Copia de la portada.

Ms. S. – 4.º papel – con 192 pag. bien tratado, Para 2.ª de la semana de Dias

Medio.

R.

IHS

INRI

V. P. Fran.cus Suarez e Societ. Jes. D.r Exim.

V.P. Fran.co Suarez de la Socied. de J. D.r Eximio.

PARS 2ª

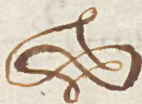
DE SCIENTIA DEI MEDIA

seu respiciente objectum Contingens conditionatum

Perventum tandem est ad totius tractationis scopus. id est scientia divina media, quæ vobis ...stiti contemplanda placido, et sereno vultu, de censura ... timida, sed alacris de victoria. Historiam

2.

ejus fortunæ viderit ap.d Auth.s qui ex &
professo eam elucidarunt. Præcipui in argum.
sunt P.r Gabriel Henado in sua libro de
scientia media historicè propugnata, et Pater
Livinus Meyer in sua historia de auxi
lijs. Nos, qui theologicè eam elucidaturi
sumus, conabimur, intenti ejus, ut corpus
ejus divinæ scientiæ tunc directè tunc indirec
tè statuamus. Itemplemunque ejus objectum,
et modum, quo ad invicem se habeant, præ
termissis fabellis, quæ in ipsam Adver
sarij, et vindicijs apologeticis, quæ
pro ipsa Amici concep
sere, et evulgarunt.

Disputatio 1.a

An Deus certò, et infallibiliter cognoscat eventus contingentes conditionatè futuros?

Caput 1.um

Aparatur ad conclusionem.

174. Ut vis exterius conclusioni praemitto 1.o eventum conditionate futurum esse eum qui contingit dependenter à conditione. Porro conditio erga conditionatum triplici modo se habere potest. 1.o necessario, ut cum conditio metaphisicè, phisicè, aut moraliter connexa cum conditionato. 2.o disparatè; ut cum conditio impertinens se habet ad conditionatum. 3.o utiliter, sed indifferenter, ut cum conditio juvat, sed non infert conditionatum. Sunt exempla pro omnibus. Pro 1.o hoc: si existat efficax praedefinitio paenitentiae, Petrus poenitebit; si ignis sit aplicatus comburet, si homo diutius vivat,

peccabit. Pro 1.º hoc: si turca dormiat Petrus divertet. At demum hoc pro 3.º si det Paulo auxilium supernaturale excitans ad poenitentiam, poenitebit.

775. Primo dico esse duplex contingens conditionatum. Aliud purè tale; et aliud non purè; sicut alia est res purè possibilis, et alia res non purè possibilis; conditionatum purè tale est quod existet, si conditio existat, verum numquam habet purificatam conditionem. Sic conversio Tyriorum dependens à praedicatione, et miraculis Christi, quae non fuerunt patrata apud ipsos. Conditionatum non purè tale est quod existit dependens à conditione, quae purificata est. Sic conversio D. Petri dependens ab aspectu Christi Domini, qui Petrum respexit. Hoc genus obiecti conditionate futuri distinxi; quamcumque à scientia media respicit. Hinc per peram dicere Franciscus Felix cap. 6. de scientia difficultate 1.ª et Cabrera in 3. partis quaest.º 1.ª artic. 3. §. 22. asserentes, Societatis D.D. docere objectum divinae scientiae mediae esse solum futurum conditionatum, quod numquam erit absolutum.

Præmitto 3º: eventus conditionatè futuros 176.
sub conditione connexa præsciri à Deo scientia simplicis in
telligentiæ, talis è hic: voluntas operabitur si Deus præ
definierit ejus operationem. Adverte hic esse aliquas propositiones,
quæ primo aspectu videntur præferre conditiones nullo dicentes
connexionem cum conditionato, imò conditiones disparatas; cum tamen
includant conditiones re ipsa connexas cum conditionato, si non in
trinsece, saltem extrinsecè ratione promissionis, legis aut
providentiæ divinæ. Tales sunt hæ: si Petrus decedat
in gratia salvabitur: si Peccator non poeniteat, in æternum
peribit. Similes conditiones attenta præsenti Dei lege
involvunt conditiones connexas cum conditionato, præsciuntque
à Deo scientia visionis, et præ simplicis intelligen
tiæ: scientia visionis, qua potest dicuntur legem aut promis
sionem: simplici intelligentia qua potest dicuntur esse
infallibiles ponendo ex conditionia positione. 177.

Præmitto
2º: eventus conditionatè futuros sub conditione nihil connexam
conducenti, vel disparata et impertinenti indifferen
ti tamen ad ipsos esse objecta scientiæ divinæ mediæ.
Hinc scientia media prout ab Schola defenditur sic po
test explicari: cognitio divina subjectivè absolutè

existens in Deo de eventu aliquo sub conditione indif-
ferenti; non innixa decreto aliquo divinae voluntatis abso-
lute existenti in Deo. Explicationem definitionis acci-
pies ex dicendis decursu tractationis. Modo, quod
Sc. cognitio simplici modo est conditionata: una subjective, alia
obiective. cognitio subjective conditionata est quae non existit, sed
existeret, si poneretur conditio aliqua v.g. si Judas fuisset
conversus, ejus conversionem novisset Deus. Obiective conditiona-
ta, et subjective absoluta, seu absoluta ex parte actus
ea est, quae absolute existit; sed ejus obiectum aut affirmatur
aut negatur dependenter ab aliqua conditione. V.g. conversi fuissent
Tyrii si Christus Dominus apud ipsos praedicasset.

778.

Conditionatae dividuntur ex parte temporis affirmati esse triplices, de
praesenti, de praeterito, et de futuro. Exempla sunt de
praesenti: si Petrus vocatur auxilio X, convertitur nunc.
De praeterito: si Tyrii vidissent miracula Christi conversi
fuissent. De futuro: si Paulus audiat concionem, convertetur.
Ulterius: scientia est duplex ex parte modi affirmandi: una pure conjuncti-
va, alia non pure conjunctiva. Illa est, in qua praecise
affirmatur sub conditione conditionatum, quin afferatur hypo-
thesis vel aliquod conducens ad conditionem v.g. Petrus

pœnitebit, si Paulus dormiet. Hæc vero in qua asserit con-
ditio ut quid utile et conducens ad actionem v.g. Petrus poeni-
tet, si ipsi conferat auxilium Dei. Denique ex modo enuntiandi
complexum eius est prædicata scientia. Affirmativa, quæ tendit in
suum obiectum per affirmationem, et negativa, quæ tendit per
negationem. 179.

Præmitto 2.º notitiam, seu cognitionem conditionati contin-
gentis posse esse duplicem; aliam certam, et infallibilem; et aliam
coniecturalem, quæ rursus dividitur in coniecturalem obiective, et
coniecturalem subiective. Coniecturalis obiective est, quæ non affir-
mat obiectum; sed tantum iudicat esse coniecturam sua-
dentem existentiam obiecti; et hæc cognitio est impropie coniec-
turalis: nam potest esse certa, et infallibilis in eo, quod
iudicat. Coniecturalis est subiective, quæ iudicat obiectum sub
conditione, sed tamen in ~~prædicando~~ iudicando nititur coniec-
turis fallibilibus; et hæc est propie coniecturalis, quæ ex se
potest falsificari. His præmissis, emergit difficultas,
an Deus certa, et infallibili cognitione cognoscat res con-
tingentes conditionate futuras. Potissime difficultas
versatur circa actus liberos humanæ libertatis conditionate
futuros sub conditione conducente ad ipsos. 180.

In quæst. 1.ª sent.ª

e negativa. Hanc tenent antiqui Thomistæ, tenuereque in Controversijs de gratia. Audiatur Gabriel Pennotus Vir fide dignus, et Ponticus eorum, qui in Controversijs Romæ habitis interfuerunt. In propugnaculo humanæ libertatis lib. 3. cap. 26. num. 2. scribit: Thomistas dum Jesuitis urgerent, ut in Deo supponerent suæ certæ et infallibilis de futuris contingentibus conditionatis, initio respondisse, futura conditionata a Deo solum conjecturaliter cognosci; sed postea assidua occasione certiores factos affirmasse Deum illa certo et infallibiliter cognoscere. Hæc Pennotus, quibus addas, quæ dicit Ledesma.

781. Stat

Ipse hic Dominicanus tractatu de auxilijs divinæ gratiæ editionis Salmanticensis anno 1611. disp. 2. de scientia futurorum pag. 577. ait: 2us modus explicandi istam sententiam est aliorum, qui dicunt, quod Deus cognoscit hæc futura conditionata in prædeterminatione suæ voluntatis et decreto illius, quo prædefinit quid est futurum non absolute sed conditionatum. Et pag. 582. ait: Va sententia [illegible] declarata est falsa, et improbabilis; hanc conclusionem docent omnes D.D. secundæ sententiæ et præsertim omnes illi, qui sequuntur D. Thomam. Præterea: eadem disputatione pagina 572. ait: in difficultate duæ sunt

sunt oppositæ sententiæ inter D.D. 1.a ê affirmativa, videlicet quod in Deo ê verè certa scia, et infalibilis futurorum conditionatorum, quam, inquit, tenent moderni Theologi ut Molina, Vasquez, Valentia, et Suarius: 2.a sententia ê omninò opposita quæ quidem docet, q.d in Deo n reperiat talis scia; sed quod p.r conjecturas Deum sciat, quid ageret câ libera. 782.

Citat pro hac sententia Caietanum, Ferrariensem, Catherinum, et Sanserium, et subjungit: hanc sententiam sequunt omnes Discipuli D. Thomæ, qui hac tempestate interpretant illum, et omnes, qui sequunt ejus doctrinam in mâ de auxilijs divinæ gratiæ. Eandem ipse amplectit fol. 530. Dnê quinta vocans illam certissimam, talem ut opposita n sit ei probabilis. Cum hæc scribant et domestici, et extranei desinant conqueri Thomistæ, q.d â nobis citent aliqui ex suis Authoribus pro sententia ngante in Deo sciam infalibilem futurorum conditionatorum. Itaq pro affirmativa stant omnes D.D. Societatis, Thomistæ Moderni, et ferè omnes Theologi. Hinc benè notat Suarius, quod paucissimi sint Authores, qui scripserunt post exortam controversiam tum in Academijs, tum in Religionibus, qui n sint

amplexati hanc nrã sent.m Id ipsi luculenter ostendit
P.r Didacus de Baeza tom. 3. in Evang.a lib. 12. cap.
16. §. 35. p.r otiy legite.

Caput 23

Deus certò et infalibiliter cognoscit futura contingentia conditionata.

783 Conclusiones probant
Script.a P.P. et ratio. Scriptura: nã 1.o Regum cap.
23. consuluit David Dñum, an si maneret in Civitate
Ceila venturus esset Saul; et an si ipse maneret,
et Saul veniret, Ceilitae tradituri eum essent Sauli?
et respondit Dñus: Saul decendet, et Ceilitae tradent.
Hoc ê, ut exponit S. Hieronim.s si steteris hic, des-
cendet: et si descenderit Saul, et hic te invenerit
tradent. En Deus consultus respondens de futuris condi-
tionatis purè talibus: nã Davide excedente ex Ceila
neq. Saul descendit, neq. David fuit proditus. 2.o
Eliseo petenti ab Elias, Spiritus in eo fieri duplicem,
iste respondit 2.o Regum cap. 2: si videris me, quan
do tollar â te, erit tibi qd petisti: si autẽ ñ vi
deris, ñ erit. En p.r duas conditionales, ñ aliundè

qug ex divina revelatione cognitas Clig loquentes. 782.

3.° pro

hibens Deus Filijs Israel accipere uxores de Gentilijs Si liabus 3.° Regg cap. 11. ait: n ingrediemini ad eas, neque ex illis ingredientur ad vras, certissime enj avertent corda vestra, ut sequamini Deos eorum. 2.° loquens Deus ad Ezequielem 3.° ait: n ad Populum profundi sermonis, et ignotæ linguæ niteris: et si ad illos mitteris, ipsi audirent te. 5.° Xpus increpans Civitates incredulas Mathei cap. 11.° et Lucæ cap. 10. ait: væ tibi Corozaim, væ tibi Bethsaida,* q.a si in Tyro et Sydone factæ fuissent virtutes, quæ factæ sunt in te, olim in cilicio et cinere pœnitentiam egissent. Audiat Augustinus explicans Xpi sententiam: nunc quid possumus dicere Tyrios et Sydonios apud se virtutibus factis credere noluisse, aut credituros n fuisse, si fierent, cum ipse Dnus testetur, q.d q. acturi essent magnæ humilitatis pœnitentiam, si in eis facta essent divinarum signa virtutum? 785.

6.° Xpus interrogatus â Judeis, si tu es Xpus, dic nobis, ait illis Lucæ cap. 22: si vobis dixero n credetis mihi; si autem interrogavero n respondebitis mihi. 7.° illud

* Bethsaida *

Joannis 5.º ubi Xptus ad Judeos: ego veni in nomine Patris mei, et non accepistis me, si alius venerit in nomine suo illum accipietis. 8.º denique est illud, quod Joannis 4.º dicit Xtus Mulieri Samaritanae: si scires donum Dei, et quis est qui dicit tibi da bibere mihi, tu forsitan petisses ab eo, et dedisset tibi aquam vivam. Plurima alia dabunt P. Montoya á disp. 61. de scientia, et P. Fasolius quest. 12 de scientia artic. et dubio 13. Ex his omnibus conforma discursus hic sic: Deus certo et infalibiliter scit, quod revelat; ne enim major ejus revelatio subjaceat falsitati; sed Deus in Scripturis revelat plura futura contingentia conditionata: ergo

786.

Obant

PP. insistentes huic quest.: cur Deus creaverit Angelos, quos previderat esse peccaturos? Cur condiderit Adamum, quem presciebat precepto non obtemperaturum? Cur ipsi tribuit consortium Eve sub previsione inductionis ad peccatum, proventurum ex tali consortio? Cur elegerit in Apostolum Judam, et unxerit in Regem Saulem, futuros impios? Cur homini libertatem contulerit, qua abusurum peccando cognoverat? Cur denique aliis ocationes ad peccandum non averterit; aliis vero substrahat, cum hos, et illos pariter peccaturos iisdem ocationibus et tentationibus previdebat? Versant huic quest.

Augustinus lib. 2. de Genesi cap. 28. lib. 11. de Civitate Dei cap. 17. S. Hieronimus lib. 3. adversus Pelagianos, S. Damascenus in dialogo adversus Manicheos, S. Fulgentius in elucidario columna 5.ª et Tertullianus lib. 2. contra Marchionem cap. 5.º respondens ad ejus objectionem. 787.

Dices: ista quest.io ne inepta sint supponunt in Deo scien.m de eventu: non scien.a simplicis intelligentiæ, aut visionis, quæ conditionata, sc. de eventu conditionato. Probatur m.: nam scientia simplicis intelligentiæ est de objecto præcise ut possibili; sed P.P. instituunt questionem supponendo in Deo scien.am peccati futuri: quod quod non sit scientia visionis probatur, et loquamur de scientia, qua scivit Deus Adamum peccaturum, si crearet: scientia ista de qua P.P. loquuntur est potens retrahere Deum â creando Adamum; sed scientia potens retrahere Deum â creando Adamum, non est scientia visionis de eventu, seu peccato absolutè futuro: quod Ratio m.ris quia P.P. loquuntur de scientia, quæ ingerit dificultatem, cur Deus illa instructus creaverit Adamum? Et huic dificultati respondent ostendendo magna bona coâ ex Adami creatione. 788.

Probatur m.: scientia potens retrahere Deum â creando Adamum potest conjungi cum carentiâ Adami futuri;

Sed Sciâ visionis de peccato Adami absolutè futuro n̄ potest cōjungi cū carentia Adami futuri: ergo. Ratio minoris: quia Sciâ retrahens à creando Adamū potest eē carentia n̄ creandi Adamū: pro quo casu cōjungeret cū carentia Adami futuri. Probatur major: Sciâ visionis de peccato Adami absolutè futuro ē infallibilis, et necessariò cōjungenda cū peccato Adami futuro; sed Sciâ necessariò cōjungenda cum peccato Adami futuro n̄ potest cōjungi cū carentiâ Adami futuri: ergo. Ratio minoris est: quia carentia Adami futuri necessariò infert carentiā peccati ejus absolutè futuri.

789. Accedunt ad hęc, quę dixere Bernardus, Gregorius, et Augustinus evidenter pręseferentia Sciā futurorū cōditionatorū. 1us sermone 5° in Psalmū 90. ait: Deus nos ab aliquibus tentationibus citiùs liberat, ut possimus in alijs, quas nobis utiliores forè pręvidet, exerceri. En Deū à tentationibus his liberantē, et alias permittentē, directus Sciâ, qua videt, nos utiliùs exercendos his potius, quā illis. 2us lib. 33. moralium cap. 11° (aliàs 23.) dicit: alta dispositio juditiorū Dei id-circò sępè benè merentes, vel minus impedit, vel flagellis pręmit, vel quibusdam superiùs positis oneribus gravat,

vel laboriosis occupationib. implicat, q. mira pōa pxvi-
det, qd si quieti ac liberi in tranquillitate persisterent ten-
taōnes ferrè adversarij n valerent mentis prostrati vul
neribus jacerent. 790.

3.tio Deniq. lib. de correctione, et gratia
ostendens, perseverantiā esse ex Dei dono gratuito ad
ducit in exemplū eos, qui cū essent Justi donū perse
verantiæ n habent; sed ex bono in malū, deficiente bo-
na voluntate moriunt, et in hæc verba erumpit: respon
deant, si possunt, cur illos Deus cū fideles, et piè vi
verent, n tunc de vitæ hujus periculis rapuit, nè malitia
mutaret intellectū eorū? utrū hoc in potestate n habuit? An
eorū mala futura nescivit? Nempè nihil horū nisi
perversissimè et insanissimè dicit. ergo ex Augustino
Deus prævidit lapsū Justorū sub conditiōne vitæ diuturnioris; quæ conditiōnē Deus habebat in sua potestate
n purificare, ut in statu Justitiæ decederent; sed hoc
est, Deū scire futura conditionata nobis libera: ergo. 791.

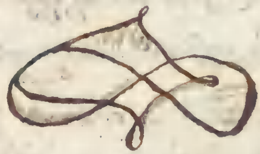
Demū conditiōnē probat ratio multiplex, quarū è 1a: omne verè
scibile scit à Deo sciā infalibili: nè plus exten
dat scibile, quā scia infinita; et nè scia Dei sit fal-

sificabilis; sed futura dangentia odionata presisive à purificaône odionis sunt verè scibilia: ergo. Pbatur maior: id ê verè scibile, de quo potest aliquid verè affirmari vel ngâri; sed de similibus futuris presisivè à purificaône odionis potest aliquid verè affirmari, vel ngâri: ergo. Pbatur minor: talia futura presisivè à purificaône odiônis, vel erunt si odiô ponat, vel non erunt: eo ipso de ipsis potest aliquid verè affirmari vel ngâri: nam si erunt, si odiô ponat, id ipsum potest affirmari; et si n erunt, hoc affirmat, potest ngâri: ergo. Ratio minoris: quia forè si ponat odiô, et n forè si ponat eadem odiônio sunt contradictoria inter quae n dat medium: ergo unum vel alterum erit determinatè.

792\. [illegible] utilis, et laudabilis consulit Deus pro statu eligendo; sed ista consultatio nec laudabilis, nec utilis foret, si Deus n sciret certò eventus odionatè futuros sub hoc vel illo statu: ergo. Pbatur minor: si Deus n sciret certò eventus odionatè futuros sub hoc vel illo statu, n posset inspirare statum potius profuturum, quam offuturum nrê saluti; si ità est, inutilis, et in vanum consulti: ergo. Ratio minoris: quia cum in hoc statu possis malè-

vel benè ~~proced~~ procedi, Deus nesciens, aut certò non sciens, qualis
à me procedendus sit inspirare non potest statum, qui meae saluti pro-
ficiat potius, quam officiat. Praetereà: Deus non posset mihi
benefacere unum inspirando, et ab alio retrahendo; utexgr. Idu
cit ex se, et nescit sub quo certo et infalibili vitae instu
tum prientissimum. 793.

Aliae denique rationes efformari possunt ad Idnem
probandum ex absurdis, quae sequerentur ex opposita sententia: nam
si Deus non sciret infalibiliter, et certo, quid sub unaquavis
conditione contingeret, à hominibus possent proponi plures quaest,
quas Deus non solueret, vel si solueret, ejus solutiones
exponerent falsitati: Quod indignum Deo utrumque sit, no
vit Velbardus. Praetereà: caeca ut ità dicam, providen
tia exerceret Deus in moderando regendoque homines,
et deducendo illos in vitam aeternam: nam certò non sciret, an
salvaretur hic, cui dat auxilium A, et salus illius, vel
damnatio eveniret praeter divinam cognitionem. Quod quam decoro
sum sit hoc provisori perfectissimo, ~~nam~~ omnes nos-
tis.

Caput 3.^m

Confutatio responsionum.

792. Ad argum. ex Scriptura respondebat 1.° Deum non revelasse, quid esset futurum, si poneretur Odium; sed quid tunc temporis erat in voluntate eorum, qui positurum erant effectus. Responsio fundabatur 1.° in eo quod ubi Script.^a ait; tradent: descendet; paraphrasi caldaica, aliai Targum legit cogitat descendere, cogitant tradere. 2.° quia in predictis testimonijs non semel ponitur forte vel forsitan, particula incerte et dubie significans eventum existentium. 3.° quia ut optime D. Thomas quest.^e 12. de veritate artic. 10. distinguenda est Prophetia prescientiae et predestinationis a Prophetia comminationis. 1.^a respicit eventum in se infallibiliter futurum. 2.^a dispositiones causarum, ex qua non est illatio infallibilis ad eventum ipsum. Sic Prophetia Isaie ad Ezechiam 4. Regum cap. 20. morieris, et non vives dumtaxat respexit ad presentium causarum dispositiones, in qua, et non in eventum, suum habuit verita

Contra 1°: Deus revelavit eventum 795.
in se ipsis: recole testim.a q. Obra 2°: Deus dixit, cer
tissimè avertenda à se corda Judeorum, quia si à Deo
ingrederent Mulieres Gentiles: q. Obra 3°: q.a si Deus
precisè revelaret, presentem dispositionem causarum tale effe-
ut sub ea, fortè futurum effectum, stante ea revelatione, pos
set quis non credere, aut dubitare, de existentia ejusdem effec-
tus: q. posset quis dubitare adhuc stantibus supra da
tis revelationibus, an David tradendus esset à Ceilitis,
an tirij devertendi, an pervertendi Israelitem, positis
conditionibus sub quibus ea omnia futura revelant.
Obra 4°: nam si tenet responsio, exhibita interrogationibus
David non est ad ejus mentem: nam David interroga
bat, q. nesciebat: nesciebat eventum, et proditionem
in se ipsa; non verò dispositionem, quam noverat in
Saule ad ipsum persequendum, et in Ceilitis ad con
nivendum Sauli: q. 796.

Resp. alicujus momenti sunt fun
damenta responsionis. Nam 1°: q.a in Paraphrasi Cal
daica non sit versio textus, sed commentarij Judeorum tal
mudici confectum nostris fictionibus nullius est authoritatis, ut
notavit Em.mus Belarminus lib. 2. de verbo Dei cap. 3.

20.

Hinc in expurgatorio anni 1707. verbo Barum jubet in quavis ejus editione præponi notam hanc: neque adeo magni faciendus hoc opus, neque ex ejus authoritate satis firmus argumentus deduci; sed caute et cum judicio ubique legi oportere. Non his: quia particulæ forte, fortasse non significant dubitationem sui divini; sed vel denotant difficultatem effectus, vel nostram circa ipsum libertatem. Ita PPdes Hieronimus, Ambrosius, et Remigius, qui apud S. Thomam in Catena inquit: ideo Dominus, qui omnia novit in hoc loco verbis dubitantibus posuit (scilicet forte) ut demonstraret, quia liberum arbitrium concessum est hominibus.

737. Non denique 3.º quia licet vera sit doctrina quam continet, usus tamen illius pravus est. Quippe ex exemplo mortis Ezechiæ absolute prædictæ mihi liceret inferre, Deum non tantum futura conditionata, verum absoluta, qualis erat in prædictione mors Ezequiæ, non scire in se ipsis, sed in dispositione causarum. Itaque ne hoc absurdum dicat, statuendum oportet hanc regulam: ubi prædicti effectus in se ipsis quoties non constat non evenisse; si vero constet eos non contingisse, quales non contingunt mors istius Regis tunc sensendum eos prædictos fuisse prout erant in causarum dispositione. Ad

Ob. potest Prophetiæ Oseæ quin facta et aliæ similes non fuissent absolutae, sed conditionatae; hinc enuntiasse infallibiliter mortem in se ipsa, sed dependentem ab aliqua conditione tacita, quæ non fuit purificata, et ejusmorte non evenit. 798.

Respondebat W. ex revelationibus Scripturæ non licere inferre scientiam infallibilem omnium futurorum conditionatorum contingentium: quia circa revelata Deus habet decreta subjective absoluta, et objective conditionata, quæ non habet circa non revelata. Sed contra, et quæro: an non dato hoc decreto circa non revelata, adhuc maneant aliqua futura conditionata non revelata, vel non maneant? Si 1.um infero: quod futura conditionata non revelata sunt independentia a decreto Dei subjective absoluto, et objective conditionato: nam eo non dato circa ipsa, ipsa tamen dantur. Si 2.um infero: quod ex Scriptura constat dari in Deo scientiam infallibilem omnium futurorum conditionatorum. Ratio consequentiæ: illa est cognitio universalis omnium in genere futurorum futurorum ultra cujus obiectum non est aliud contingens et conditionatè futurum; sed ex Scriptura ostenditur cognitio infallibilis futurorum contingentium conditionatorum quæ sunt revelata, et ultra ista nullum manet objectum, quod sit futurum contingens conditionatum, semel exclusio decreto actuali circa non revelata: quia 799.

Ad argumentum ex Patrib. respondebat ipse opitantem propositam questionem loqui de sua visionis peccati absolute fu(turi) turi, que subsequitur ad decretum creandi, et antecedit creationem: non enim querunt, ut Deus decreverit Angelos, et Adamum creare; quem prescuiverit peccaturos? sed cur creaverit? contra, et ex responsione infero: quia questio quam sibi Patres solvendam proponunt, est hec: cum decreta a Deo Angelorum et Hominum creatione, et previsis eorum peccatis absolute futuris, Deus utrosque creaverit? At questio hec inepissime proponitur solvenda, non secus ac hec, cui illa sequi valet: cur scilicet Deus exequatur id, quod efficaciter decrevit: quia utrique Patres quod sibi solvendum proponunt, cur Deus creaverit Angelos, quos prescie bat peccaturos, non supponunt decretum creationis nec scientiam visionis de peccato futuro, quasi ista posset retrahere ab executione decreti efficaci divine voluntatis; sed unice supponunt prescientiam peccati futuri sub conditione creationis

quæ sit S.r Dei voluntas, et quæ se habet perinde ac decretum efficax creandi. 800

Ad 13 rationem respondebat 1.o propositionem de futuro contingenti conditionatam esse intrinsece falsam, et veritatis impossibilis, quippe in simili propositione præcise affirmatur unum ex alio sequi: igitur falsum et impossibile sit quod contingens inferatur ex conditione cum ipso non connexa, inde fit similem propositionem esse falsam, et veritatis impossibilis. Contra: nam propositio de futuro contingenti conditionato potest esse non illativa, sed pure conjunctiva, seu simplex enuntiatio unius de alio sub conditione accepto; sed ad veritatem propositionis non illativæ non requiritur bonitas illationis: quod præterea: cum sint aliquæ veritates objective conditionales contingentes, hæ non debent esse illativæ, nec earum de [illegible] contingentia quæ præcise stat in contingentia conjunctionis conditionis cum conditionato, conditionati cum conditione, et non in absoluta contingentia conditionis aut conditionati; quippe si in ista contingentia consisteret contingens veritas earum propositionum.* 801

hæc propositio, Si existat unio, existeret correctio, est veritatis omnino contingentis.

Respondebat 2.o propositiones de futuro contingenti conditionato non habere aliquam veritatem, præter conjecturalem desumptam ex inclinatione conditionis in conditionatum. Contra: nam scientia conjecturalis subjective est incerta et fallibilis ex motivo incerto et fallibili, cui innititur: ejus natura scientia Deo repugnat: quod scientia conjecturalis objective certa non repugnet Deo ob imperfectionem;

tam repugnat, quod habeat à Deo rem aliquam veritatem contingentialem, quam revelavit. Atqui revelavit aliquas veritates, ad quas conditiones non inclinabant, sed ad oppositum: ergo hae veritates certo et infalibiliter nobis in se ipsis, et non in consecutionibus seu conditionibus inclinantibus ad ipsas. Praeterea: quia si Deus scientia conjecturali cognosceret omnes veritates conditionales; nullae essent contingentes; sed omnes essent necessariae. Ratio: quia omnes facerent hunc sensum: si Petrus habeat libertatem et dabitur mihi inclinatio in consensum, quam in dissensum; sed propositiones facientes hunc sensum necessariae veritatis, aut falsitatis.

802.

Respondebat 3º, propositiones de futuro conditionato contingenti esse suspensas à determinata falsitate, et determinata veritate: hinc similes propositiones, licet sint contradictoriae, non sunt determinate verae et falsae; sed confuse, et indeterminate. Contra: impossibile est, rem esse suspensam ab esse, et non esse conditionato tempore futuro; sed eo ipso aliqua ex propositionibus de futuro conditionato contradictoriis est determinate vera, et aliqua determinate falsa: ergo Probatur maior: si res esset suspensa ab esse et non esse conditionato tempore futuro, res neque esset, nec non esset conditionate tempore futuro; sed hoc contra est impossibile: non secus ac res, quae neque esset

neq; n̄ eēt absolutè pro tpore futuro; aut qui pro statu pos
sibilitatis neg.e esset, neg.e n̄ eēt possibilis: g.

803.

Itaq; dicendū
quid ē, q.d indeterminatio se habeat ex pte nrǣ cognitionis; ac
q.d indeterminatio se habeat ex pte rei. 1.ū ē verū: nā nos scire
n̄ possumus, utra ppositio determinatè vera sit ex his: si de
dero Petro auxiliū A, consentiet: si dedero Petro auxiliū
A n̄ consentiet. At 2.ū ē falsū: q.a consensus n̄ potest esse
suspensus ab esse et n̄ esse conditionatè sub auxilio A,
si hoc detur pro tpore futuro. Et ratio à priori ē: q.a noster in
tellectus habet mediū inter cognitionem determinatè affirmantē,
et determinatè negantē existentiam conditionatā rei pro tpore futu
ro: siquidem nimirū ab utraq; se suspendat, aut cognitionē dis-
junctivā habeat. At ex pte rei acceptā n̄ datur mediū inter esse
et n̄ esse rei sive absolutè, sive conditionatè. Hinc ppositio
de futuro conditionato contingenti ē in se determinatè vera, q.do
res se habet in se, sicut p.r ppositionē enuntiatur; et nobis nota
ē ejus veritas q.do de ea nobis constat, ignota manente,
q.do nobis n̄ ē argumentū, ex quo possimus ejus veritatē dedu
cere.

Caput 2um
Argumenta ab authoritate soluta.

802. 1o ad Moysem loquutus ē Deus de signis, quib. conciliaturus esset Israelitarum fidem, et dixit Exodi cap. 4o: si n̄ crediderint tibi, neque audierint sermonem signi prioris; credent verbo signi sequentis; q.d. si nec duobus his signis crediderint; .... sume aquam fluminis: Ambiguus modus iste loq.di denotat, in Deo n̄ fuisse nisi notitiam conjecturalem eventus sub signis: q. Verum si ex allegato textu licet inferre notitiam conjecturalem futuri conditionati, licebit pariter inferre similem notitiam futuri absoluti; cum signa fuerint in re exercita, et eventus, effectusq. eis responderit. Directè resp. assumptum. Certò et infallibiliter praescivit Deus duobus 1is signis aliquos, sed n̄ omnes credituros; 3o verò credituros omnes. Deus eo modo ambiguo loquutus est n̄ q.a n̄ sciret certò quid sub uno quovis signo eveniret; sed ut se accommodaret conditioni hominis, cum quo loquebatur. Audi Abulensem: n̄ loquitur Deus sub dubio quasi nesciens, an aliqui istorum signorum crederent, sed more humano ad valdè contentandum
803 Moysem loquitur. Eodem sanè modo loquitur Deus, cum uiit S.

verbis forte, forsitan (ut ... dei) n. q.a dubitet, sed ut
moris gerat hominibus vel ut indicet efficacem diligentiam vel
ut increpet. Audi Hieronymum exponentem illud Jeremiae 26:
noli subtrahere verbum, si forte audiant: verbum ambiguum
forsitan majestati Dei n. potest convenire; sed nostro loquitur
affectu ut, ut liberum hominis servet arbitrium. Audi S.
Augustinum tom. 9. tract. 37. in Joannem explanantem ver
ba Apostoli Dni, si me sciretis, forsitan et Patrem meum sciretis:
ille qui omnia scit, q.do dicit forsitan n. dubitat, sed in
crepat: : : : Dubitationis verbum e, q.d dicitur ab homine; ideo
dubitante, q.a nesciente: cum vero dicitur de Deo verbum dubitatio
nis, cum Deus nihil utique lateat, illa dubitatione arguitur
infidelitas, n. opinatur divinitas. Denique audi Ambrosium
3.o de fide cap. 6.o dicentem: nec dubitare Dei est, nec falli;
dubitat enim qui ignorat. 806.

Hic ex Augustino lib. de praedestinatio
ne cap. 12.o verba Sapientiae 4.o versic. 11. raptus e, ne mali
tia mutaret intellectum ejus: sic explicante: dictum e hic pe
ricula vitae hujus, n. hic praescientiae Dei, qui hoc
praescivit, quod futurum erat, n. q.d futurum n. erat: id
e, q.d ei mortem immaturam fuerat largiturus ut tenta
tionum subtraheret incerto; n. q.d peccaturus esset,

qui mansurus in tentatione non esset: et ex Augustino in hac conditionali, si justus viveret laberetur, Deus nihil aliud novit, nisi pericula vitae, et ejus immaturae mortis ei fuerat largiturus. Constat ex eodem Augustino Epist. n. 105. ad Sixtum dicente: neque enim meritum parvulorum potest quisquam dicere, ut huic ad percipiendum baptismum non consulatur, illi autem consulatur, Deum futura eorum opera praevidere. Quomodo enim futura dicuntur, quae non erunt. Et libro de anima, ejusque origine ajente: ipsa opinatur omnino praescientiam, si quod praescitur non erit: ergo Deus non habet scientiam futurorum conditionatorum, quae numquam erunt.

807. Sed contra est ex eodem Augustino: scientiam futuri conditionati tradente pluribus in locis. Recole jam ejus testimonium, et positum num. 792. Accedit, quod legitur lib. de dono perseverantiae cap. 9o ibi: poterat Deus praescitos esse lapsuros, antequam id facerent, auferre de vita. Item: eadem Epist.a ad Sixtum Semipelagiani contendit, Deum praevidere quomodo quisque dicturus esset, si viveret, quae tunc scientia est futuri conditionati. Denique loco nobis objecto ex lib de praedestinatione versat hanc difficultatem: cur Deus morte praeoccupet lapsuros praevisos

aliquorum justorum, et non praeoccupet omnium? Et quaestionem supo-
nens suae infallibilis lapsus conditionate futuri; resolvit ex
clamando cum Apostolo ad Romanos 11: O altitudo divitia
rum sapientiae, et scientiae Dei! quam incomprehensibilia sunt ju
dicia ejus, et investigabiles viae ejus! 808.

Dicetne ad ar
guendum nostram causam perperam deductam ex textu Augustini dis
cernens contra Pelagianos, qui asserebant, homines pro me
ritis conditionate praevisis esse dignos praemio, et supplicio
pro demeritis similiter praevisis. Quia Ibi docet Au-
gustinus, quod Deus e vita tollit multos, quos noverat
male operaturos, si diutius vixerent: tollit inquam,
ne peccent; et infert: quod mala opera, et peccata, quae fo
rent, si vixerent, non habent rationem demeriti. Affert exem
plum Justi, de quo loco Sapientiae, et asserit, esse raptum non hujus
praescientiae, idest, non quia Deus praescivit ejus lapsum, ut
dignum morte, et poena; sed hujus periculis hujus vitae,
hoc est, ut Deus justum illum subduceret e periculis
vitae, quibus, si viveret, certissime succumberet. Haec
Augustini mens, et ejus disertatio. Venio ex hoc quid
contra nostram sententiam? 809.

Addit, Deum non praescire quod futurum

n̄ erat, neq. peccaturus esset, qui in tentatione n̄ erat mansurus. Certè ita est: Dei præsciã stricte talis ē eorũ, quæ absolutè erunt, et ad quorum esse sciã præcedit. Igitur cũ lapsus ejus Justi rapti immaturè è vita n̄ esset absolutè futurus, ēpindè ejus Deus n̄ hbet præsciã strictè talem, sed scientiã: nec præscit ipsum esse peccaturũ, aut sic ejus lapsum rationem habere ratiõis peccati et demeriti absolutè talis, quod puniat Deus morte immatura. Adversariis respondendũ est eadẽ doctrina, quæ eruitur ex eodẽ Augustino pluribus in locis excludente à ratiõne meriti, et demeriti, quæ n̄ sunt absolutè futura. Libro de prædestinatiõne Sti. cap. 13. ait: horũ futura, quæ n̄ sunt futura, proculdubiò nulla sunt merita. Et clarius l. lib. 1º. de ãa et ejus Origine cap. 12: quo modo ergo puniunt peccata, quæ nulla sunt, id ē, quæ nèc vita ista nondũ incipiente ommissa sunt antè carnẽ, nec morte præveniente post carnẽ?

8/0. 3º. ex Damasceno dialogo contrã Manichæos quærente, quare Deus præsciens

Diabolum et bono malum evasurum, illum condidit? et respondente: si eum praenoscebat, certe et omnino futurum praenoscebat: etenim ejus, quod non omnino futurum sit, praescia, non praescia, sed ignorantia est, et impostura. Et post pauca: quando autem praescire queat, quod futurum non est: nam si aliquis peccaturum praescivisset, nec eum condidisset; praescientia haec non esset, sed impostura. Quemadmodum cognitio est earum rerum, quae sunt, sic praenotio earum, quae certo futura sunt: ergo juxta Damascenum in Deo non datur scientia conditionatorum: quam veram authoritatem hanc contra impetunt Thomistae asserentes, Deum scire futura conditionata in decreto divino subjective absoluto, et obiective conditionato. 8. n.

Dicente

respondeo hic Damascenum loqui de praescientia peccati ut absolute futuri, et ideo dicit, quod si Deus aliquem non condidisset propter quod praebuit conditionate futurum, cognitum ut peccatum [illegible] absolute [illegible] supplicio, scientia, qua Deus id judicaret, impostura esset. esse [illegible] Deum divinae Justitiae, [illegible] judicare [illegible]

32. niendo peccatum quod absolute non est futurum. Vel cum dici potest ——— Damas ceno nolli scientiam futuri conditionati appellari praescientiam, eo quod ad ipsam necessario consequi debeat absolu tus [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] etiam Damasceni auctoritatem latius versans. (lo que va dentro de este parent esis no sirve este como lo hize, por ha ver [illegible] [illegible] [illegible]

812. Ad cal

[illegible] et alia ex D. Thoma testimonia exponat notetur 1º. futura conditionata posse in se ipsis certo cognosci; quia licet non habeant in se esse absolute existentiae; habent tamen esse quod existeret, si daretur conditio.

(41) 2º. conditionalis, ex cujus conditione non infertur conditionatum esse falsam in sensu illativo; non vero in sensu conjunctivo. In hoc cognoscitur a Deo; non tamen in 1º. 3º. in divisione scientiae facta a D. Thoma in scientiam visionis, et simplicis intelligentiae locum posse habere scientiam mediam. quia nomine scientiae simplicis intelligentiae intelligenda venit scientia, quae versatur circa objectum non existens absolute circa quod versatur

scientia media; quae etiam spectare poterit ad scientiam necessariam: quia non supponit decretum divinum absolutè existens cui innitatur; aut ad scientiam liberam, quatenus versentur in objectum contingens.

Caput 5.um

Argumenta à ratione diluta.

813.

Scientia conditionata dicit imperfectionem: quae in Deo non est. Probatur antecedens: nam 1.º dicit conceptum compositionem. Componit enim conditionem cum conditionato. 2.º dicit discursum: ideo enim est, si Sol lucet dies est, ac Sol lucet: ergo dies est. 3.º dicit aprehentionem simplicem: quia conditio cognoscitur, et neque affirmatur, neque negatur. 4.º est abstractiva: quia abstrahit ab existentia, et existentiae negatione. 5.º est falsa: quia attingit objectum aliter ac est in se; cum conditionatum nihil sit ex parte objecti. 6.º denique: quia concipit ut distincta, quae sunt idem: attingit enim auxilium ex parte conditionis, et ex parte conditionati: quae verò ita attinguntur, ut distincta attinguntur: ergo. Confirmatur: scientia conditionata importat suspentionem tunc ab existentia conditionis, tunc ab existentia conditionati: haec suspentio dicit imperfectionem: ergo.

32. 812. Ad argum. neg. ant. Ad
3. probatio neg. scia conditionata dicere conceptum propositionis: quia esse obta diversa, distinctaque sint simplicissimo intuitu cognoscuntur à Deo. Ad 2.
neg. scia conditionata importaret rationem discursus formalis; sed tantum importare discursum virtualem.
et equivalentem tale. quia cognitio divina simplex
si Sol luceat dies erit, equivalet complexi creato,
qua diceret Sol lucebit, ergo dies erit. Neg. 3.
quia de conditione affirmat conjunctum cum conditionata, sive
illa dicitur cognitio divina potest precisse esse expressio conditionis, in nulla est eadem cognitionis specie:
non aliud ad rationem cognitionis, que est in Deo, in nulla
est specie cognitionis. Ad 4. neg. quia scientia divina non est precisiva; sed nos in ipsa precisive
dividimus conceptum, qui precisse est tendentia in rei
possibilitatem, nunc in esse conditionatum illius.
812.
Ad
5. dico, conditionatum nihil esse actuale absolutum:
esse verò aliquod esse conditionatum, seu esse, quod
erit actuale, si ponatur conditio; et ita representatur, enuntiatque scientia conditionata. Ad 6.
neg. cognosci, ut distincta, que indistincta sunt.

Ex pte' Dionis auiquid id ipsy auxilij atac ty pr. Dions, ut Statuens Complexy ex auxilio, et Ovevertione. Ad Ifracons disting. m. scia Dionata importat suspentione respondeng suspentio ni obti in essendo; Ido: alia; ratio m. In signo scig Dionats n' e judicabilis exist. Dionis aut Dionati; sed in signo posteriori. Hinc n' judicare, seu se suspendere a judicio exis tentis in signo inquo hy n' e judicabilis, nullu imperfectione praesefert. Videas id ipsy in signo necessariony Oringere n' sig simplicis intelligentis; et in sententia Thomistary, inqua Deus cognoscens Dionaty in decreto, n' judicat existeny.

816.

Ry: Deus inquovis instanti habet notitis absoluty de existentia, aut n' existentia Oventionis: g in nullo habet notitij Dionaty illius. Pbat con: notitia Dionata de obto inutilis est, g. de eodg hbet absolutat: et Ofrat. Dionaty Oingens aut mere in sola possibilitate, aut tanu ipsy. si id spectat sr. simplicis intelligentis. si hy sr. sciz visionis: g in Deo n' e scia Dionata. ...

36. arguitur: concessa antecedenti, nego consequentiam et probationem: non est intellectio sua, et liberum decretum, quia hoc est in statu indifferentiae ad absolutam affirmationem, sive in signo priori ad signum absolutae affirmationis, vel negationis, converso tantum est affirmabilis, aut negabilis conditionate. Sic in signo priori ad signum existentiae non possunt affirmari possibilia, converso per simplicem intelligentiam affirmanda, aut neganda ut existentia in signo posteriori. Ad confirmationem dico, futurum conditionatum esse conditionate extra statum possibilitatis.

817. Quia Deus ipse non solum verum est dicere, quod potest esse; sed etiam quod erit, si ponetur conditio. Hinc pro statu conditionato habet esse conditionatum, quod praesupponit decretum divinum non existens absolute, sed conditionate. Ac instas: futura libera pure conditionata non sunt extra statum purae possibilitatis: ergo. Probatur antecedens: futura necessaria pure conditionata, v.g. si existat unum existent extrema, non sunt extra statum purae possibilitatis: ergo. Ad instantiam nego antecedens; et concessa antecedenti probationis, nego consequentiam. Disparitas: quia praecise, quod ... consequentia.

noscell essentiæ unionis cognoscit connexionē me-
taphicā ejus cū extremis; ipsa enim n̄ posse exi-
stere, quin existant extrema: unde veritas hæc, si
existit unio, existent extrema, ē veritas necessa-
ria. Ast pr hoc præcisè quòd Deus cognoscat
essentiā conditionis n̄ potest cognoscere existentiā conven-
tionis potius quā n̄ conventionis, cū conditio ad unā
se hbeat contingenter. Hinc veritas hæc, si dei
auxiliū A, dabit conventio, contingens ē, et ad sci
ā mediā spectat. 848.

3.o collatio liberi cognitionis

eo, q. dei à Deo scientiæ vel consensū, vel dissensū: q
conditionalis hæc, si dei libertas A dabit consensus, ē veri-
tatis necessariæ: q n̄ cognoscit pr sciā contingentē. Pro-
bat 1.a cōa: talis ppōs æquivalet disjunctivæ huic,
si dei libertas A à Deo sciente consensū, vel sciente
dissensū dabit consensus; sed hæc disjunctiva ē veri-
tatis necessariæ: q. Ad argum nego cōa, et m.r pro-
bationis. Ex parte hipothesis solū veniunt disjunctivā
libertatis A, n̄ verò suā, cū quibus indeterminatè
connectit. Ratio hujus: quia ex parte hipothesi
n̄ veniunt, quæ determinent, vel impediunt con-
ditionato v.g. consensū; sed à consensu determinat scia

consensus, et impedit scientia dissensus; sicut impedit dissensus ipse, et determinat ipse consensus: ergo

81D.

Instantiae ad haec praeoccupabis, si bene noveris 1º Deus cognoscere ex parte hypothesis libertatis &, vague connexionem eius scientiae de consensu, vel de dissensu, huius recta eius conceptus: si vero huius obliquus, quod est scientia consensus, vel scientia dissensus, et quae sunt termini cognitionis vagae auxilii. 2º ex parte hypothesis attingi auxilium existens modo intrinsece possibile, non tamen modo extrinsece possibili: hoc modus extrinsecus possibilitatis auxilii existentis stat in aliqua scientia consensus vel dissensus; quae ex parte hypothesis non attingitur in recto, et directe; sed indirecte, et in obliqua. 3. ex parte conditionati attingi determinatio scientiae, nimirum consensus: conditionalis sic tendit: si Deus auxilium dabit consensus, et scientia consensus. 2º: scientia consensus est requisitus ad consensum; sed quod sit liber ex parte actus 2i libertatis constitutivi; si vero ex parte actus 1i, qui praescindit a praecognitione vel determinatione formalis a scientia consensus, vel a scientia dissensus.

Ex: Idiomalis hec; si 820. 38

deo libertas A. dabit consensus, n̄ ē contingens ve-
ra: q. Prob. ant: similis idiomalis equivalet
huic casus libertatis A. ē casus consensus; sed
hec n̄ ē contingens vera: q. Prob. m: propositio hec
casus libertatis A. ē casus consensus, facit sen-
sum universalem, vel particularem: sub neutro ē con-
tingens vera: q. Prob. m: q. si facit sensum uni-
versalem, exponitur sic: omnis casus libertatis A.
ē casus consensus, et ē necessario falsa: q. casus
libertatis A, et dissensus, ē aliquis casus liber-
tatis A, qui repugnat ēe casus consensus. Si fa-
cit sensum particularem exponitur ita: aliquis casus
libertatis A ē casus consensus, et ē necessario ve-
ra: q. casus libertatis A, et consensus ē possibi-
lis; et ipse casus possibilis necessario affert consen-
sum. Confirmatur: praedicta idiomalis habet hunc sensum:
casus libertatis A ē casus consensus; sed casus
libertatis A, et dissensus ē casus libertatis A:
q. casus libertatis, et dissensus ē casus consensus,
quod implicat. 821.

Ad argumentum ergo ant. neg. probationis,
et m. ulterioris probationis. Idiomalis, si Deus

libertatis A, dabitur consensus, libertatis sensu singulari, & sic exponitur: casus hic singularis determinatus libertatis A est casus consensus. Iste casus est contingens: quippe posita ea singulari libertate A, potest non dari consensus. Ad confirmationem distinguo: casus libertatis A, & dissensus est casus alius libertatis A, concedo. Est casus idem, nego, ac casus meus, respondeo nego. Confirmabitur solutio ex retorsione: casus coexistendi corporis & animae D. Petri est casus carentiae unionis inter ipsas; sed casus unionis inter corpus & animam D. Petri est casus coexistendi corporis & animae D. Petri: ergo casus unionis inter corpus & animam D. Petri est casus carentiae unionis inter ipsas. Pessima consequentia.

822. Instas: veritas conditionalis transit in absolutam purificata conditione; sed conditio propositionis conditionalis est collatio singularis libertatis A: ergo si detur collatio singularis libertatis A, dabitur consensus. Subsumo: sed dabitur collatio singularis libertatis A, si detur collatio singularis libertatis A sine consensu: ergo si detur collatio singularis libertatis A sine consensu

dabitur assensus. Ad instantiam repete distinctionem et transmisso integro discursu, distinguo subsumptum sic: sed dabitur collatio ejusdem numericè singularis libertatis A si detur colatio singularis libertatis A sine assensu, nego: diversè numericè singularis libertatis A, concedo minorem. Cum datur singularis libertas A sub qua previsus erat assensus, et quae purificanda foret, ut iste transiret in absolutum. 823.

5. haec conditionalis, si detur auxilium A, Petrus convertetur, aequivalet, et non aequivalet huic disjunctivae, vel Petrus non vocabitur auxilio A, vel convertetur: ergo similis veritas conditionalis est implicatoria. Probatur antecedens quoad primam partem: eo ipso quod verum sit, quod Petrus convertendus est si detur ipsi auxilium A, verum est, quod non vocabitur eo auxilio, quin convertatur, et hoc stante, verum erit, quod convertetur si vocatur auxilio: ergo talis conditionalis aequivalet disjunctivae. Probatur quoad 2am: de quovis auxilio A numquam extituro verificatur necessario extiturum sine conversione Petri, seu non esse extiturum cum carentia conversionis Petri; sed de quovis auxilio A numquam extituro non verificatur, quod Petrus convertetur si habeat tale auxilium: ergo

equivalenter n̄ sunt ꝓpones: si Petrus vocat auxilio dvertet, n̄ existet in Petro auxilij ꝑ sine dvertione.

824. Fallax argumentaão solvenda dicendo, ꝓpōes dionalis, et disjunctivę equivalere n̄ mutuò quoad veritatē. Itaq ut benè in argumto, ꝓptiō; si det auxilij ꝑ Petrus dvertet, infert disjunctivę, aut n̄ dandū auxiliū, aut Petrū dvertendū esse. Cęterū disjunctiva illata n̄ equivalet dionali, nec illā infert. Et ê raô: q.a veritas ꝓpōnis disjunctivę stat ꝓcisè, stante ꝓcisè veritate unius partis: ignit erit vera numquā dato auxilio ꝑ, etiā si casu quo daret, Petrus n̄ dverteret. Cogita: numquàm dandū auxiliū sub quo Petrus n̄ dverteret: tunc verū erit, vel n̄ dandū auxiliū, vel Petrū dvertendū esse; sed n̄ erit verū quod si det auxiliū, Petrus dverteret; q.a ut vera esset hęc dionalis ꝓpōs erat, quod casu quo daret auxiliū, Petrus dverteret.

825. Ad finē nota pro solvendis alijs ꝗ, dsensum esse dtingentē, seu liberū, et eē determinatū determinaône dionali

ut sit conditionatè futurum. Determinatio hæc stat in existentia conditionatè in sensu, quæ foret, si daretur conditio. Ast hæc determinatio non supponit divinum, nec libertati intereat; sed præcisè decretum divinum indifferens applicativum omnipotentiæ, et existens non absolutè, sed conditionatè. 2º licet in Deo non detur voluntas purè conditionata, potest tamen dari scientia purè conditionata, quia ista spectat ad intellectum potentiam necessariam, et determinatam ad cognoscendum omne objectum, quod supponatur cognoscibile, et modo, quo est cognoscibile: illa verò spectat ad voluntatem potentiam liberam, et non determinatam circa objecta contingentia, et limitatam. 3º conditionem cognosci per scientiam mediam ut conditionatè futuram ipsa ut tali operante ratione conditionis rationis sui.

Disputatio 2ª

An Deus infallibiliter cognoscat futura conditionata libera immediatè et in se ipsis vel mediatè, et in alio?

Caput 1.um

Referuntur sententiæ et constituitur 1.a Conclusio. 826.

Hac tempestate

docent Thomistae Deum infallibiliter cognoscere futura conditionata nobis libera; sed non immediate et in se; sed mediate, et in decreto absoluto existenti in Deo, et tendente conditionate in objecta sic: decerno mediâ praemotione conversionem Tyriorum, si apud eos fiant Christi miracula. Hanc sententiam eam praesupponunt Dei decretum absolutum existens, et ei innitentem, appellant suam visionem liberam, quae pro libito Dei ponitur, et pro eodem libito potuit non poni. Sic post Magistrum Albarez disp. 1a. de auxiliis, et lib. 1o. responsionum ferè omnes Thomistae, quorum cathalogum texuit Heronimus Vivez de primatu divinae libertatis contra scientiam mediam, disp. 13. dist. 2a. §. 2o. Quinquaginta Authores ex suo Dominicano claustro enumeravit adjungit ex exteris ordinibus aliquos.

827. Dixi ferè omnes: quia à cathalogo expungendi sunt Sanctus Thomas, Sanctus Vicentius Ferrer, et antiqui Thomistae Ledesma Plasius Berdue, Cavezudo, et Ripa falsò allegari pro ea sententia, uti ostendit

93

Pater Mathias Borull apologia de scientia media, disp. 5.ta sec. 3. Quin et expungendi Rasarius, Muñoz, Mendoza, Vumel, et Navarrete. hus jure aliqui ex commemoratis fuerint citati à Vivez pro sua sententia, recitate vos ea encomijs, quibus ornant Thomisticum decretu. Vumel, et Mendoza à illud appellant ficu, et ridiculu. Ledesma Dominicanus falsu vocitat, et improbabile: Cabrera nominat fibrolum, et imperfectissimu: Muñoz tiranicu subcenset: Navarrete contrariu D. Thomæ credit: ac demu Blasius Verduc illud pronunciat imperfectissimu, et otiosum. 828. Contra Jesuitæ cu doceant Deu certo, et infallibili cognoscere futura conditionata nobis libera, judicant ea cognosci immediatè, et in se, et nullatenus mediatè et in decreto subjectivè absoluto et objectivè conditionato. {todo lo que và dentro de este parentesis no vale. el dia

26 | 23 de Henero de 1763. con el motivo
de haver llovido no asistieron los Maes-
tristas dela Clase de Logica q.
venian en numero hasta 63 a la Clase
y el P.e M.ro leyo toda la tarde
con solo los Colegiales del Colegio
de la Purissima Concepcion. Vi-
n.(?) con este motivo los Maestris-
tas no entraban en la Clase los
dias seguientes, y se iban a la Pta(?)
seta(?) Clase a hacer de las suyas
y los P.es le dixeron al Asistente
les imbiaron unos Soldados que
binieron, y estubieron dos dias a la
Pta. p.a q. no entrasen a hacer bulla
se fueron finalm.te a la Universidad
y le dixeron al Rector(?) lo que les pa-
saba, q. se iban alla a estudiar se
abrio la Clase dela Universidad
y asistieron en ella dos dias, y viendo
los Jesuitas esto les imbiaron otra(?)
una esquela p.a q. volviesen ala
Clase, y se les leyo todo lo sucedido(?).

subjective absoluto, et obiective conditionato, quod implicant, pugnant. Hanc sententiam uno animo docent D.D. Societatis omnes. Elencum eorum videre iis apud citatum Borrull disp. 5. sect. 2a. Per integram sect.m 6.a longissime discurrit enumerando extraneos ex omni ordine, qui nostram tuentur partem. P.r Paulus Leonardus 3. parte responsionum sect. 10. commemorat Ecclesiae Praesules, et D.D. ex Academiis Lovaniensi, Parisiensi, Salmanticensi, Complutensique, et Magistros ex Familiis Religiosis Cisterciensi, Franciscana, Augustiniana, et Trinitaria, qui eidem subscripsere sententiae. Cum hic sensum, et sententiam duabus constituam conclusionibus, ex quibus ex adiendis colloraris unica conclusione rem omnem, et doctrinam absolvam. 829.

Sit 1.a Conclusio: Deus certo et infallibiliter cognoscit futura conditionata nobis libera immediate et in se antecedenter ad omne decretum Dei circa ipsa in Deo actu existens. Probatur conclusio: Deus infallibiliter cognoscit futura conditionata nobis libera immediate, et in eo, a quo haec cognitio sic existat

auxilij existet consensum, reddit vera; sed hoc
reddit vera a consensu libero conditionatè futuro;
et quidem antecedente ad omne decretum Dei circa
ipsum in Deo actu existens: ergo. Discursus
m.r est certa: dum m. istius singillatim probandae
sunt. Probatur 1.a haec propositio si existat auxilij
existet consensus, reddit vera ab eo, quod for
maliter enuntiat; sed formaliter enuntiat consen-
sum liberum conditionatè futurum: ergo. Probatur m. enun
tiat consensum, qui non est, sed erit, si detur auxi
lium; sed iste est consensus liber conditionatè futu
rus: ergo.

830. Probatur 2.a quam negant Thomistae: consen-
sus conditionatè futurus est taliter antecedens ad
omne decretum Dei circa ipsum actu in
Deo existens: ergo. Probatur antecedens: consensus condi
tionatè futurus est taliter antecedens ad omne
decretum in Deo actu existens circa ipsum,
si hoc neque est constitutivum, neque causa extrin
seca consensus conditionatè futuri; sed decretum
actu existens in Deo neque est constitutivum, neque
causa extrinseca consensus consensus conditionatè fu
turi: ergo. Maior probatur quoad 1.am partem: decretum actu

existens in Deo n. e. constitutivum consensus absolute futuri: ergo neque conditionate futuri. Consequentia e. bona: quia omnes consequentes dispicerunt pro constituendo futuro sive absoluto sive conditionato: ergo si futurum absolutum n. constituitur per decretum subjective et obtive absolutum, uti evincunt probationes superius factae, et hic repetendae, neque conditionatum constituetur per decretum subjective absolutum, et obtive
§. conditionatum. Praeterea: dicere, consensum esse conditionate futurum, idem e. ac dicere, quod consensus conditionate exit; sed quod consensus conditionate exit n. constituitur per decretum actu existens: ergo. Probatur minor: per dictum consensus conditionate exit affirmatur consensus; n. de presenti nec de preterito: ergo de futuro: ergo dicere quod consensus e. conditionate futurus idem e. ac dicere quod consensus conditionate exit. Probatur minor: per dictum consensus conditionate exit nihil affirmatur de presenti: ergo quod consensus conditionate exit n. constituitur per decretum actu existens. Denique: per propositionem consensus conditionate exit vel solum affirmatur futuritio conditionata de presenti, vel ultra illam affirmatur etiam consensus conditionatus de futuro? Si dicis n. potest 831.

non sic Deus nihil sciret de consensu, et solum sciret affirmandoque aliquid de suis decretis et actibus. Igitur dicendum est, eo quod sic: scriptio consensus conditionate erit, quatenus terminatur ad consensum conditionatum nihil affirmat de presenti; sed prout ita terminata affirmat rationem formalem ob quam consensus formaliter conditionate erit: et quamvis aliquid affirmet de presenti affirmat rationem formalem, ob quam consensus formaliter conditionate erit; sed ratio formalis ob quam consensus formaliter conditionate erit est terminio formaliter conditionata consensus: ergo haec non stat formaliter in aliquo de presenti, scilicet in decreto actu existente in Deo.

832. Quoad 2am partem probatur minor posita num. 830, quae ajebat decretum actu existens in Deo non esse causam exprimentem consensum conditionate futuri: effectus pendet a suis causis in eo statu in quo ipse est: Unde D. Thomas 2o contra gentes cap. 21 num. 3o ait, quod effectus suis causis proportionaliter respondent: ut scilicet effectus in actu causis actualibus tribuamus, et effectus in potentia causis quae sunt in potentia. Et est ratio: quia effectus petit

caũ titulo hbendi exist.m hinc qualis ē exist.a efficaciæ talis debet ēē exist.a caũ: undè Mundo possibili existenti respondet decretũ possibile. Mundo actuali existenti decretũ actuale existens: et Antichristo futuro decretũ, quod existat pro ea tpõris mensura pro qua ipse ē futurus: Infero: q̃ connexio cõditionatè futuri dantũ pendet â decreto divino cõditionatè existenti ut pro pria ipsius caâ: q̃ decretũ actu existens in Deo n̄ ē caâ extrinca connexionis cõditionatè futuri. 833.

Dices: ēē caũ necessario requisitam n̄ ex pte effectus; sed ex pte Dei caũ perfectissimæ: nã sicut decretũ ab æterno absolutè existens in Deo ē caâ extrinca Antichristi futuri in tpõre; n̄ eo quod Antichristus requirat ad sui exist.m existentiã ab æterno ejus decreti; quæ exigitur â Deo titulo caũ perfectissimæ; sic eodẽ titulo requirit existentiã absoluta decreti ad effectũ soliũ cõditionatè futurũ, qui ex se præcisè connecteretur cum decreto cõditionatè existenti. Contrâ: ideò ad futurũ absolutũ Antichristũ vg. ex ratione caũ

perfectissimus requiritur in Deo decretum ab æterno existens, quia attenta ratione causæ perfectissimæ ex eo quod decretum aliquod existat absolute, infertur semper et ab æterno existere; sed atenta eadem ratione causæ perfectissimæ ex conditionata existentia decreti non infertur, quod absolute existat: ergo ad futurum conditionatum titulo causæ liberæ perfectissimæ non requiritur in Deo decretum absolute actu existens. Ratio minoris: quia ex eo quod Deus, si finaliter pœnituisset, decrevisset Iudæ præmium, non infertur atenta ratione causæ liberæ perfectissimæ, quod illud actu absolute decernat: ergo.

831. Infertur 1º ad futurum conditionatum requiri decretum Dei conditionate existens; sed quoniam ex conditionata decreti existentia non infertur absoluta, exinde ad futurum conditionatum non requirit decretum actu existens quod sit causa illius. Infertur 2º modum, quo futurum conditionatum prærequirit decretum, comparandum esse modo, quo illud requirit possibile contingens; non modo quo illud prærequirit futurum absolutum. Infertur 3º quod sicut possibile transiens in futurum absolutum,

ex hac ratione quod in absolutum transeat, petit, quod decretum possibilis existens, semper et ab æterno absoluté existat; sic futurum conditionatum eo quod transeat in absolutum, petit, quod decretum, quod pro priori conditionaté existebat, sit semper et ab æterno absoluté existens. §35.

Breviori, sed æqué efficaci ratione iterum probatur eadem conditio: Deus in conferendo auxilia divinæ gratiæ dirigitur scientia conditionata de bona operatione conditionaté futura sub ipsis. Constat hoc ex Augustino lib. I. ad Simplicianum quæst. 2da dicenti sic: quamvis multi uno modo vocati, quia tamen non omnes uno modo sunt affecti, illi soli sequuntur vocationem, qui illi capiendæ reperiuntur idonei, et illud non minus verum sit, igitur nec volentis nec currentis, sed miserentis est Dei, qui hoc modo vocavit quo modo aptum erat his, qui secuti sunt vocationem. Et post: nullius Deus frustrà miseretur; cujus autem miseretur, sic eum vocat, quomodo scit ei congruere, ut vocantem non respuat. Et Epist. ad Romanos cap. 8. ajente hæc: non omnes qui vocati sunt hi propositum vocati sunt: hoc enim

praepositum ad praescien et praedestinaonis pertinet; nec praedestinabit aliquos, nisi quos praesciverit se cuturum vocaonis sue.

§36. Praeterea: indeneg. beneficia Deus dirigit scia de malo ipsorum usu futuro si conferentur. Constat enim hoc ex Augustino tract. 73. in Joannis dicente: male usurus eo quod accipit, à Deo miserante non accipit: et alibi raptus in maturum Justi abscriventi directioni scip de peccatis perpetrandis, si diutius viveret. Et è raô: quia Deus è Provisor perfectissim. bona conferens, vel denegans praesciens non tantis quod sub illis possit contingere, verum praevidens, quod eveniret si conferant. Subsumo; sed ea scia conditionata, qua dirigit in providendo, talis è, ut sit praecisive à decreto subjective absoluto, et obtive conditionato: ergo è talis ut sit futurorum conditionato rerum in se ipsis. Probatur min: ea scia talis est, ut sit praecisive et pro priori ad decretum conferendi aut negandi beneficia, et pro priori ad decretum praedeterminativum: ergo è talis, ut sit praecisive à decreto subjective absoluto, et

obiectivè conditionato.

Ratio conclusionis: quia ipso omninò ad-
versariorum discurrendi modus in eodem signo conci-
piunt à Deo decretum conditionatum, et absolutum:
quod si scientia dirigit, et praecedit absolutum, est pro
priori et independens à conditionato: ergo est scientia fu-
turi conditionati non in ipso decreto, sed illius scientia
immediata et in se: ergo colligatur, constitutam
scientiam aptissimè appellari mediam inter liberam et
necessariam. De libera habet contingentem existere: de
necessaria existere ante omne decretum Dei actu
existens. Itaque ab utraque in aliquo differt: à necessaria
in eo, quod versetur circa objecta contingentia; et exindè
haec vel illa potuerit non esse in Deo, quando necessa-
ria semper extiterit, et versetur circa objectum quod
non potest deficere. A libera, in eo quod non suppo-
nat decretum Dei actu exercitum, cui innitatur, cum
libera simile decretum praesupponat.

Caput 2um.

Constituitur 2.^a D.tio.

838. Sit 2.^a D.tio: Deus n. cognoscit futura c.dionata nobis libera in decreto subjective absoluto et obtive c.dionato. Pro excludendo hocce decreto pluribus argum.tis utunt. D.D. n.ri. Excludunt argu.to desumpto a lesione n.rae libertatis, ab injuria irrogata sanctitati divinae, et a gratiae suffi cientia, quae n. staret, e decreto praedeterminan te c.stituto. Capita haec percurram ad finem tractatus si p.o opus liceat. Pro D.ne sta bilienda utar m.do argum.to alio eruto ex percelebri illa reprehentione X.pti D.ni ad Corosaitas, et Bersailitas, de qua Matheus cap. 11.o Hic X.ptus D.nus juste reprehen dit Judaeos incredulos c.parative ad Gentiles credituros, si ap.d ipsos facta fuissent mi racula, quae X.ptus c.patraverat ap.d Ju daeos. Ex facto hoc sic argumentor.

839. Energia reprehentionis c.parative postulat, n.e illas

qui increpat inculpabiliter careat aliquo, quo gaudet benè operans, et maximè conducit ad benè operandum. Potiùs constat ex Philosopho 3. Topicorum cap. 3. ex cujus doctrina exurgit regula haec: arguitur à comparatione è inefficax, ubi datur disparitatis ratio valdè conducens ut diversitatem sortiantur extrema inter quae constituitur comparatio: sed si in Deo daretur decretum subjectivè absolutum, et obtivè conditionatum, in quo cognosceret futura conditionata nobis libera careret energia, imò esset stulta, et inanis reprehensio comparativa, qua usus est Christus Dominus: ergo. Probatur minor: tunc reprehensio comparativa caret energia, estque imprudens, et inanis, quando adest disparitatis ratio valdè conducens, ut diversitatem sortiantur extrema; sed ~ sed dato in Deo decreto subjectivè absoluto, et obtivè conditionato, in quo cognosceret futura conditionata nobis libera, datur disparitatis ratio valdè conducens, ut diversitatem sortiantur Judaei, et Gentiles: ergo. Probatur minor:

820.

Respectu Gentilium independenter ab eorum libertate daretur decretum efficaciter tribuendi ineffabiliter eorum poenitentiam sub conditione

prædicationis Xp̃i Dni, q. decreta indepen
dentia à Judæorum libertate n. data sunt eorum; sed
hæc disparitatis ratio è valdè obducens, ut diuersitatem
sortiant Judæi, et Gentiles q. Ratio
maj. non Judæi possent respondere, quid nos ob
jurgas comparativè ad Gentiles? Pœniterent hi,
q.a independens à sua libertate habebant decre
tum dispositionem pœnitentiæ pro casu obiectionis
purificandæ, et quod maximè necessarium est
ad ipsam: nos autem independens à nostra liber
tate eo decreto caremus. Quid igitur, quod n.
pœnitemus? Verè si Petrus pauperes objur
garent comparativè ad Pauly divites, quod cum
ille elargiatur eleemosinam, ille n. erogat: si ob
hoc Petrus objurgaret, n. nisi imprudenter id fa
ceret ob rationis disparitatis n. absimilis ei
quæ incessit Judæos inter, et Gentiles: q.a nimi
rum Petro deessent divitiæ, quas erogaret, quas
habet Paulus.

821. Confrat. injustè reprehenditur ob
operis omissionem, qui illam potest retorquere
in solum placitum objurgantis. Ratio: q.a si oper
ratio pendet à solo placito præcipientis, q.

n̄ adest, et ab ojurgato, q̄ quia n̄ potest, juste iste potest excusari omitendo operaōnē, reddendo hanc raōnē: si habuissem gratiā operaōnē n̄ omiterē; sed ità se hbuere Judæi in omissione pœnitentiæ: ergo. Probat: penes illū stat omissio operis, penes quē stat deffectus præ requisiti essentialis ad opus; sed penes Deū unicè stat deffectus istiusmodi præ requisiti: ergo unicè penes Deū stat omissio operis; sed illusoriè et injustè reprehendit ille penès quē unicè stat omissio operis: ergo Deus illusoriè et injustè reprehendit Judæos ob omissionē penitentiæ. 822.

Argumento efficacissimo plura respondent Adversarij: Respondet P. Tonetus, argumentū ctrà nos instari: nā Gentiles cōparativè ad Judæos habituros mōr gratiæ; licet n̄ in esse curativo et phisico, tamen in ēē mōrie et beneficij. Ctrà: ergo ea disparitatis ratio pendet ab arbitrio ejus, qui reprehendit; sed ratio disparitatis, quæ pendet ab arbitrio ejus, qui reprehendit n̄ est sufficiens ad excusaōnē: ergo. Certè si Gentiles miracula Xpti vidissent, sub quibus aptari erant pœnitentiæ majus donū et beneficiū

accepissent quam Judæi; sed penes istos esse, quod non acceperint æquale: non pœnitendo ad Christi visa miracula, et ad audita prædicationes voluntarie, et libere effecere, quod hæc essent minus beneficii. Sed de hoc iterum veniemus ad responsionem proxime sequentem. Respondet 2°.

823. Montalvanus, retorquendo argumentum, quod ait solvendum ab omnibus catholicis: nam dissentiens juste increpatur comparative ad consentientem; et isti non sunt æquales in donis gratiæ: nam consentienti datum est à Deo non solum posse, verum etiam agere; et dissentienti donatum est tantum posse: ergo. Sed retortio viri argumentum nostrum non retundit. Nam quæro: cur dissentienti donatum est tantum posse? ergo ipse pravo usu hujus posse impedivit quod Deus illi daret, et agere, quale dedit consentienti: ergo vi culpa dissentientis est ratio disparitatis à consentiente. Quæro modo à Montalvano: impedivit ne Judæus pravo usu liberi sui arbitrii, quominus Deus decreto subjective absoluto et objective conditionato decerneret ejus conditionatam pœnitentiam? Nequaquam

Reponit Montalvanus: dissentiens caret gratia non solum conducenti, verum necessaria ad consensum: tamen juste increpatur comparative ad consentientes. Sane dissentiens ea carere gratia probat ex eo quod dicitur ab Comimio lib. 3. de auxilijs cap. 20. num. 12: ibi docet, necessarium etiam esse ad consensum propositum, seu decretum efficax de eo quod tale auxilium conjungatur cum consensu: sed cum dissentiens careat eo proposito, caret aliquo necessario ad consensum: ergo dissentiens et consentiens non sunt pares in necessarijs ad consentiendum; et tamen juste reprehenditur dissentiens. Verum iterum quaero: cur dissentiens caret eo proposito? respondeo: quia dissentiendo impedit sua media de consensu, et consequenter decretum praedefinitivum consensus, eidem suis innitendum: impedit ne Judaeus sua impenitentia decretum subjective absolutum, et objective conditionatum necessarium omnino ad poenitentiam? Minime: quod cum careat inculpabiliter eo, idque sit omnino necessarium ad poenitentiam, injuste increpatur comparative ad Gentiles, qui eo gaudent

 ex misericordia Dei.

825. Sed dissimulandum n. ē q.
Montalvanus ɔfingit ex Doct.is Eximii doc
trina. Docet utique Eximius, docent q
Jesuitæ ipsum sequentes in mā de prædefinitionibus, decretum prædefinitivum Dei ēē ne
cessarium ad opera salutaria. Ast dicat mihi
Ill.mus, qua necessitate ē necessarium decretum hoc
ex suis Auth.is? eadem ac decretum prædeterminati
vum? Abhorret hoc. Contendimus ɔtendimus
istud ēē necessarium antecedens, et ex pte po-
testatis proximæ ad ɔsensum. Illud verò abs
tinuimus necessarium coēns, et extra ɔstitutionem
potestatis proximæ creatæ ad ɔsensum. Hinc
illud ē impedibile, et impedit a dissentien
tes: istud verò impediri n. potest. Si quis
cum n. existat, et quidem sine culpa, et alium
de necessarium antecedens sit, et ɔstituat po
testatem simpliciter talem ɔsentiendi, injustè in
crepat dissentientes.

826. Replicat pluribus; sed
replicas solves, si notes 1.: gratiam Dei vel
duplicativè ut speciale n. ɔstituere potestatem

principij ad consensum; neque esse causam per se exactam
à consensu. Iste provenit à gratia Dei tamquam
à causa principali per se exacta: provenit ab ea
quatenùs est Dei donum, Dei beneficium, et dis-
cretivum, non formale, et in actu 2º, sed aptitudi-
nale. Specialitas gratiæ, doni, beneficij, et rationis
discretivi se habent ex parte Dei, aut ex parte
actus 2i creatæ voluntatis. Notetur 2º: hominem
non posse sibi aquirere gratiam specialem: quia
esto possit se determinare ad consentiendum, si
ei daretur gratia; tamen hac donata determi-
natione non sibi aquirit gratiam prævisam spe-
cialem. Hinc Dei est in actu 1º dicernere
consentientem à dissentiente: discernere in actu
2º Dei est et Creaturæ. Creaturæ, quæ se
determinat ad consentiendum: Dei verò principaliter
ei, qui dat et gratiam ad consensum, et consen-
sum ipsum. 827

Notetur 3º: non esse homini liberum, Deum ut
si donaret gratiam prævisam efficacem quia Deus
pro libito suo unicè illam donat, aut negat:
cujus vult enim miseretur, et quem vult indurat.
Cum hoc tamen stat, quod illam non possit donare

nisi præcedente sciâ conditionata consensus conditiona-
tè ponendi sub gratia Dei ex determinatione
Creaturæ. Ratio cur requiratur hæc scientia, est:
quia Deus nequit conferre gratiam sæco modo, et
futuri ignarus: qui conferens gratiam illam dona-
nat præscius eventus, qui sub ea contingeret.
Notes 2° aliqua ex seijs consensus, vel dis-
sensus conditionatè futuri sub gratia Dei esse
sub distincto necessaria Deo: at vero aliqua
determinata e contingens, licet Deo non sit li-
bera.

828. Respondent 3° disparitatem ortam ex
decreto non obstare equitati objurgationis:
siquidem supponit equalitatem quoad posse simpl-
liciter, quod non habet a decreto, cujus munus
unicè est aplicare voluntatem ad benè ope-
randum. Sed omissio, quod decretum relinquat
in non consentiente absolutam potestatem ad benè
operandum, contra est: non consentiens caret incul-
pabiliter aliquo maximè conducente ad consensum,
quo non caret consentiens: caret enim ille decre-
to aplicante ipsum ad consensum, sine qua
aplicatione est impossibilis consensus; sed ratio

hec sufficit ut diversitatem sortiantur extrema et non dissentiens illum possit adducere in sui ex cusationem: ergo Sanè: vel si dissentiens, et dis centiens haberet plenam potestatem ad dissensum sub decreto, et decreti defectum; tamen negari non potest in dissentiente esse maiorem rationem ut dissen tiat, quam indissentientem, ergo inculpabilem, et independentem à suo libito caret: ergo. 829.

Ad caeteras ex dictis in disp. precedenti ex in hac respond. unicam Divinae circumspectionis hic tuendam: Deus certo et infallibiliter cognoscit, non in decreto subjectivè ab soluto, et obiectivè conditionato; sed immediatè et in se ipsis futura conditionata nobis libera. Quae per singulas partes probata manet in superiori bus, et probanda aliis penè innumeris ratio nibus à me brevitatis causa omissis, et videri dia apud nostros DD. Consulant Prinsipes, Mo lina, Suarez et Ruiz: nec non Bornal, Ale xiera, Marin, Ramirez, et doctissimum P. Bernardum de Vargas Recentiorem Baeticum, et professorem Romanum in suo cursu theol

Caput 3.m

Argūta ab authoritate contra utramq; Opinionem.

85.

Non vacat refutare calumnias, et evertere fabellas, quibus sententia nostra in invidiam vocat. ap. hominum vulgus. Impostura objicitur Virorum sapientissimorum judicio, et praecipue sententiae Danielis á S. Josepho Carmelitae tom. 5.o in summa D. Thomae disp. 22. dicentis: plurimis rempublicae Xptianae devere ijs, qui conditionalem scientiam, absoluto Dei decreto, priorem sacris ex literis, Patrumque, et D. Thomae monumentis, in quibus delitescebat, in lucem Theologiae vocaverint, quoque modo liberae creaturae voluntatem cum Dei scientia, et auxilijs conciliet; itaque tam de Wiclefi, Luteri, et Calvini erroribus triumphet magno orbis

Xpstiani bona ostenderim. Hoc premisso sit 1.us
ab authoritate argumentum.

Deus discernit benè ope-
rantem à male operante, dicente Apostolo ad Co-
rinthios Epist. 1.a cap. 4.o quis enim te discer-
nit? quid autem habes, quod non accepisti? Si autem
accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis?
quod Deus suis donis gratuitis discernit benè
operantem à male operante; sed status con-
ditionalis bonæ operationis est aliqua discretio: quod
benè operans talem statum accipit à Deo: non
per decretum absolutum: quod per conditionatum: quod non est
veritas conditionata bonæ operationis antecedens,
et independens à decreto Dei objectivè condi-
tionato, et subjectivè absoluto. Argumentum hoc stre-
nuissimè versatur ab Adversarijs, ponderatur,
amplificatur, et eo creditur rem ad evidentiam per-
ducere, seu potius ad canonicam definitionem. Sed
bona eorum pace dixerim, quæ forsan ipsius dis-

68.

852. Dico 1º. fuum arguty deficit: q. textus Apostoli n. procedit de statu Idionato, sed de absoluto. Ratio: q. procedit de donis absolutè collatis, et absolutè acceptis, de quib. posset timeri homi. gloriatio; n. verò de bona operatione Idionatè futura, quæ potest haberi etiã à voluntate numquã extitura. Deficit 2º. q. ex eo testim.º n. probat veritatem Idionale, quin supponere decretum absolutè existens in Deo: equidè vel si necessarium sit ad discretionem bonæ operatione prædeterminari à Deo; ast istud decretum prædeterminativum erit correspondens discretioni. Porrò discretioni absolutè existenti respondet decretum absolutè existens: ei verò quæ tantù Idionatè existet, tantù respondet decretum Idionatè existens. Deficit 3º. q. vel data necessitate ejusmodi decreti prædeterminativi absolutè præexistentis; unde probant Thomistæ, istud èe formaliter constitutivè requisitum ad veritatem Idionatam nobis liberam; cum deficit prærequisiti præfisse ut cãa cau. necessaria.

Dico 2º. crudè procedens,

in aliq.º vero sensu dici, benè operantem se dis
cernere à male operante: n. q.ª viribus n.ris, et
sibi deviti faciat opus, quo se discernit; sed
q.ª gratia indebita auxiliatur sic ipse operet
fra.s discretione, seu bonæ operatione. Ostat hoc
ex Scriptura. Paulus ad Corinthios Epistola
1.ª cap. 15. ait: n. ego, sed gratia Dei mecu.
Libro 2º. Esdræ cap. 10. dicit: se separaverunt de Populis terræ ad legem Dei: se se
parare & se discernere. Psalmo 72. habet,
q.d hoẽ se justificat: 2.ª ad thimoteum cap. 2º.
quod emundat se: justificare se, et emundare
re ē se discernere ab immundo, et ab injusto.
Ostat ita ex Concilii Tridentino, et Senonensi: ille sect.º 6. can. 5. et iste decreto 15.
habens: homo convertit se; preparat se: &c. 858

Ostat
deniq ex Augustino lib. de predestinatione S.S.
cap. 5. dicente: ipsa fides discernit ab infide
li fidelem...... n. quia credere vel n. credere
n. ē in arbitrio voluntatis humanæ; sed in
electis preparat voluntas à Deo, ideo ad

ipsam quoque fidem, quae in voluntate est, pertinet. tractatu 2°. in Joannis ajente: ex quo adjungis voluntatem tuam Deo, castificas te ipsum: castificas te, non de te, sed illo, qui venit ut habitet in te: tamen quia agis ibi aliquid voluntate, ideò et aliquid tibi tribuendum est, ità ut dicas, adjutor meus esto. Ex libro de Ecclesiasticis dogmatibus cap. 21. dicente: initium salutis nostrae Deo miserante habemus, ut acquiescamus salutiferae inspirationi, nostrae potestatis est. quid istud? ex his benè operans in aliquo vero, et sano sensu se discernere à malè operante, possetque in domino gloriari de bona operatione sua dicendo cum Paulo: gratia Dei sum id quod sum; et gratia ejus in me vacua non fuit; sed plus omnibus laboravi.

855. Ex quibus jam ad argumentum: Deus discernit in actu primo benè operantem à malè operante, et quidem unicè: nego: est unicus Auctor collationis auxilii praevisi congrui, in qua collatione stat discretio haec. Quippe licet homo [illegible] Deus praevideret hoc auxilium fore congruum; nisi

nimè tamē facit q.d Deus efficiat conatus potius, quam in conatus. In actu 2.o benè operans se discernit: ñ tamen ipse solus, sed Deus cum eo, qui tamquam causâ principali, et originativa causat bonæ operationis, in qua formaliter stat discretio in actu 2.o, cujus etiam ē causa minus principalis, et obedentialis creata voluntas. Ex hoc, quæ præcedunt de discretione absoluta acco modanda sunt ad discretionem ...ionarum, quæ eo quod sit à voluntate creata presupponitur et ē à Deo ut Auth.e principali, et ab hom.e ut operante obedientiali. Item Deus ñ discernit ... malè operantes positivè; sed negativè ñ elargiendo ipsi gratiam ..., sed ... 856.

Augustinus lib. 1.o de prædestinatione Sanctorum cap. 2.o ... præcesserunt, et ñ prædestinant, sunt à nobis, et ñ à Deo ...; sed opera bona ... ñ sunt à nobis ipsis; sed à Deo Auth.e ... et prædestinant ... substantivè absolutè, et ...: ... Prosper ... ad Augustinum

2o Dubii, quae proponebatur de facto externali, quod ad
qua fiant, merita vitae aeternae.

859. Ex Augustini responsionibus, quid, quod adversetur scientiae mediae? Respondeo nihil. Quia
Augustinus cap. VI. discretionis electionis, praedestinatione
a reprobo non est ex meritis praecedentibus ... quia
Damnatio praevisionem non habent rationem meriti: hinc licet
Deo fiat scientia media ... generat, ea non est ex meritis, sed ex
liberali Dei misericordia. Cap. 9 ... docet Deus
voluisse, Christus apparere, ... fuit ... credituri
Deus dicit non, ex sua decreto inuitu: Addit, ... poste-
rius dici, voluisse Christus apparere ... ubi
sciebat esse, qui electi erant in ipso ante Mundi consti-
tutione. Deus ex hoc quid contra scientiam mediam? Augusti-
nus dico, ibi Augustinus loqui de praedestinatione ...
ista Deum absolute ... Hic infra praedestinationem
cognoscit Deum: sicut et fides generis in ... causa
... eliciendae est ab humana ... voluntate, ...
... donante gratia supernaturali.

860. Instat: Augustinus epist.
102. quaest. 6. ... quando paganorum
quaestionem admisit scientiam mediam, ... Deus voluisse
hominibus apparere, quando et ubi sciebat esse, qui in eum esse-
rant credituri; sed hanc retractat lib. de ... praedestinationi

ratione [illegible] cap. 3. [illegible] [illegible] ... inceptis [illegible] ea reliqua, alia tacuit, addens verbum, quam [illegible] expedire dixim. [illegible] [illegible] ex [illegible] retractare ex procedendi modo docet Angelicus [illegible] 3. pte. q. 1. a. 5. ad 2. Ad instantiam admitto [illegible] [illegible] authoritates D. Thomae, [illegible] Augustinum [illegible] se [illegible] mediis [illegible] sed [illegible] de illa [illegible] documentum Dei praevidentis [illegible] qui fuerunt ante [illegible] adventum [illegible] in eo credituros, et nolluisse corporaliter [illegible] illis ostendi a Christo Domino praedicationem, [illegible] aliis, [illegible] poenitentiam, [illegible] qui viderunt miracula, et tamen seu [illegible] [illegible] ad videndum [illegible] [illegible], et recurrit ad incomprehensibilia judicia Dei, et alia adventus Christi rationem reddat. 864.

3. Si Deus [illegible] [illegible] medio cognoscit futura conditionata nobis libera, ideo [illegible] [illegible] liberare [illegible], et aliis [illegible]: quamvis habeat [illegible] [illegible], quod vellet, et alium non [illegible]; quod nolit; quaestioni quaerenti, cur unus habeat gratiam efficacem, quae liberet et alius inefficacem, qua non liberet, respondendum esse quia velle et nolle. At hoc est contra S.S. Augustinum et Prosperum, ut constat ex epistola illius 105. ad Siptum, et ex lib. 1. hujus de vocatione Gentium cap. 25. [illegible] Sed contra: quia similis quaestio op.

Thomistas solverent per velle et nolle Dei; at hoc est contra Augustinum et Prosperum qui ad ejus quest. solutionem recurrunt ad incomprehensibilia Dei judicia, et investigabiles vias: ergo.

862.

Dixeris 2º Ipse so anni; nostra relig. communis duplex quest. distinguenda est. 1ª quae inquirit, cur gratia unius sit efficax, et alterius sit inefficax? 2ª quae quaerit cur unus habeat gratiam quae est efficax et alter habeat eam quae est inefficax? 1ª questio est quae solvitur per velle unius, et alterius nolle juxta principia Societatis, et doctrinam PP.m 2ª verò solvitur à nostris D.D. recurrendo cum Augustino et Prospero ad incomprehensibilia Dei judicia. Porro ita solvendas quest. constat ex eorum ss. dictis. Augustinus tract. 53. in Joannis explicat, cur Judaei dicant non potuisse credere, et addit: quod si hoc ab eo quaerat respondebit: quia nolle bant mala quippe eorum voluntas praevidit Deus & lib. 12. de Civitate cap. 6. inquit: si eadem tentatione ambo tenrent, et unus ei cedat, alius perseveret, quid aliud aparet, nisi unum voluisse, alium noluisse à castitate deficere?

Cum per velle unius, et per nolle alterius stat, gratiam alicientem ad amorem castitatis esse inefficacem, et efficacem. Augustinum imitatus est Fulgentius, qui lib. de prædestinatione cap. 15. afferens Pharaonem, et Nabuchodonosorem ait: quid in fines eorum fecit esse diversos, nisi quod unus manum Dei sentiens in recordatione propriæ iniquitatis ingemuit; alius vero contra Dei misericordissimam pugnavit veritatem adversario? Et hæc pro solutione 1.æ quæstionis. Pro solvendo 2.a audi Augustinum de dono perseverantiæ cap. 9. cur iste vocetur, ut vocationem sequatur; ille autem non vocetur, aut non ita vocetur, ut vocationem sequatur, inscrutabilia sunt judicia Dei. Audi et Prosperum lib. 1. de Vocatione Gentium cap. 25. profunditas illius quæstionis, quæ huius admirationem Apostoli impenetrabilem effecerunt, per liberum arbitrium velle vel nolle non solvitur.

862.

Quæres: D. Thomas quæst. 6. de veritate artic. 3.o ait: quod omnis certitudo, quæ est cum præsuppositione alicujus non est absoluta, sed conditionalis. Et subjungit: si igitur certitudo prædestinationis sit cum suppositione causæ 2.æ non est certitudo

78. absoluta sed conditionali tantum; sicut in me est certitudo, quod Socrates movet, si currit; et quod ipse salvabitur si praeparavit se: et tunc non est in divina praedestinatione alia certitudo, quam in me, quod est absurdum; sed stante scientia media certitudo praedestinationis est ex praesuppositione voluntatis sub conditione consensure; ergo certitudo praedeterminationis in existimare suae medii est tantum conditionalis. Confirmatur ex iis, quae addit respondendo ad quartum argumentum: ibi dicit praedestinationem divinam esse certissimam: quia esto sit ex praesuppositione voluntatis humanae, tamen haec subjacet divinae praedestinationi, qualiter non subjacet agens inferius virtuti superiori: ergo voluntas humana eo modo quo praesupponitur ad praedestinationem subjacet ordinationi, et decreto Dei: ergo independentiam ab eo non intelligit conditionatam consensuram.

86. Ad argumentum responsionis internam Doctoris Angelici eo in loco esse impugnare sententiam eorum, qui dicebant praedestinationem non habere aliam certitudinem, nisi quae descendit ex hac suppositione, si voluntas praeparavit se. Hoc impugnat valido argumento

diendo certitudinẽ prędestinationis, quam cõditiona
lẽ dantes, qualis ẽ certitudo hujus propositionis Sor
crates movetur, si currit. Hæc fuit mens D.
Thomæ, et ejus ibi argum. Verum hoc quid afert
in cõmodi, ut recurrat ad scientiam mediam pro con
cipiendo Dei decretum prędestinativum? Id sanè
decipitur ex presupositione voluntatis sub cõdicio
ne consensuræ; sed insimul purificando cõdicionẽ
sub qua prævidetur voluntatis consensus. Hac
purificatione fiet, ut certitudo cõdicionata, quæ
præcessit ad prędestinationẽ ipsamet prędestina
tione inductiva gratiæ, qua certissimè libe
rantur quicumque liberantur, fiat absoluta. ~
Hinc in sua destinatione non sed stante suã me
dia, certitudo prędestinationis ẽ ex præsu
positione voluntatis sub cõdicione consensuræ,
cujus statutis cõdicionatus purificatur; cõdi:
ñ purificatur, negatur.

Ad confirmationẽ dico, D.
Thomam ibi eandẽ tradere doctrinã, scilicet
ordinẽ prędestinationis esse absolutè certum: quãa
licet sit presuposita voluntate cõdicionatè
consensura, tamẽ hæc subest divinæ prędes-

866.

 tinaoni, et ea inducit in rerum naturam. Pariter verò se habet Sol, qui causat fructus in planta, si hujus virtus generativa sit benè disposita: at cum ista suppositio non subjaceat Soli, nec ab eo inducatur, exindè fructus existentia non est absolutè certa. Ergo ad formam objectionis disting. Major concedo: quod voluntas humana subest ordinationi, et decreto predeterminativo Dei; nego: non predeterminativo, subdistinguo: conditionaté existentiae, concedo: absolutè existentiae pro eo presuppositionis signo; nego consequentiam. Constat distinctio.

867. Sed notanda verba D. Thomae sic dicentis hic: liberum arbitrium potest deficere de salute; tamen in eo, quem Deus predestinat, tot alia adminicula preparat, ut vel non cadat, vel si cadat, quod resurgat: sicut exhortationes, et suffragia orationum, donum gratiae, et alia hujusmodi, quibus Deus adminiculatur homini ad salutem. Ecce Doctor Angelicus commemorat adminicula ad salutem et predestinationem, et alto silentio pre

mentis predeterminaonis. Quis igitur credat, hanc ee. necessitatem predestinaonis adminiculum, sine quo effectus predestinaonis n. potest obtineri? Ad questionem nota, cum ee. in Deo decreta subjective absoluta, et obtive. odionata, in quibus. ofistunt aliquis divine promottionis, ut hic vollo homes salvos fieri, si in gratia decedant: ista decreta eo dant. 1o. qa. premotio e. actus voluntatis: et 2o. qa. versantur circa obta. nobis n. libera. Cetera circa actus nros. liberos dari nequit decretum efficax thomisticum; 1o. qa. id necessarium n. e., ut actus sint futuri; et 2o. qa. si daretur, actuum libertas periret.

Caput 2um.

Argta. â ratione, et quæ desumuntur â Dei perfectiones.

868.

A supremo Dei in Creaturas dominio, et â Creaturarum subjectione ad Deum plura desumunt Adversarij argumenta, quorum e. 1m. Ita Dei dominium in Creaturas,

82. in sensu composito est, quid ex se possibile fieri impossibile Deo independenter ab ejus determinatione et libertate; sed data scientia media, quid ex se possibile fieret impossibile Deo, independenter a Dei determinatione, et libertate: ergo. Probatur minor: dissensus sub auxilio A est quid ex se possibile; sed hoc possibile fieret Deo impossibile independenter ab ejus determinatione, et libertate: ergo. Probatur minor: posita in Deo scientia media dissensus sub auxilio A, fit Deo impossibilis dissensus sub auxilio A; sed positio scientiae mediae dissensus sub auxilio A, est independens a Dei determinatione, et libertate: ergo. Ratio discriminis est: quia Deus non potest ponere dissensum in sensu composito scientiae mediae dissensus: aliunde illam non potest ponere in sensu diviso scientiae de dissensu: ergo Deus impedire non potest scientiam de dissensu: ergo.

863. Objicitur 4º: agens aliàs potens reddi impotens ad ponendum effectum ex suppositione sibi non libera est, agens habens omnipotentiam imperfectam; sed Deus talis se haberet, stante scientia media dissensus: ex cujus enim suppo

sitione, quæ Deo n. ē libera, cū aliàs sit potens 83.
ad Dsensū, redderet impotens ad eundē: q. Pbāō
m.ᵗⁱˢ 9.ᵃ arguit, ignis v.g. hbere poᵗ imperfec
tāz eo quod ad ponendū efectū indigeat aliq.,
cujus existᵃ vel ablatio n. ē in ejus potestateᵈ.
2.º agens, quod impeditʳ ab alio ad ponendū
efectū, ē agens imperfectū; sed ità Deus im
pedireᵗ ad ponendū Dsensū: q. 3.º poᵃ, quæ
impeditʳ ab alio, ligaᵗ ab alio; sed Omnipoᵃ
impedireᵗ à Creatura: ergo Sanè 9.ᵃ prædemi
naō ē necessaria ad actū, et n. ē in nrâ po
testate eā hbere vel n. hbere, q.ᵈᵒ ea careᵗ vo
luntas Creata, ligatam dicimᵘˢ ad actum.
q. cū æquè necessaria sit in Deo suâ Dsen-
sus ad posse ponere Dsensum, et n. sit in
ejus potestate eā hbere vel n. hbere, q.ᵈᵒ
ea careᵗ Deus ligatus erit à Creaturâ
in ordine ad ponendū Dsensum. 87.
Ad argutū
distingᵒ m.ᵒʳ Dnâ Dei dominiū ē, id eē sed
possibile fieri absolutè et omninò impossibi-
le independenter ab ejus deᵗminaᵒne; Ddo: fieri
restrictè impossibile; ngō m.ᵒʳ et distingᵒ m.

82. dist.e simili. Ad quar. probat. consessa m.i, dis-
ting.o m.j: hoc possibile fieret Deo absolute
impossibile; nego: restricte; et p.r deminatum mes
diu impossibile; Dto m.j. Pt ad reliquas pro
positiones. Ex suppositione, q.d Deus hom. crea
verit liberum, et vellit jura libertatis dati serua
re, ad hom. privative spectat suum actus liberos
deminare; tali ut illos n. possit deminare; n. secus
ac nequit illos vitales producere. Doctrina constat
ex Anselmo in Concordia dicente: sola voluntas
demina.t ibi, quid teneat. Consta.t ex Clemente
Romano Epist.a 3.a ajente: nihil e. quod audi
entis fide ad credendum deminet supra adui
trium eorum..... si quid esset libertas tolleret.
87. Consta.t
deniq. ex Angelico Preceptore dicente in 2.o dist.
25.a quest. 1.a artic. 1.o ad 3.m: Deus in libero
advitrio hoc modo agit, ut virtutem agendi ip
se ministret, et ipso operante liberum advitrium
agat; sed tamen deminio actionis, et finis
in potestate liberi advitrii consistit. et dist.e
39. quest. 1.a artic. 1.o q.d deminare opera
in hunc actum n. e. ab alio deminante, sed ab

ipsa voluntate. Ad demum articulo 2.º neg. ad aliq. eam dominat. nisi ex se ipsa. Hinc cum Deus pro sua dominatione hoc jus dederit Creaturae, quid q. Deus ejus consensum non possit ponere, Creatura pro libito dominante oppositum dissensum? Deus remote potest ponere consensum, et iste antecedens ad scilicet consensus, vel dissensus est Deo remote possibilis: stante ex dominatione Creaturae sua consensus, fit Deo proxime assequibilis consensus: at vero stante sua opposita dissensus, cum consensus maneat remote assequibilis, fit proxime impossibilis non absolute, sed restricte, et per medium hoc dominativum v.g. auxilium A, sub quo Creatura dissentiet; eodem consensu proxime possibili manente, vel per infinita alia auxilia, vel per predeterminationes, quae illum necessario ponet. 872.

Ad 2.m confirmationem distinguo mai.m agens aliud potens reddi absolute impotens ad ponendum effectum ex suppositione sibi non libera et liberet potestatem imperfectam; concedo: reddi restricte, et per hoc medium impotens, et libere potentiam imperfectam; sub distinguo: si reddatur proxime impotens; nego: si reddatur remote impotens; concedo mai. et distinctione simili

D, respo. ad m. qui ratione arguit imperfectionis ig-
nis ex eo qd. n. sit virtus proxima omnium pos-
sibilium, nec absolute possit omnia producere:
At vero Deus e virtus proxima omnium, et omnia
possibilia absolute potest producere; licet ad posse
proxime producere aliqua sine determinatione medium im-
pediatur a Creatura ex suppositione datae libertatis.
2a. obiectioni occurrat simili dist. Deus im-
peditur ad ponendum consensum sine hoc medio au-
xilij sufficientis: n vero impeditur absolute, seu ad po-
nendum per auxilia alia.

873. Ad 3am obiectionem respo.
qd. ob excellentiam, et superioritatem Dei desen-
tiunt de ipso dicitur impediri, non ligari a
Creatura: e contra de Creatura, cui deest
praedeterminatio ad consensum, apte dici potest
esse ligatam ad consensum ob ipsius imperfectio-
nis, et inferioritatem ad Dei. Inferat 1o. pro
casu sui medii dissensus sub auxilio sufficiente,
Deus n. ee proxime potentem ad positionem huius
boni possibilis, scilicet complexi ex auxilio
sufficiente et consensu. Inferat 2o. Deus antecedens
ad decretum actu existens ee necessitatum ad

coexistendi alicui dirigenti Idionato, v.g. Assensui, vel dissensui sub auxilio A; quatenus non coexistat libere; non vero quatenus necessarium sit Assensus Idionatus, vel Idionatus dissensus. Infertur 3º stante antecedente ad decretum actu existens veritate hac, si existat auxilium non existet assensus, Deus esse antecedenter necessitatum ad coexistendum huic dirigenti absoluto, carentiae nimirum simultatis auxilii, et assensus; verum ea necessitas non est determinata, sed vaga, cui potest fieri satis per existentiam auxilii, et per non ejusdem non existentiam: nam in utroque casu existet carentia simultatis auxilii, et Assensus. Illationes est memoratu non effluxuri; quia magni momenti sunt.

872.

Dico: Omnipotentiam esse impeditam ad ponendum Assensum aliave sibi possibilia est effectus formalis, qui est, posita scientia media dissensus: quod est effectus formalis positus ex alicujus providentia; sed non ex providentia Dei: nam existet absque ejus libertate: quod providentia Creaturae; atqui hoc est, Omnipotentiam subjici Creaturae provisori: ergo Assertum: stante in Deo scientia media dissensus, Deus est minus liber ad ponendum

88. consensus, quia Creatura ē libera ad ponendum consensum stante prædeterminatione ad dissensum; sed hac ratione prædeterminatio lædit libertatem creatam: quod existentia scientiæ mediæ lædit libertatem divinam. Probo minorem: quia sua dissensio ē impedimentum ad consensum sic liberum esse, potentia actu 1ᵒ; prædeterminatio vero ad dissensum ē impedimentum ad consensum sic habentem esse potentia actu 2ᵒ. Ergo: voluntati creatæ non prædeterminatæ deficere requisitum, quod non habet in sua potestate aquirere, ē contra libertatem 2ᵒ liberi, quod debere deesse est subjectum Deo 1ᵒ libero: quod deficere Deo scientiam requisitam ad ponendum consensum etiam quod ejus aquisitio non sit in potestate Dei, multo magis erit contra libertatem Dei 1ᵒ liberi. .

875. Ad argumentum concesso anti distinguo consequens: quod ē effectus formalis positus esse alicujus providentia, seu determinatione conditionate existenti; concedo: absolute existenti; nego consequens. Dico determinative a dissensu conditionate futuro, qui existens conditionate a decreto Dei dependenter conditionate existenti, obtive intentionali determinat suum dissensum, formaliter impedientem

Omnipot. ad ponendum consensum in sensu subsumptis disting.
sed non ex providentia Dei, id est, ex determinatione Dei;
conc. in alio sensu; nego min. iste efficax forma-
liter non existit, quod Deus insciis, & oppositum efficacis
vellerae, aut nollerae hoc. Conc. subillatum distin-
guendum simili. [illegible] ex providentia, id est ex determinatione
creaturae; conc. in alio sensu nego cons. et min. subsump-
tam [illegible] [illegible] dicendo, Deus
subjicit [illegible] providentia [illegible] [illegible]
tem determinatione [illegible] existentia dependentem
a Dei decreto [illegible] [illegible] existentiae Dei
immediatae ad proxime ponendum consensum [illegible]
medium determinans.
§ 76.
Certe Deus peccat [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad hoc habet
[illegible] [illegible] videmus [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] liberi ex [illegible] [illegible]
Deus subjicit [illegible] providentia, et [illegible]
est: [illegible] providentiam non est satis, quod
[illegible] [illegible] ab alio; sed oportet
quod, quid, ponatur a [illegible] confuso, et.

90. ipsi ... ponit, disponente positive, aut per-
missive; vel saltem efficaci, vel nolente. Igitur
cum scientia consensus vel dissensus ponatur in
Deo, nihil de hoc Creatura cogitante,
et disponente; sed ex natura rei, et necessaria
consecutione ad determinationem Creaturae,
inde est, quod haec [illegible] ipsius et pendeat
ex Creaturae providentia.

877. Ad [illegible] rationem
distinguo maiorem: stante scientia media dissen-
sus Deus est minus liber ad ponendum
dissensum [illegible] medio determinationis
Creaturae, stante praedeterminatione ad dis-
sensum; omitto maiorem: Deus est minus liber
ad ponendum consensum absolute; [illegible] distinguo
et distinguo [illegible]: sed hac ratione qua mini-
mum praedefinita reddit voluntatem crea-
tam absolute impotentem ponere consen-
sum [illegible] libertate creata; [illegible] hac ra-
tione, qua [illegible] et [illegible] reddit
reddit impotentem; [illegible] distinguo
[illegible] dicitur [illegible] libertatem
[illegible] creatae esse posse ponere consensum

vel dissensum, et esse ad utrumque indifferentem;
taliter ut licet in voluntate non sit potes-
tas simultanea, debeat esse simultanea
potestas et indifferentia ad utrumque.
Data vero praedeterminatione ad dissensum, lo-
quendo ipsa iuxta hos authores: quia
voluntas adigitur ad dissentiendum, et po-
testas ~~[illegible]~~ ad consentiendum ipsi
deesse. 673

Contra iuxta libertatem divinam Deus
vel potest proxime ponere consensum
vel potest proxime ponere dissensum;
ita ut non sit in Deo simultanea potentia
proxima ad consensum vel dissensum. Etenim
data futura consensus existit in Deo
potestas proxima consensus, et data futura
dissensus existit potestas proxima dissen-
sus numquam simul. Datur ergo
potestate qualiter simul, deinde
dari in libertate creata. Praeterea
~~data scientia media [illegible]~~
praeterea data scientia media consensus, talis est Deus potes-
tas proxima ad ponendum consensum, ut sit indifferens

ad illud ponendu vel n: cu p.x opositu data pre-
determinatione ad assensu in voluntate creata n sit po-
testas proxima indifferens ad assensum, sed determi-
nata. Videri ergo qua ratione premotio laedat li-
bertatem creatam, et scientia media divinam libertatem
879. que servet illesam. Ex hic eruat ratio disparitatis 8.°
ratioc ad argumentu, cujus antecedens assensu, ratio
quia voluntas n predeterminata n e proxime
potens ad assensum. Deus cu scientia media dissen-
sus e absolute proxime potens ad assensum
p.x aliquod auxiliu ex infinitis, quae potest
afferre, et quoru aliquod, vel aliquas previs-
sa fieri dixit. Voluntas n predeterminata
n e indifferens, sed determinata ad dissensum: Deus
cu scientia media dissensus n e determinatus
ad ponendu dissensum; sed potest ponere dis-
sensum, vel n ponere. Ad extremu notes, ins-
tari contra adversarios argumenta hec: equidem
ut Deus sit proxime potens decernere, et pone-
re media premotione assensum, debet praecedere,
quod voluntas creata negative se disposuerit,
seu se n impediverit ad premotionem: q a crea-
ta voluntate habet Deus esse proxime

93.

potentis decernere consensum, aut esse proxime impotentem consensum decernere. 880.

Instabis: Data sic media, adhuc sequitur, quod quid possibile non possit absolute proxime produci a Deo; quod Antecedens constat in casu, quo dissentiat sub auxilio A: in hoc casu Deus non est proxime potens producere consensum sub auxilio A; aliunde non est proxime potens producere actionem quamcumque consensus neque per auxilium A, neque per aliud quodcumque: auxilio enim A est essentialiter alligata talis actio, et a nullo alio praevisso procedere potest:

Ad instantiam Deo sequelam minime absurdam ex suppositione, quod Deus Creaturae concesserit libertatem ad sui actus, velitque hos unice a Creatura determinari; unde a Deo determinative poni non possint ipsa dissensiones, ut derivata ex hac suppositione; sed quia Deo determinative poni non possunt, ideo cessare valent media per determinationem. 881.

Ad consensus est in potestate creaturae, est ipsius ratio, et non contrarius; sed non est omnino possibile, aut praeteritum.

g. ē aliq. ɔd. rxle actualez, ɔrui ɔrxa scia me
dia, ñ innixa decreto. quia rxia actuales eēt
independens á Deo: g. ɔrxa scia media derogat
divinæ perfectioni. Ad argum ɔcessi propositi
vis, distingo. conm: ɔi, quid de actuali
quod sit; nego: quod eēt si poneretur ɔdio, ɔcedo
conam. At m subsumptam dist. procedere, si
rxle actuale quod eēt, eēt independens á Dei
decreto absolute existenti; ɔdo: ɔdionatè exi
stenti; nego m, et conam. Futurum ɔdionatum ñē
sed eēt si poneretur ɔdio: hinc ñ opus habet de
creto, á quo pendeat, g. ɔdionatè ñē, sed g. ɔdio esset: et pro
tunc quo esset, certè liberet decretum á quo pen
deret; ñ secus ac ɔdione, sub qua enunciavat
futurum. Instat Poncius. Si ad futurum ɔdio
natum requiritur aliquod divinum decretum; atqui
ñ ɔdionatè futurum: ɔ absolute existens: ɔ. Dei
m. repugnat divino decreto futuro ɔdionata:
ĝ. si ad futurum ɔdionatum requiritur aliquod
decretum divinum, ñ ɔdionatè futurum. Ratio
antis: g. ñ minus repugnat Deo ɔdionata,
qua absoluta mutatio; sed g. Deo repugnat
absoluta mutatio, repugnat divino decreto

absoluta futurio: ergo repugnat Deo conditionata mutatio, repugnat divino decreto conditionata futurio. 2°: quia si effectus requireret causam præcise modo quo est, effectus, qui absolute non est, sed erit, non requireret causam, quæ absolute sit, sed quæ foret: ergo futura absolute talia non requirunt decretum, quod de facto sit, sed quod erit, ergo non existat futurum; at hoc est falsum: nequit enim divinum decretum existere pro aliqua duratione, quin pro tota æternitate existat: ergo.

882.

Instantia 1a procedit ex falsa suppositione, quod idem sit conditionate existens, ac conditionate futurum. Hæc enim sunt prorsus distincta: nam conditionate existens non tantum dicitur de futuro, verum etiam de præsenti, et præterito. De præsenti, ut si Petrus vocatus converteretur. De præterito, ut si Judas fuisset auxiliatus Deo, pœnitentia existisset. Cum in utroque exemplo conversio, et pœnitentia conditionate existant; et illa est præsens, et hæc conditionate præterita. Hinc decretum prærequisitum ad futurum conditionatum, licet conditionate existat, non exinde est futurum futuritione propie tali. Etiam si futurum conditionatum

transiturũ ẽ in absolutũ, decretũ Dei, à quo exit, semper ẽ in Deo absolutè, licet n̄ intelligatur ut absolutè existens in omni signo, scilicet in signo necessariorũ, aut in signo contingentiũ conditionatorũ; sed præcisè in signo contingentiũ absolutorũ, quod ad priora subsequitur.

883. Ad 2ᵃᵐ instantiã respondeo, quod attenta exigentia futuri absoluti, ad ipsum præcisè requiritur decretũ futurũ: quod si decretũ, quod aliquando ẽ, semper et ab æterno fuit, id n̄ provenit ex effectus exigentia, sed ex Dei immutabilitate. Ex hoc respondeas ad 3ᵃᵐ. Et notes benè, ad futurũ conditionatũ purè tale, seu q. numquam transibit in absolutũ, sufficere decretũ purè conditionatè futurũ impropriè tales. Id stat in decreto quod numquam erit in Deo, sed quod fuisset semper, si conditio aliquando purificanda foret. Nec video, qua ratione possint Thomistæ negare divini decreti futuritiones hanc conditionatã impropriam; cũ apud ipsos verũ sit, quod si Judas vocaret auxilio s. in Deo esset decretum

absolutam et efficacem suae conversionis; infert ac aeque non verum est, quod si vocaret auxilio A converteretur.

Caput 5um

Argumenta alia ex eodem loco.

882.

2um: Spectat ad potentiam Dei posse producere quidquid est producibile: ergo et impedire quidquid est impedibile; sed data scientia media, nequit impedire quid ergo est impedibile: ergo. Probatur minor: data scientia media, Deus nequit impedire hanc veritatem: si daretur auxilium A non poneretur peccatum; sed haec veritas est impedibilis: ergo. Probatur minor: impedire illam veritatem est ponere peccatum sub auxilio A; sed Deus nequit libere ponere peccatum sub auxilio A: ergo. Confirmatur: nihil est possibile in rerum natura, quod non possit poni pro libertate Dei; sed veritas haec, si daretur auxilium A dabit peccatum, est possibilis in rerum natura; et data scientia media, non potest poni pro libertate Dei: ergo. Urgetur: pertinet ad providentiam Dei ita disponere de actibus nostris liberis, ut quivis status eorum existat pro domi-

98. nio et libertate Dei; sed data scia media, statu, Idionatu, eorum non existere pro dominio et libertate Dei: quae Roborat: ad Dei providentiam spectat, nihil deficere nisi pro libertate Dei; sed data scia media requirit deficere pro libertate Dei veritas haec: si Deus auxilium non dabit peccatum: quae Ratio min: quia deficere hanc veritatem est existere aliam hanc, si Deus auxilium dabit peccatum, quae requirit existere pro libertate Dei.

885. Ad argumentum dissolvendum, distinguo consequens: impedire ab existendo absolutè quidquid est impedibile; Do: ab existendo conditionatè; nego consequentiam, et minorem eodem sensu. Ad probationem distinctionis similiter minorem et Do, Deum non posse impedire eam veritatem ab existendo conditionatè; posse tamen ab existendo absolutè. Ad ulteriorem probationem distinguo maiorem impedire eam veritatem ab existendo conditionatè est ponere peccatum conditionatè sub auxilio: A; Do: impedire ab existendo absolutè; nego minorem Nihil existit absolutè, nisi existente decreto Dei positivo, vel permissivo: Deo suspendente id decretum, ut pro

sua libertate potest, omnia exclusa exunt ab existendo absolutè. Hinc, si stante veritate hac, si det auxilium n. ponet peccatum, Deus absolutè n. donet auxilium, neq. absolutè erit n. positio libera peccati sub auxilio; neq. ipso erit libera peccati positio.

§86.

At verò Deus, qui ab existendo absolutè impedire potest veritatis si det auxilium n. ponet peccatum, eandem impedire n. quit ab existendo Idionatè. Et ratio hujus est 1.a quia ea veritas impediri n. potest ab existendo Idionatè, nisi determinando hanc, si det auxilium ponet peccatum: atqui Deus n. quit hanc determinare: peccaret enim volendo peccatum: 2.a quia si Deus praedictas veritates impediret oppositam ponendo tolleret, et n. tolleret libertatem nostram. Tolleret: quia ea veritas poneret Deo immediatè ipsam determinante: hinc Creatura n. esset, quae sola determinaret suam actionem, quod est contra rationem liberi. Non tolleret: quia ea actio esset Creaturae imputabilis ad peccatum: quia esset libera suae ... Unde sicut n. est inconveniens, Deum n. posse ex propria determinatione ponere malitiam formalem peccati,

100. licet possibili sit, sic n. e invenienti Deum n. posse impedire ab existendo Idionatè, quod è impedibile ab ea existentia.

887. Ad Iffrationem resp.
respondeo, veritatem hanc, si dei auxilij dabitur peccatum, n. esse Idionatè determinativè possibilis à Deo, qui Creaturæ concessit jus determinandi se sola suas actiones. Ast ea veritas potest poni absolutè à Deo decreto permissivo peccati. Ad urgentiam dico, quamlibet statum nostrorum actuum existere absolutè pro dominio et libertate Dei positivas, vel permissivas: sed statum coniunctum n. existere Idionate pro dominio, et libertate Dei; nè Deus destruat libertatem quam donavit. Ad robur addi tum resp. similiter: nihil deficere ab existendo absolutè absque dominio, et libertate Dei. Ad 2do deficit ab existendo Idionatè veritas hæc, si dei auxiliumn dabitur peccatum, existit Idionatè veritas alia opposita dabitur peccatum: ceterum negato à Deo auxilio pro suo dominio, et libertate, utraque veritas deficiet ab existendo absolutè.

Instas inferendo: ergo ut res deficiat ab existendo absolutè, debet absolutè existere decretum Dei; atqui si datur scientia media, ea praecisè posita, res deficiet ab existendo absolutè: ergo res deficiet ab existendo absolutè, non existente absolutè decreto Dei. Probatur minor: si datur scientia media v.g. si existat auxilium A. Petrus non consentiet, ea praecisè posita deficiet ab existendo absolutè conjunctio ex auxilio A, et consensu Petri: ergo. Ratio antecedentis: quia nequit dari ea veritas conditionata, quin inferatur: ergo absolutè non existet conjunctio ex auxilio A et conversione Petri.

Ad instantiam distinguo illationem: ergo ut res absolutè deficiat ab existendo absolutè, debet absolutè existere decretum Dei; concedo: ut res conditionatè deficiat, nego illationem. Ad minorem dico, praecisè posita scientia media res conditionatè, non verò absolutè deficere ab existendo absolutè. Ad antecedentis probationem procedendum est simili distinctione. Ad antecedentis rationem respondeo ex veritate conditionata si existat auxilium A Petrus non consentiet inferri: ergo absolutè non existet conjunctio ex auxilio A, et consensu Petri in sensu conditionato, et proinde praedictam

coni aequivalet huic, si existat auxilij A. n. existet coniunctio ex eo, et sensu Primi; Ido: in sensu absoluto, subdistingo: inferri pro signo sequenti ad antis; Ido: pro eodem signo antis; nego.

882 Res creata ut absolute existat debet absolute existere decreto Dei: pariter ut absolute deficiat ab existendo absolute debet absolute existere in Deo decretum exclusivum existentiae Creaturae. Praecise posita in Deo hac scientia, si daretur auxilium A. Primi n. converteret, sicut absolute n. existit coniunctio ex auxilio et n. conversione, quae tamen conditionate existunt pro eo signo; sic nec absolute deficit ab existendo coniunctio ex auxilio et conversione Primi; sed praecise conditionate deficit ab existendo id coniunctum. Verum ideo est ex ea veritate conditionata inferri, n. existiturum absolute coniunctum ex auxilio, et conversione; sed ea n. existentia absoluta eius coniuncti, quae infertur, intelligitur in signo posteriori ad signum eius veritatis conditionatae, in quo Deus vel decernet absolute dare auxilium,

vel absolute negare: et absolute negato, vel abso

lute dato eo auxilio, absolute manebit exclu

sus ab existendo conjunctus eo auxilio A, et

conventione Dei.

5.° divina provid.ª est ratio con-

stituta in summo Principe, qua cuncta dispo-

nit: sed ista ad omnia se extendit, quae contin

genter existunt; ergo ita non esset data scia media:

ergo. Ratio maj: quia data scia media, ea non existe

ret ex dispositione Dei, sed ex determinatione Crea

turae. Confirmatur: si divina provid.ª non se extenderet ad

omnia praedata, quae Creaturae contingenter conveni

unt, esset imperfecta: ergo si non se extenderet ad

omnia praedata, quae Deo contingenter conveniunt,

esset imperfecta; atqui data scia media, divina

provid.ª non se extendit ad scientiam mediam praedatumque

contingenter conveniens Deo: ergo. Ad argumentum nego

maj. Ad probationem dist.e procedo: ea non existeret

ex dispositione Dei, id est, ex determinatione Dei; seu

ex decreto subjective absoluto; conc.o: ex dispositione

Dei, id est, ex Deo conscio, et ex decreto ordinate

existenti; nego. Quia Deo sciente, et decreto

ordinato in ipso existente, in Deo daretur scia

media

891. Quod si inferas: ergo scientia media, quae contingens et importans realis perfectionis absolute existit, et absque determinatione Dei absolute existenti, illa non subjicitur, absque incommodo: quia id contingens, et realis perfectionis importans non est Creatura, sed Deus, qui non subjicitur suo dominio, nec a suis decretis absolute existentibus pendet, quales Creaturae, perfectionesque creatae. Ad confirmationem concesso ante, disting. consequens: ergo si non se extenderet modo quo potest, ad omnia praedicata Dei contingentia convenientia, esset imperfecta, concedo: si non se extenderet modo, quo non potest, nego consequens. Providentia Dei directe est circa Creaturas: indirecte circa actus Dei, qui divinae libertati subjiciuntur. Igitur cum scientia media non subjiciatur immediate Deo, ejusque determinationi, cum ejus objectum non sit ab alio determinante quam a Creatura, inde fit, circa ipsam Deum non exercere suam providentiam sumptam pro decreto efficaci, et determinatione immediata.

892. Exercet tamen quando providentia stante in eo, quod scientia non

existat inscio Deo efficacj nollente, aut sine decreto ordinante existeret. Provid.a hæc possibilis est; ast alia impossibilis et chimerica. Assuin? questio circà Creaturas indifferentes ad esse et n. esse Deus exercet providentiam n. solu quâ præsciat existituras, verù etiam qua ordinet, disponat, et decernat earu existentias decreto efficaci et absoluto; et n. exerceat similes providentiam circa sciem mediam indifferentes ad eë vel n. esse? Dicat mihi Thomista, an Deus exerceat circa actus malos quoad formales eoru malitiam providentiæ similes ei quam exercet circa actus bonos? Disponit, ordinat, et decernit maluq formale decreto absoluto, et efficaci? Quid si formale peccatu et carentia bonitatis, cui opponit, absolutè contingens existunt, quin circa contingentia hæc Deus exerceat providentiæ prædeterminativa; quia hæc dedeceret sanctitatem divinæ: quia similes providentiæ iura libertatis nræ violaret, n. exercet circà nros actus liberos.

893.

Creaturæ, ut sint potius quam ut n. sint, qp. habent causa: et caa aplicata, à qua habeant esse et existere.

106. Caũ hęc aplicatr pr. decretu diuinę voluntatis modificatu, seu atemperatu caũ 2ⁱˢ necessarijs aplicatr pr. decretu determinate: liberis pr. indiferens, determinandu unicè à Creaturis liberis. Pro efectib: absoluté existentibus id decretu absoluté existit; et condionaté pro efectibus condionaté existentibus. Scia media ut potiùs sit, quę id n̄ sit, n̄ opus habet determinativo obiectivo phisicè existenti. Existet pr. hoc precisè, q. existat condionaté assensus, vel discursus obiectivè intentionaliter determinans intus diuinę subjectivè determinatissimę ad cognoscendu quidqd. ē cognoscibile statu aì cognoscibile ē. Doctrina hac preocupatae habes plures instantias, quas afert Marin disp. VII. sectᵉ. 3ª num. 28.

822. Data scia media Deus n̄ eēt lib. liberu; hoc implicat: q.m. Consequentia pr. scia media existente, Deus non esset determinans: lib. n̄ carere libertate determinantis. Dist. sed scia Deus n̄ determinans quoad indiuiduu n̄ esset liber determinans; sic n̄ determinans ad speciem, aut perfectionis est, n̄ esse, pari. Vel determinans

ofend. si libertas creata n. penderet a Deo in
ratione exercitii eet Ill.a q. cu eadē libertate
n. penderet a Deo in ratione determinantis, erit
ill. determinans . Prob.r . si voluntas creata pen
deret a Deo in essendo, et n. in operando eet
ill. operans, et efficiens: q. licet voluntas pen
deat a Deo in essendo, et ut ill. efficiens
vel ill. determinans, si n. pendeat a Deo
ut ill. determinante. Omittit. alter in actu
vitali creato, q. n. unice vitalis ē a Creatu
ra ... sit ill. viventi. 825.

Dicere ad ad
... Deus ē ill. liberu in libere
... hoc modo agit, ut virtus agendi mi
nistret, et ipso operante liberu adivitriu agat,
sed tamē determinatio actionis et sinuit in
potestate liberi adivitrii constituit, ut ...
verbis ... D. Thomæ in ... diss.
25. quest. 1. artic. 1. ad 3.m ...
de demanet ei (libero nimiru adivitrio)
dominium sui actus, licet non ... sicut
ill. operanti. Hoc est ... 828.
ab ... Dominus, ...

108. prævalet Dei dominio; quia ipse Deus independenter ab homine libertate potest impedire assensum, et ut ab homine ponatur consensus, Deus dat virtutem, potentiam, et adjuvat. Ad 1.am probationem distinguo. Præ-
definitioni non esset. Id determinatum ac... divinum; ipse do: existentiam libertatis; nego: Et hoc juxta Doctorem Angelicum præfixisse
209 quinimo, ut Deus sit Id præfixum ... determinans, et ... physice concurrat ex libero arbitrio. Ad 2.um
dico Deum determinativè non causare nostram liberam determinationem; causat tamen immediate physice; sicut habitus supernaturales, et ... qui immediatè physice agunt nostrum meritum, quin meritorie illud agant.
836. Ad 3.um nego ... paritatem, quia possibilis est Creatura, quod se determinet quo...

individuum, quod non determinat Deus vel praedeterminante. Sed hanc omitto paritatem et disparitatem: de ratione liberi arbitrii non est se ipsum determinare ad hoc individuum prae alio: caeterum de conceptu ejusdem est se determinare ad exercitium et speciem actus, neque enim homo esset liberi arbitrii nisi ad eum determinatio sui operis pertineret, ut ex proprio judicio eligeret hoc, aut illud, ut docebat Doctor Angelicus in 2um dist. 28. quaest. 1a art. 1o. Ad confirmationem dico liberum creatum non pendere a Deo ut immediate determinante, sed mediate determinante, quia et ministravit virtutem libertatis, et cum ipsa agit, et ei offert auxilia, sub quibus praevidit infallibiliter futuras ejus operationes. Dependentia haec a Deo taliter determinante sufficiens est ad hoc, ut est tanquam causae primae, operationes ejus adscribat Deo tamquam causae primae.

An etiam operationes dependeant immediate a Deo,

Audiat praeterea D. Th. testimonium poss l. 3 p. tract. de praescientia et praedestinatione cap. 6. §. ad aliud: licet voluntas hominis libera sit, tamen hanc libertatem non habet nisi a Deo, qui est causa efficiens hujus libertatis :::::: virtus, et ideo causa 2. tota dependet a causa 1., et sic actus et operatio causae 2. reducitur in causam primam cujus virtute operatur. Ad urgentiam rogabunt an, qui docent possibilem Creaturam potentem physice operari absque immediato physico concursu Dei. Sed omisso ante distinctionem communi: quod voluntas erit primum determinans, si non dependeat a Deo ut 1. determinante mediate vel immediate; Ido: determinate immediate; subdistinguo: determinante immediate ejus existentiam Ido; ejus operationes; nego consequentiam. Instat dixi. Atqui primum efficiens debet determinate immediate efficere omnes operationes libertatis creatae, et primum determinans non debet determinate immediate determinare omnes easdem operationes? Quia Deus ratione primi entis debet omnia alia a se sibi immediate subjicere, et facere a se immediate dependere: quod

vero hoc vel illo modo specifico, ut ità dicq, sibi immediatè subjiciat, ē extra epigenniā, et juxa 1.ᵗ entis. Hinc omnia 1.ª sibi jmediatè subjicit, sed n.ᵗ omnia sibi immediatè subjicit dominativè, elicitivè, aut vitalī.

828.

Instas 1.º illa libertas ē 1.ª comparativè ad aliam, ā qua 1.º incipit dominaō contingentiū; sed dominaō contingentiū 1.º incipit â Creatura: q.ᵘ 2.º illud ê 1.ᵐ dominans, cujus dominaō liberas prius videt â Deo; sed Deus prius videt quid agat Creatura, quam quid ipse agat: prior enī ē sciā medias, qua videt Deus quid agat Creatura, quā ea, qua videt quid ipse desernat: q.ᵗ. Ad 1.ᵃᵐ instantiā nego m. Dominaō contingentiū 1.º incipit â Deo quoad statū absolutū, seu in ēē dominaōnis absolutū: q.ª Deus ē, qui supposita sciā medias dat auxiliū, p.ᵗ quod 1.º lege dominat absolutū existentiam consensus aut dissensus. Itē: enī 1.º dominat conditionatè in statu conditionato: q.ª quisi daret Deo auxiliū absolutè dominat conditionatè dominaret, si daret auxiliū; dominarè vero electivè et

liberè unicè ē à Creatura, quæ ē unicè liberè determinans. Ad 2am instantiam distinguo: maiorem: illud D. ē 1.o determinans, cujus determinatio absoluta, seu absolutè existens prius videtur à Deo; concedo: cujus determinatio conditionata, seu conditionatè existens prius videtur à Deo, nego maiorem, quia nè quæstiones hic misceam. Quod si miscere velles, et Deus prius habeat scientiam hanc, si habuero scientiæ mediæ consensus, dabo auxilium, quam istam, si existat auxilium existet consensum, si illa scientia sit prior hac tunc concessa maiori nego minorem, nam pro casu hujus cisthematis determinatio Dei conditionatè existens prior ē determinatione Creaturæ conditionatè existenti, et determinatio Dei absolutè existens prior etiam ē determinatione Creaturæ absolutè existenti.

Caput 6.um

Argumenta desumpta ex ratione humanæ libertatis.

899. 1.o principij insa[nabi]libilis inferens determinatum voluntatis exercitij, consensus v. g. si sit à voluntate inevi-

tabile lædit libertatem consensus; sed scientia media est id principii: ergo. Probatur minor: data scientia mediæ, datur scientia consensus sub auxilio A, et decretum conferendi auxilium A; sed complexum ex prædicta scientia et decreto est principium infallibiliter inferens consensum, et a voluntate inevitabile: ergo. Probatur minor quoad 2am partem; minor quoad 1am vera est: voluntas considerata in statu conditionato vitare nequit illud complexum vitando scientiam consensus sub auxilio A. Ratio: quia voluntas in statu conditionato non est, et quod non est nihil potest determinare aut vitare. Aliunde neque considerata in statu absoluto. Ratio: quia futuritio absoluta est posterior scientia media, ac proinde voluntas in statu absoluto impedire nequit scientiam mediam quam supponit. Et præsertim: quia evitabilitas scientiæ mediæ sumitur ab ejus objecto: et nec voluntas, nec consensus in statu absoluto sunt objectum scientiæ mediæ.

Dico.

Ad argumentum concesso majori, nego minorem. Ad probationem nego 1am partem minoris; ad probationem nego minorem. Ad rationem dico: voluntatem non esse absolute; esse vero conditionate:

112. eius ɔ̂sensu pro dominandi, et vitandi propria conditionatorum, stante in eo quod deberet dominare vel vitare, si existeret. Hinc sicut scientia dominationis ɔ̂sensus conditionate existentem obiective dominatur scientia media ɔ̂sensu; per oppositionem eius dominationis conditionate existentis vitaretur scientia media ɔ̂sensus. Deinde neque non etiam: non licet scientia media obiective non dependeat absolute à voluntate, et exercitio eius in statu absoluto; attamen dependet conditionate, et ex suppositione purificationis conditionis. Quippe veritas conditionalis fundatur in eo quod faceret voluntas in statu absoluto si existeret absolute. Hinc ex veritate hac, voluntas absolute existens absolute ɔ̂sentit infertur à priori haec: quod si voluntas existat absolute absolute ɔ̂sentiet.

201. Neque doctrinae huic obstant objectiones adjunctae. Nam ad 1ᵃᵐ distinguo antecedens: ergo futuritio absoluta absolute existens est posterior scientia media; concedo: et ab hac futuritione absoluta absolute existente scientia media non potest impediri: ergo futuritio absoluta condi-

nate existeri ē posterior scia media; neg: et 115
ab hac futuritione absoluta ordinate existenti
obtivè determinat scia media, quae proindè erit
obtivè posterior futuritione, qua determinat. Ad
2am probationem dico evitabilitatem sciae mediae de-
sumi ex ejus obto. At licet voluntas, et
consensus absolutus absolutè sumpta n sunt ob
jecta sciae mediae, sunt tamen sumpta ordinatè. Im
plexa haec nimis sunt ex implexitate orta
ex identitate consensus absoluti cum conditio
nato, qui solum penès subjectum differunt.
Resp. aliqualiter explicatur objecto sci-
entiae visionis, et simplicis intelligen-
tiae, quod idem est; sed pro diverso statu
diversam scientiam objectivè determinat.
Objectivè determinat dese 202.

Replicas: voluntas
creata in nullo statu potest obtivè determinare
tale complexum ex scia consensus, et decreto collativo
auxilii: quia nequit impedire. Ratio cons: quia eadem est ratio
pro libera impeditione, ac pro libera determina
tione. Ad replicam concesso anti, nego consequentiam
cum probatione adjuncta. Impedire complexum ē facere

336. ne existat, q^d. fieri potest ab eo, qui in sua libertate habet, nè existat aliqua pars ejus complexi, quali habet Creata voluntas, quę face re potest, nè existat scia consensus. Determinare complexum ẽ facere ipsum existere, quod fieri non potest ab eo, qui in sua libertate ñ habet; q^d. omnes, et singulę partes existant, qualẽ ñ hbet Creatura, quę facere ñ potest quod exis tat decretum collativum auxilij. Item explicat exemplo habentis partem pretij ad emendum librum, qui libri emtionem potest impedire, ñ vero celebrare.

303. Ju[…] : aut scia conditionata ñ est impedibilis p^r. voluntatẽ creatam, aut ẽ impe dibilis p^r. divinam; sed ñ ẽ impedibilis p^r. divinam voluntatem: q^o. Pbatur m^r. eadẽ rãõ dat ut sit impedibilis p^r. voluntatẽ divinę, ac ut sit impedibilis p^r. creatam: q^o. Pbatur ant: scia ẽ impedibilis p^r. voluntatẽ creatę, q^a. voluntas creata potest impedire complexum purificationis conditionis et conditionati, v.g. auxi lij, et consensus; sed Deus similiter potest impedire idẽ complexum: q^o. Rãõ m: q^a. Deus

potest libere n̄ conferre auxilium p̄r cujus liberam n̄ collaō͞ne impediret complexum purificaōnis conditionis, et conditionati. Ad argumentum nego min., et dam. probationem. Ad probaōne͞ distinguo min. scientia ē impedibilis p̄r voluntatem creatam, q.a potest impedire complexum purificaōnis conditionis, et conditionati sub existentia conditionis, cōdo min. et nego in hoc sensu: q.a ut cumque potest impedire complexum; nego min. et cdo in sensu isto. Patet ad raōne͞ adjunctam.

A voluntate creata impeditur scientia media v.g. poenitentiæ impediendo veritatem conditionalem obtivè ipsam determinantem, hanc v.g. si Tyrii vidissent Christi miracula, conversi fuissent. Ast veritas hæc impeditur n̄ ut cumque impediendo complexum conditionis, et conditionati, miraculorum et conversionis; sed impediendo id complexum sub existentia conditionis; seu miraculorum. Certè complexum miraculorum et conversionis impeditum fuit utcumque: q.a apud Tyrios miracula non fuerunt facta; cum tamen impedita fuerit veritas conditionalis; q.d conversi fuissent Tyrii, si vidissent Christi miracula. Igitur n̄ sufficiat utcumque

118. impedire complexum; sed necessarium est ad impediendum ejus medium impedire complexum sub existentia hipothesi, quod fit impediendo ordinatum, vel absolutè ordinatum. Porro ità ordinatum impedire est penes creatam voluntatem.

205. Instas: voluntas creata nequit impedire existentiam complexi hipothesi, et ordinati sub existentia hipothesi: ergo etc. Probatur antecedens: hipothesis ut talis constituit partem ordinatum: ergo sub existentia hipothesi impediri nequit existentia complexi hipothesi et ordinati. Ratio consequentiae: quia si hipothesis ut talis constituit partem ordinatum, impedire sub existentia hipothesi existentiam complexi hipothesi, et ordinati, est impedire constitutivum sub existentia constituti, quod implicat omninò. Instantia equivocatione laborat: curruet illius detectione. Ergo Nego antecedens, et distinguo probationem: hipothesis reduplicativè ut talis constituit partem ordinatum; concedo: et sub existentia hujus numquam impeditur, aut impediri potest ordinatum. Hipothesis specificativè ut talis constituit partem ordinatum; nego antecedens: et sub existentia

hujus potest impedire ɔdionem, et impedit quoties existente libertate auxiliata ad ɔsensum, ɔsensus n̄ existit. 2.6.

3.º libertas reqᵘit determinare suũ medium: ergo n̄ ɔponit͂ cum libertate. Pbat͂ ant.: libertas reqᵘit determinare suũ medium, nisi in signo immediato ad suum exercitium indiferentem se habeat ad suũ ɔsensus vel dissensus; sed in eo signo n̄ se hbet indifferens ad suũ ɔsensus vel dissensus: ergo. Pbat͂ mi: in signo in quo dat͂ libertas, indifferens n̄ se hbet ad suũ ɔsensus vel dissensus: ergo. Pbat͂ ant.: ante signum libertatis dat͂ sua media determinata, v.g. sua media dissensus præ sua media ɔsensus; sed si in signo anteriori ad signum, in quo dat͂ libertas, dat͂ sua media determinata, libertas in suo signo indifferens n̄ se habet ad suũ ɔsensus, vel dissensus: ergo. Hoc argum ngo ant. Ad pbaonem distingo. mi: libertas reqᵘit determinare suũ medium, nisi in signo immediato ad suum exercitium tunc conditionate tunc absolute existens indifferens se habeat ad suũ medium ɔsensus, vel dissensus;

120\. Ordo: in signo immediato ad suam operationem absolutè existens indifferens se habeat, nego min.

207\. Ad 3m procedendum est simili dist. Maj. probationis distinguo ant.: in signo in quo datur absolutè libertas indifferens ex se non se habet ad scientiam consensus, vel dissensus; nego: indifferens non se habet ex consensu vel dissensu ordinatè objectivè praecedentibus ad ipsam; ordo ant. Ad probationem distinguo min. antè signum libertatis absolutè existentis datur scientia media terminata consensus prae scientia dissensus, idque ex consensu ordinatè objectivè praecedenti; ordo: idest alium dei quam ab eo consensu, nego min. Itaque in scientia media servatur iste ordo. Prius existit ejus terminativum objectivum, quod est consensus v.g. ordinatè existens: posteà existit scientia media consensus dirigens ad conferendum auxilium: deinde existit decretum collativum auxilij ex fine consensus, et libertas eo constituta: postremo existit absolutè consensus, absolutè terminatus à libertate in hoc signo absolutè existenti. Videris in signo

libertatis absolutè existentis non dari indifferentia ad consensum, sed determinationem stantem in consensu conditionato, qui objectivè praecessit in signo priori ad signum libertatis absolutè existentis. 218.

In ferentia, scientia medii consensus est objectivè posteriorem consensu ipso, et eodem physicè priorem. Sed quid inde? merita Christi Domini non fuere objectivè priora, et objectivè non moverunt Deum ad decernendam B. V. Mariam, quae fuit physicè prior ipsis? Bonitas finis objectivè non praecedit ad mediorum electionem, mediaque non praecedunt, et physicè causant finem? Quod si dicant Adversarij, merita ut intenta, non vero ut executa movisse ad existentiam Virginis; dicam, consensus ut conditionatè existentem, non verò ut absolutè existentem determinasse ad scientiam medii consensus: sic enim existens consensus formaliter determinat ad scientiam visionis sui, et illativè ad scientiam medii: quatenus ex eo quod pro eo signo determinet scientiam visionis, infertur, extitisse pro signo priori scientiam medii: quippè si existente libertate A, Petri consentit, verum ante

 eodem exa.g.d si existeret libertas A, Prius dissentiret.

Disputatio 3.a

Quanam sit determinativum scientiæ mediæ.

Caput 1.m

Sententiæ aliorum, et nostra.

300. Difficultas pro assignando scientiæ mediæ determinativo tanta est, ut diviserit ejus scientiæ Assertores in illud assignando, constituendo. P.r Antonius Perez de scientia disp. 3.a cap. 2.e N.o 8.o asserit, dari in Deo ab æterno quosdam nexus cum existentia objecti pro sua positione diff.a, attemperata conditioni illius, hoc est, absolute, vel conditionate, sicut fuerit conditio objecti futuri absolute vel conditionate. Explicat naturam hujus nexus, et ait, non distingui ab ipso statu objectivo ipsius objecti absoluti vel conditionati: ita sensit, scientiæ mediæ resultare ex scientia necessaria

et nexu hoc, qui ad scientiam mediam praecedit praecedentia constitutivi ad constitutum. Et ita salvatur, Deum cognoscere obiectum futurum, quia futurum est; et non est contra obiectum est futurum quia a Deo cognoscitur.

Cogitationi huic affinis est illa Patris Quiros de scientia disp. 50. sect. 3. constituentis pro scientia media determinativo quasdam actiones obiective condicionatas contingentes, quae suo actu ponuntur in tempore pro casu conditionato, pro quo casu sunt impedibiles a creata libertate. Admittit iste Author praedictas actiones, ut actus contingens Dei, qualis est scientia media, compleatur in ratione contingentiae. Hinc scientia media iuxta hunc Doctorem non est aliud quam scientia necessaria Dei, et ipsae actiones respectu vel ut constitutivum, vel ut connotatum. Respondemus P. Aiguer tom. 1. selectarum non vult scientiam mediam libere determinativum pro casu quo non purificetur conditio; bene tamen illud libere pro casu conditioni purificatae. Hinc apud ipsum non est inconveniens, scientiam mediam contingentem existere, quin absolute existat determinativum eius, dummodo intelligatur tale determinativum existiturum

determinatè, si ponatur casus pro quo obiectum determina-
tum repraesentatur existens.

211. Recentiores alii, qui-
bus difficile est intelligere futuritionem contingen-
tis absque aliquo de praesenti connexo cum eventu
futuro, ex quo ipsa futuritionis determinatio consti-
tuerunt in scientia media, sentientes ipsam non se
metipsam determinari, ita ut non egeat determinativo
à se distincto. Si his objiciant PP. adversarii
ergo, planè concedunt, ideò existere in Deo scientiam
consensus, quia Petrus consensurus est; non scientiam consen-
sus ideò formaliter existit, quia existit. Verum credo,
hos Authores non distinguere inter determinativum for-
male, et argutivum sive illativum. Determina-
tivum illativum praecedit, et est ratio à priori
existendi scientiae: formale verò non praecedit, nec
cum praecedentia determinat. tale profectò est scientia
media, quae sui ipsius determinativum formale
est, ex qua formaliter facit Deum potius scire in
actu 2.o consensum quam dissensum.

212. In hoc abierunt
placita PP. PP. nostri, cum praecipui Magistri
doceant, scientiam mediam obiectivè determinari ab eo

Cdionato obri, seu â veritate Cdionata nobis libera, quæ repræsentat. Opponunt Thomistis, qui consequenter ad sua principia docent, dicuntque decretum esse objectum determinativum sui futurorum conditionatorum. Non uno modo loquuntur [~~thomistæ~~] omnes: alii qui dicunt, Deum & ses esse determinatum Cdionate ad sciendum veritates Cdionatas, quæ Cdionalis determinatione transit, et constituitur absoluta per ipsam Cdionalem veritatem. Alii nollunt ipsam determinationem vocare Cdionatam, sed absolutam ad sciendum veritatem Cdionatam pro casu illius. Sunt, et alii, qui determinationem sive absolutam sive Cdionatam appellent non positivam sed negativam: quatenus determinato Deo ad aliquam suam subdisjunctam, quod potius habeat suam de consensu, quam de dissensu provenit ex eo quod per determinationem Cdionatam consensus â creatura facta, deficit requisitum, ut Deus habeat suum dissensum. Dicendum hoc vocale est: in dissidio dere circa determinativum suum medii fit Ratio: 213.

Determinativum suum medii est futurum Cdionatum nobis liberum. Explicatur: Deus prædatis sibi inventis determi

126. maxsimum ad subjective adsciendum quidquid scibile est. Objective determinat ad habendum suum medium consensus potius quam oppositum dissensus. p. ipsum consensum nostri liberum conditionate existentem. Hinc ipse consensus integrat, et complet determinativum sui consensus et dissensus complet, et integrat determinativum sui dissensus. Probatur 2do: catenus futurum conditionatum nostri liberum non esset determinativum sui medii, quatenus non haberet esse absolutum, sed praecise conditionatum; sed ut sit determinativum sui medii sufficit, ipsum habere esse conditionatum, et non requiritur habere esse absolutum: ergo. Probatur minor: ut sit determinativum sufficit, ipsum habere esse vere scibile p. scientiam mediam; sed ut habeat esse vere scibile p. scientiam mediam sufficit, ipsum habere esse conditionatum, et non requiritur habere esse absolutum: ergo. Probatur minor: esse vere scibile p. scientiam mediam est esse, non quod erit absolute, sed quod erit si detur conditio; atqui hoc esse est esse conditionatum: ergo. Ratio minoris: quia praecise id esse est conformе cognitioni repraesentanti,

quod obiectum erit si dec. Idio, quali scientia media representat.

Confirmatur: scientia media cognoscit v.g. consensum conditionate futurum: cum enim affirmat quiusque inferre per bonam consequentiam ex hoc antecedente: Deus habet suum medium consensus sub auxilio: ergo si dei auxilium dabit consensum S. Subinfero: ergo consensus conditionate futurus habet sufficiens esse, ut terminet cognitionem scientiae mediae: ergo ut eam determinet, et eius sit determinativum. Illa subillatio est bona. Probatur 2ª: id esse sufficiens terminare cognitionem non est esse per modum effectus sui, aut per modum constitutivi ex scientia: ergo est esse per modum verificativi ipsius scientiae; sed esse conditionatum per modum verificativi scientiae mediae est esse conditionatum per modum determinativi: ergo. Ratio major: quia obiectum terminare ad scientiam non est aliud, quam obiectum existere ut verificativum ea ratione, qua requiritur a scientia, ut scientia existat. Igitur consensus conditionate futurus ut praecise est terminus cognitionis scientiae determinat

Scientia assensus potius quam dissensus.

915. In hunc etiam modum, fortassè expeditiorem, ratio probari potest: intellectus divinus non procedit in actum 2um sibi respondentem, nisi determinatus in actu 1o. ad eundem actum secundum; est enim determinatio ipsa necessaria: ergo intellectus divinus prius intelligitur determinatus in actu 1o. ad scientiam mediam assensus, quam intelligatur cognoscens assensum per talem scientiam: ergo id sine quo intellectus divinus non intelligitur determinatus ad scientiam mediam assensus, praecedit, et prius intelligitur ipsa scientia assensus. Consequentiae fluunt ex antecedenti: subsumo; sed id sine quo intellectus divinus non intelligitur determinatus ad scientiam mediam assensus, est ipsemet assensus conditionate futurus, quia per eam scientiam repraesentatur: ergo assensus conditionate futurus, praecedit scientiam mediam assensus velut determinativum illius, et expeditivum intellectus divini ad scientiam assensus potius quam dissensus. Videatur P. Petrus Ramirez de Scientia disp. 22. cap.

Caput 2.us

Illationes quædam utiles. 216.

Infertur 1.°

futurum conditionatum non esse tale, quia à Deo cognoscitur; sed potius esse cognosci à Deo, quia tale est. Ratio: quia cognitio futuri conditionati nec ipsum facit, nec ipsum constituit: faceret verò aut constitueret, si id esset quia à Deo cognoscitur. Item: futurum conditionatum est scibile scientiæ mediæ, objectum verificativum illius, et illius determinativum: Hinc, quia ipsum est tale scitur, et cognoscitur à Deo scia media. Infertur 2.° rationem determinantem sciam mediam absolutè non existere: benè tamen absolutè existere ipsius sciæ determinationem in actu 2.°. Ratio primæ partis: quia ratio determinans (objective quidem) est futurum conditionatum, quod non dicit existentiam absolutam. Ratio 2.æ quia determinatio in actu 2.° sciæ mediæ est ipsa scia media, quæ absolutè existit in Deo.

130. 917. Hec indveniens ē suig in actu 2º dgminari ab obto n̄ existente in actu 2º: g.ª sicut obtū in actu 2º n̄ existens in actu 2º cognoscit absq; indvenienti; ita scīā potest in actu 2º dgminari ab objecto n̄ existenti in actu 2º Et rāō ē: g.ª sicut cognosci in actu 2º adequate identificat cū cognīōne, sic dgminari in actu 2º adequate identificat cū ipsa dgminaōne in actu 2º. Verū notes dgminaōns in actu 2º directive sumptā n̄ existere absolute, dūj adequatū sui: g.ª sic sumpta involvit obtū, quod n̄ existit absolute, sed cdiona tè. Notes etiam, obtū cdionate existens absolute dgminare: pr. quod n̄ innuit, ipsū absolute existere; sed dantū ipsi nihil deesse in rāōne dgminativi; sicut absolute verificat suām, g.ª ipsi nihil deest in rāōne obti verificativi.

918. Inferes 3º, suig media libere obtive dgminari à Creatura n̄ quidē libertate immediata, sed media ta. Rāō 1ª: g.ª suā media n̄ ē actus

Creaturæ, quæ liberè se exercet. Ræo 2ᵃ: quia
cum Creatura exerceat libertatem immediatè circa
consensum v.g., mediatè exercet circa suam
mediè consensus determinatam à consensu ipso. Infert
4º: quod cum determinativum suæ mediæ consurgat ex
determinativo subjectivo, et obtivo, hocque sit
unicè liberum Creaturæ, et illud sit Deo ne-
cessarium, suæ mediæ existentiam non esset Deo libe-
ram; sed unicè Creaturæ. Quodnam dicendum
sit præcipuum determinans, Creatura an Deus?
quæstio est de nomine. Dicas, in linea morali,
et liberè determinantis Creaturæ esse uni-
cum determinans: in linea vero physicè de-
terminantis Deum esse præcipuum: quia ejus
infinita vis intellectiva præcipua est
in re prodeterminando suam: cum à Crea-
tura solum determinandus sit casus, vel po-
nenda conditio, pro qua existet in Deo sua
consensus v.g. prædiscensus.

Infert 5º: deter-
minativum suæ mediæ in casu purificationis
hipothesi esse consensum absolutè existentem.
Ratio: quia consensus conditionatus in casu

purificationis hipothesi ē consensus absolutus; sed consensus conditionatus determinat scientiam mediam ut constitutum ē cap.e praecedenti: ergo pro casu purificationis hipothesis consensus absolutus determinat scientiam mediam. Sanè in ipsis intrinsecis consensus absolutè existentis purificata conditione ē ratio determinativa, ut in priori logico m. Dei universalitatis praecesserit conditionata futuritio ipsius consensus: ergo si consensus, posita conditione existit, pro priori logice verum erat, quod existeret, si poneretur conditio. Adest rei exemplum in futuro absoluto: nam in ipsis intrinsecis rei existentis ē ratio determinativa cur in priori logico praecesserit ejusdem rei futuritio: ergo si res modò est, pro priori verum erat rem esse futuram. Hinc sicut res existens determinat scientiam vissionis sui ut futurae; sic consensus absolutus purificata conditione determinat scientiam sui ut conditionatè existituri.

320. Infero 6.o scientiam mediam pro casu purificationis hipothesis esse consequenter consensum nostrum liberum

et liberæ voluntatis determinaone. Rão: qa

scia subsequit sua raone determinativa: pro casu purificaonis hipothesi rão determinativa suĩ medii ē consensus absolutus: q. Hinc scia media etiā prout conjuncta cum purificaone conditionis n̄ tollit humanam libertatem. Ratio: qa libertatem n̄ tollit aut impedit, quod subsequit ejus exercitium. Atqui ~~cum~~ cum scia media, qdo conjungit cum purificaone hipothesis sub sequat liberum voluntatis exercitium sit, q. licet cognectat cum eodem exercitio, n̄ officiat libertati. 321.

Infero

1.o suĩ medii esse impedibile à voluntate pro casu purificaonis hipothesis. Ratio: nam hi pothesis impedire raonē trīo determinativam alte- rius potest impedire raonē determinatam: qui enim tollit fundamentum, subvertit domum; atqui voluntas humana pro suo libito potest im pedire consensum absolutum pro casu purifi- caonis conditionis, qui ē rão trīo determina tiva suĩ medii consensus pro casu quo pu rificat hipothesis: q. E memoria n̄ effluat

exempli suæ visioni v.g. quod res totam explicat.

Caput 3.

Argumenta contra 4 Conem.

222. In Conem arguis 1.o quod non est; sed esset, si daret conditio, non determinat; sed determinaret suum medium si poneret conditio; sed consensus conditionatus non est, sed esset, si conferret auxilium: ergo talis consensus non determinat, sed determinaret suum medium. Confirmatur 1.o quod eque non est ac aliud, eque non determinat ac aliud; atqui consensus conditionatus eque non est ac ejus contradictorius, sive non consensus conditionatus: ergo sicut non consensus non determinat, ita nec consensus conditionatus. 2.o ut consensus conditionatus determinet suum mediam, illud deuet inferre; sed non infert: ergo. Probatur minor: quod non est verum et reale antecedens, nequit inferre sciam medium, verum, et reale consequens: ergo. Instantia arguitur in possibilibus determinantibus suum simplicis intelligentiæ, vel saltem ipsa determinans

tibur.

Directe disting.º m.s quod n. ē neq. phicè, neq. obtivè et equivalenter, sed ēt, n. determinat; Cdo: quod n. ē phicè, ē tamen obtivè moraliter, et equivalenter, n. determinat; nego m.s Clara ē distinctio, qua patet ad reliquum. Consensus, qui esset, si daret Cditio, n. determinet sive modo principij operativi, sed sive modo puri obti n. debet habere esse phicum actualem, sed satis est, habere ēē obtivum, et moralem. Ad 1.am confirmaonem disting.º m.s quod equè n. est tam phicè, quam moraliter et obtivè, ac aliud, equè n. determinat; Cdo: quod equè n. ē phicè ac aliud, ē tamen obtivè et moraliter aliter ac aliud; nego m.s Ad 2.am nego m, et ant. probaonem: ex possibilibus, et impossibilibus infertur Omnipotentia divina, verum et realem consequentem: poterit occurrere argum.to, et confirmaonibus dicendo, futurum Cditionatum habere esse verum, et proprium futuri conditionati; licet n. habeat verum esse, et proprium praesentis. Illud esse sufficit ad determinandum firmae

Dijs ho-dr requirit.

922\. Arguit 2º: meritum purè conditionatum non determinat objectivè Deum ad conferendum premium: ergo neque consensus purè conditionatus determinat objectivè ad habendum scientiam mediam. Instatur in merito possibili non determinante Deum ad conferendum premium. Concesso antecedente, negatur consequentia. Disparitas: meritum movens ad premium est quasi causa efficiens illius, quae ut causet requirit existentiam physicam: At verò objectum determinativum scientiae est causa purè objectiva, ex extrinseca supponens ex parte intellectus divini adequatam virtutem operativam scientiae.

925\. Arguit 3º: consensus conditionatus, objectum scientiae mediae, est jam conditionatè existens: ergo consensus conditionatus purè talis est jam absolutè existens, quod implicat. Probatur consequentia: quia quod nullam conditionem expectat ad suum esse, absolutum est et non conditionatum; atqui consensus, qui jam est conditionatus, nullam conditionem spectat ad suum esse: ergo. Respondeo

si ꝯsensus ꝯditionatus ē determinativus sciē mediē
etiā ē determinativus sciē visionis: hoc nō: ergo Dico
tiō mō. xiii. determinativus sciē visionis est ꝯsen
sus absolutus, qui denotat ex se ipso
ꝯditionatē existere. 2º ꝯsensus ꝯditiona
tus supponit sciam mediam ab aliis
determinatam: ergo nō est determinativus sciē me
diē. Dicō autē: ergo ꝯsensus ꝯditionatus
supponit voluntatē divinā &c. ē determinativum
ꝯ habendā sciā sibi possibilem. 326.

Ex. sou
sunt. Ad argumentum nego ꝯsequentiā. Ad pro
bationē dico, ꝯsensus ꝯditionatus nullo spec
tare ꝯditionē ad suū esse ꝯditionatum
objectivum et morale; spectare vero ad
suū esse physicum, et reale; sicut ac
possibile nihil spectat ad suū esse pos
sibilis nō implicatorium, et spectat etiā
ad suū esse sic nō implicatorium. Ad 2
ꝯfirmationē disting. maj. ꝯsensus ꝯditionatus
esset ens determinativum sciē visionis
in eundē statum; [illegible] in diversum; ideo
mō ꝯ id ipsum videre est in ꝯsensu [illegible]

438. ibili 2°. diversj statu determinante sui
... sitionis, ac determinat. simplic. intelligen-
tiis. Ad 2^m. dico, Scientiam visionis supponere
suo modo determinatum subjective, et formali-
ter visionem, non tamen objective, et absolute.
Hoc determinationis genere determinat. ob-
jecto, et alio determinat. ab intell. divino
qui ex se est connoscitivus, si detur objec-
tum cognoscibile.

027. Arguitur 2°. determinatio visio-
nata non transit in absolutum, nisi purifica-
ta actione: ergo ut determinatio divini intell.
transeat in absolutum, requiritur a. actio
purificata, et ejus obj. absolute sit: ergo di-
vinus intell. non cognoscet scientiam nisi
iste absolute sit: ergo Ad antecedens distinguo.
Nego conseq.: ergo ut determinatio divini intell.
transeat in absolutum, requiritur ... actio
purificata p^r. eiusdem actionem; Ab...
p^r. absolutum; nego conseq. Itaque divi-
nus est visione determinatus ad con-
sensum scientiae ... si iste
visione existat ... existentiae absolute

sensu, existere tam Dñum existi Dũs, 152.
et i sensus ea ratione, qua requirit, ut Domi
nio divini exerceat in absolutam
divinus ratio expleat, et integret in esse
Dominationis Dominare omnis Dominatione
gemino obviq, et subjectivq. 928.
Itaque 5º: sen
sus Dominatus v.g. nullus pñdiq vere, et
absolute habet; sed Dominare sui mediam
e aliqd pñdiq: q id vere et proprie non
habet. Probat: Dominare si pressio aliqua
denominaõ moralis, velut Domeus antiquus
dies hesternus, e quid Dicentiat ratione
nis Dominantis in re Dominata, qui ju
bat ad illius existentiam, sed naõ Dicens,
et jubans ad sua Dominatum existentiam...
q Dominare si pressio Dominus Dominato
vere si existentis. Probat: Dominans ob
tive sui medio e in priori rõne ad ip
sam; sed quod est in priori natura
ad ipsam) vere, et proprie existi: q
id ql Dominat sua medio vere exis
tit; at sensu Dominatus si existit vere,

120\. Sed existere: 2.

220\. Ad argumentum respondeo denominare in actu 1.º est predicatum vere, et absolute tale, prout supponitur factum; non vero prout dicit convertentiam cum existentia; consensus enim naturae ad hoc ut sit denominans in actu 1.º seu potens denominare, non debet physice existere; sicut non debet physice existere objectum, ut sit cognitum in actu 1.º, seu potens cognosci. Denominare actualiter, sicut actualiter cognosci requirit existentiam in forma denominante, non tamen in subjecto denominato. Ad confirmationem respondeo objectum denominans subire secundum modum objecti, non vero per modum causae influentis in rem denominatam. Genus illud subaminis non requirit physicam existentiam bene tamen istud. Ad tertium argumentum respondeo denominans objective esse in priori ratione secundum modum puri objecti: genus prioritatis non requirit physicam existentiam, quae exigit prioritatem naturae per modum causae vere influentis.

123\. Argumentum 6.º

197

consensus non liberatur exercitij ē efectus scientiæ mediæ: q̄ n ē illius determinativus: qm̄ nimirum procedit ad ipsum jam existentem determinatum scientia media, quæ illum inspicit. Ad argumentum distinguo anti: consensus ē efectus immediatus scientiæ consensus; nego: mediatus; concedo anti. consensus immediate physice causatur à potentiis, scilicet concurrentibus liberè, quæ omnia indifferenter sunt: hæc verò causant à Deo instructo scientiâ consensus, vel dissensus, quâ sciat quid facturæ sunt sub ipsis. Hinc scientiâ media ē causa remota consensus quæ objectivè potest determinari à consensu, essendi illo ut conditionato posterior.

Caput 2º

Argumenta contra 5ª illatione

231.

In 5ª illatione arguitur 1º scientia media n dependet à consensu absoluto creato: ergo n determinatur ab eodem. Probatur anti: scientia media n dependet ab eo, sine quo potest existere; atque quo potest existere sine consensu absoluto:

922. existit ergo scientia media independenter, ideo absolute independenter existit; ergo videlicet independenter a quavis determinatione decreti: scientia media secundum sua essentialia praedicata pendet ab eo, a quo pendet; sed scientia media secundum sua essentialia praedicata non pendet a decreto absoluto:

Ergo distinguo maiorem: quia nihil huius sua essentialia praedicata pendet ab eo, sine quo potest habere omnia sua essentialia, at omnia essentialia scientiae mediae independenter possunt haberi sine decreto absoluto: ergo.

932. Ad argumentum, negando antecedens distinguo consequens probationem: scientia non pendet omnino absolute ab eo, sine quo potest existere; concedo: non pendet determinate; subdistinguo: non pendet determinate ab eo, sine quo potest existere in casu determinationis, concedo: sine quo potest existere, in aliis casibus, nego minorem. Atqui scientia media potest existere sine decreto absoluto pro casu determinationis peccati, concedo; pro aliis casibus, nego minorem, et distinguo consequens: scientia media non pendet a decreto absoluto omnino absolute, concedo; determinate...

[illegible] subjectivè absoluta, et obtivè conditionata. ergo etiam sequitur: [illegible] [illegible] et per omnem simili [illegible] dependentiam absolutam subjectivè, et conditionatam [illegible]. 933.

En distinctionis sensus. Sciã media se ipsa, et [illegible] [illegible] (liceat ita loqui) à consensu absoluto pendet; non quidem absolutè, et pro omni casu; sed pro aliquo, et conditionatè, scilicet si purificetur hipothesis: pro eo enim casu pendet à consensu absoluto dependentia subjectivè et in se absoluta et obtivè seu terminativè conditionata. Ratio doctrinae est: quia sciã media pendet obtivè a consensu conditionato, quem enuntiat: in casu purificationis hipothesis iste consensus transit in absolutum: ergo pro eodem casu à consensu absoluto dependet sciã media consensus. Res[illegible] colas dicta num. 207. et exempla [illegible] [illegible] simplicis intelligentiae, quam Deus habet de hoc Mundo cognito, quae ab eodem dependet pro casu, quo existat; non vero absolutè et pro omni casu. 934.

[illegible]

924. media ex sua conceptione affirmat existentiam
absolutum assensum &c. sed indifferens est, ut
affirmet, vel neget eandem existentiam; atqui assensus
absolutus requirit determinare se ita indiffe-
rens: ergo. Probatur minor: omnis notitia, quae de-
ur libet ex determinatione alicuius obiecti, pro
requirit ad affirmandum omne id, ad quod ex-
tendit vis determinativa obiecti: ejusdem cognitio-
nis quid, ut sic habens ex determinatione obiecti
sit minus, ... sit, potest ex ductu
ejusdem obiecti; sed assensus absolutus habet
se determinandi ut iudicet, et existentiam conditio-
nis, et absque ulla suppositione affirmet
assensus: ergo assensus absolutus non potest deter-
minare suam ... iudicantis absolute existentiam
assensus.

035. Ut argumento respondeam, distinguo
duo signa rationis: unum indifferens ad ponendum
auxilium, seu verificandum hypothesim: et
sane est signum indifferens ad obtinendum assensum
aliud signum essentiale consequens assensum
absolutum. Pro signo 1° nihil est essentiale
connexum absolute cum assensu: pro signo

cumq 2.º ê aliquid absolutê compq, cujus connex
sit absolutus. Hinc connexus absolutus deter-
minat ad duas scientias: ad suj medij pro
signo indifferenti, ad suj visionis pro signo
essentiali absolute connexi connexus absoluti.
Ergo ad scientiam connexi mediam nego min. Ad probationem
connexi medij distinguo min: connexus absolutus
pro omni signo, in quo determinatur, ut judicet
existentiam conditionis, et conditionati, conc. pro
pro signo indiff. ita determinat. Pro
aliquo signo, nego min, quia pro signo consequen-
ti connexus absolutus non determinata ab eodem connexu
sit scientia visionis, &c. 236.

Arguitur 3.º si
scia media determinat pro casu purificatio-
nis hypothesis a connexu absoluto, datur
mutuus processus in infinitum, et connexus
absolutus: ergo repugnat in principiis doctrinae
Philosophiae: probatur major stante scientia me-
dia determinata a connexu absoluto pro aliquo
casu, pro eodem statu connexus absolutus prae-
cedere suj medij prioritate naturae; sed
pro eodem scia media antecedit eodem prio

 ritate consensus absoluti: Probatur: quia media pro casu purissimae hypothesis existit pro priori indifferentia ad auxilium: ergo pro priori ad consensum. Ratio consequentiae: quod prius est auxilio, prius est consensu ad auxilium, ergo causa consensus absolutus. Probatur antecedens: Deus scientia sua media possit sub auxilio consistere indifferens ad decernendum auxilium prudens, et providere Deus sciat quid erit futurum sub auxilio prius, quam ponat auxilium. Urgeo hoc in casu quo Deus decernat auxilium est efficax, et ut efficax est.

937\.

Ma

gis nego, et funditur cornua argumenti. Itaque inveniens non est dari mutuam prioritatem, quarum una sit obiectiva, et altera sit physica. Ratio: quia prioritas obiectiva nullum verum physicum influxum praestat: hinc non exigit verum physicum existit, nec a priori praesentatum obiectum, quod praesentat verum physicum existit. Unde consensus absolutus absolute existens in genere obiectivo

præcedit suis medijs, et sic medio remote

præcedit in genere physico sensu absoluto.

Et è contra: iste è posterior in genere physico

scientia media, quæ habet esse prius prioritate

te obtinenda eadem scientia. 238.

Instant inferendo:

ergo sensus absolutus præcedit se ipsum: at

hoc absurdum est: ergo Probatur consequentia: sensus ab-

solutus præcedit scientiam: scientia præcedit sen-

sum absolutum: ergo sensus absolutus præcedit

saltem remote se ipsum: quod est prius

alio præcedente A, non potest non præcedere

remote ad A. Nego inferentiam, nego consequentiam:

quippe non è inconveniens eandem entitatem

... præcedere se ipsam. Sane id videmus

in fine, qui ut intentionaliter existens

se ipsum mediante causa, et remote præ-

dit præcedendo, et causando media, quæ

ipsum physice causant. Deinde nego consequentiam,

cujus probatio nulla est, sicut nulla est hæc

similis: Rex ex dignitate præcedit Medicum:

Medicus causalitate physica præcedit Regis salutem:

ergo Rex saltem remote præcedit se ipsum.

et ratio nullitatis est: q.a implex præcedentia, cum ingrediens non est in eodem genere, sed diversis: ipsum non est in eodem genere præced.a Complex. Requisit ad suum, et suum ad Consensum. Vide si vis Dm Ramirez disp. 3.a de prædestinatione, et Herrera quest. 12.o de scia. sea. 6.a

Disputatio 2.a

An, et qui actus Divini sint objectum Scientiæ mediæ.

Caput 1.m

Utrum per Scientiam mediam cognoscat Deus sua de creta?

232. Primo supp. quæstionem procedere de decretis divinis, quæ absolute existunt in Deo ab æterno, et de illis, quæ ab æterno non existunt, sed existerent, si hæc, vel illa divina poneret? Supponitur 2.o non esse dubium, an Deus cognoscat sua decreta futura futuritione proprie tali: quia nullum divinum decretum

talem futurum esse potest ob Dei immutabi- N29.
litatem. Praeterea 2do Deus est potius conditionat[um]
de scientia media cognoscere sua decreta
explicativa, omnipotens, [illegible] enim collativa
[illegible]. Est itaque quaestio an cognoscat
sua decreta libera, quae libet, vel habe-
ret ab aeterno sub aliqua conditione, decre-
tis [illegible] antecedentia, [illegible] conditionatis,
[illegible] conditionatae existentiae? A quaestione ex-
cipi volo decreta, quae solum supponuntur
[illegible] voluntati divinae perfectioni
necessaria. Ratio exceptionis est, quod
conditio erga eiusmodi decreta est indeffec-
tibiliter, et necessario connexa; hinc
videtur non posse conditionate cognosci.
In Dico.

quaestione 1a sententia negat Deum scientia
media cognoscere sua decreta libera.
Ita D. Salazar in Scoto quaest. 12. sect.
13. disp. 52. Dico [illegible] aliquis
ipsius [illegible] sunt Esparza, Martinez
[illegible] et [illegible]. Moreno tamen, Moli-
na [illegible], Deum scientia infallibili cognoscere

ipsa Decreta sub quavis hipothesi, disti... ex ejus observatione, quis hic addit, id est in ordine illud hic Deo observandum. Prob... se negat, ex cognitione liberi independentis a decreto subjective absoluto, et omnino ordinato, quod nihil ipse est, a negare, Deus liberè sua media cum decretorum. Mones enim, Dominus Vicentius Ramirez qui stat pro sententia afirmante, nolle sua ejus decretorum ordinatorum appellari stricte media, sed latè, quia sua stricte media rident mediante decreto non ... et libera, quod huic non deingit.

221\. ... sententia, ... affirmando, Deus ... sua media non innuit decreto ... cognoscere sua decreta libera quis libet, et liberè sub hac, vel illa hipothesi. Exempla sunt. Si Adam peccet, decernit Verbi incarnationem; si alios homines possibiles creare, nullus ex ipsis predestinare, aut omnes. Ita ... lib 2.° de ...

scia cap. 8.º tij proleg. 2.º de gratia cap.
2.º et 8.º & Arauxo [illegible] 4. pte. disp. 67.
num. 23. et PP. Herrera, Fonseca, Af-
tudal. Vassolus, Ruizius, et omnes
Recentiores. Ideo hos DD. dic.º ita Ddio:
Deus, p. scia media cognoscit decreta
que sub Ddione liberet, et que ab ipsius
libe.

222.

Prob. Ddio: antecedens, et indepen-
dens a decreto absoluto existente in Deo
e determinate vera, vel determinate falsa
[illegible] de futuro Ddionata [illegible] pendente a li-
bertate creata. [illegible] in Deo e scia me-
dia determinate de consensu Pt. sub auxi-
lio A, vel determinate de carentia conser-
sus sub eodem auxilio: ergo eius ante etiam
independenter a decreto Dei absoluto
existenti e determinate vera, vel determinate
te falsa, [illegible] [illegible] sub Ddione
[illegible] decreta, pendentia a sola liberta-
te Dei [illegible] antecedens, et independens ab
eo decreto. Deus p. scia media cognos-
cit [illegible] ipse libere decreturus, [illegible]

de necessario effectu, si hic, vel illa conditio
ponatur: quia Deus cognoscit per suam
voluntatem sua decreta libera, quae ab aeterno
[illegible] sub conditione, et quae [illegible]. Dominium
suum est eminentiae cujus autem [illegible], prae
datur est in superioribus, et cujus [illegible]
sunt [illegible] paritate.

§. 3. Probatur Molinae [illegible] ex
paritate: quia Deus supercomprehendit volun
tatem creatam, non [illegible] tamen comprehen
dit. Ergo comprehendendo voluntatem creatam
in ipsa tamquam in medio cognoscit actus
liberos futuros. [illegible] Deus supercomprehendit
[illegible] suam voluntatem, in ejus vo-
luntatis decretis cognoscit, asseruntque
in Deo decretum reflexum, seu existens, in
quo cognoscit sua decreta conditionata
existentia. Ergo est [illegible] sicut voluntas
creata est medium, in quo [illegible] cognoscit
actus liberos creaturae [illegible] futuros,
[illegible] Divina voluntas
est medium, in quo Deus cognoscit sua
decreta libera. Ergo est [illegible] [illegible]

positio de futura actione nobis libera est determinate vera, vel falsa independenter à decreto, Deus cognoscit per scientiam mediam futuras actiones nobis liberas, quidquid sit an intellectus supponat comprehendat vel non voluntatem creatam: si eorum positio de futura actione libera à Deo sit determinate vera vel falsa independenter à decreto respectivo, Deus non per scientiam mediam cognoscit futuras actiones sibi liberas, quidquid sit an se ipsum supponat comprehendat, vel non. 921.

Videtur scientiam hanc mediam de actu divino libero non esse priorem natura, aut quasi natura respectu ipsius met actus ejusque existentiae, quod non infert scientia haec, ut dirigat Deum ad ... decretum, sed existentiam, quae est perfectio divini actus. Hinc non existunt actu ... ... proximum divinae libertatis ad suspiciendum decretum. Et est ratio: quia ejusmodi scientia supponit ex parte actionis divinae voluntatis, ut proxime liberae ad decretum; et ex parte actionis decretum ... actionis exer-

citq: velle sua e determinativa posterior Decreto, et Decreti principio. Praeterea efficientia sub Divino Decreto e incompossibilis cum negatione Decreti et cum Decreto opposito; quia non constituit actum sub complemento ad Decretum. Potentia completa, quia constituentia actum sub prae... libertatis ad actum, et sub Decreto carentia actus, et cum actu opposito. Sed perfecte sunt ... esse priora in subsistendo cum Decreto ad absolute existendum in casu, per consecutionem Divinam, et non vice versa.

Caput 2um.

245. Solvuntur Objectiones.

Objicies 1°. Scientia media de Decreto determinativo v. g. Spiritus sanctus si alter Mundus existeret non ... Deus liberum ad ... et Decretum: ... ante ... Deus ante ipsam scientiam non posset eligere oppositum: quia ... posset, absoluta electio posset praecedere illam scientiam; sed aliunde non posset eligere oppositum, ...

eg. fig. q. ita posset falsificari q. (infra) in co priori; in quo Deus determinate cognovit quid esset electurus si liber in sua potestate oppositum fuere; q. si libere mali fuit ipsum qui q. fuit. Praexistente jam scien. traditione nos involvit fuere oppositum; q. Deus liber si ad electionem qua scia. Objectio. & (infra) ipsa. ferme verbis instat scia media circa actum liberum. 1155.

Directe nos aut determinat ad operationem nos mi. nos sicut Deus decrevit (for ista suppositio) incarnationem spiritus, si alium Mundum existeret, et hoc decernendo obtive determinavit scia media ejus decretum, potuit hoc si decerneret, oppositum decrevisset, et sic determinavit obtive scia oppositum. Praeter mihi essentia si ... quae Deus potuit quoque eligere, absolute eligere si ... praecedere scia praefata, sed tamen electio determinata, quae scientiam determinat. Deinde ... dico, post scia media incarnationis Spiritus Sancti Deus pro antecedenti licet si pro ... eligere potest 946.

1156. oppositum ab aeterno operationis nostrae ante: quippe
prior Deus habuit potestatem eligendi, et
faciendi oppositum. Praeexistente scientia Incar-
nationis Spiritus Sancti ordinationem
involvit facere oppositum, et ex suppositio-
ne praeexistentiae ejus scientiae, quae libera
est, non naturalis est.

227. Replicas: si pro prio-
ri ad absolutam operationem nostram in nobis esset
cognitio certa, et evidens nostrae operationis
ponendae sub conditione, sub tali cognitio-
ne, et purificata conditione non esset liber-
tas ad non operationem absolute ponendam; sed
data scientia media de divinis decretis est
in Deo cognitio certa et evidens futuri-
tionis ponendi sub conditione; ergo exis-
tente hac scientia in Deo, et conditione pu-
rificata, in Deo non est libertas ad non ponendam
absolutam operationem, seu decretum. Ad replicam
distinguo antecedens: si pro priori naturae ad absolutam
operationem nostram in nobis esset cognitio certa
operationis, non esset libertas ad non operationem,
concedo: si pro priori tantum subsistentiae,

com. ngo m. [illegible] et tam scientia est prior scientia [illegible]
Deus liber de suis decretis; non vero est ipsius
naturâ prior: quia eorum non est causa principium
aut determinativum, sed supponit earum [illegible]
praevium eorum decretorum, quae à Deo dispi-
ciuntur [illegible] cognitione indifferenti ad ipsa. 928.
Sanè si-
cut scientia beata, qua Christus in Verbo vi-
dit operationes suas ut futuras in divi-
nis libertatis earum: et determinans ea scientia non
erat principium directivum earum: deinde aliunde
supponebat integrè constitutas cognitionibus
indifferentibus alicientibus ad operandum; sic scientia
media, qua Deus videt sub conditione
sua decreta, in obiecto libertate divinâ de-
terminatâ ea scientia non est prior natura ipsis de-
cretis, quae supponunt ad quae sunt princi-
pium aliunde constituta. Hinc observes
scientiam mediam divinorum decretorum esse liberè
eo, quod potestatis possibilis ad decernendum
[illegible] si sit se liberè, stante scientia me-
dia Incarnationis [illegible] Deus
potuit non eam decernere.

949. Objicies 2.° scientia media de De-
creto Incarnationis supponitur [illegible] si alterum
Mundum existeret, dirigeret Deum ad decretum
absolutum ut possit [illegible] decerneret In-
carnationem, quia non maneret in Deo libertas
ad tale decretum. Ratio est quia [illegible]
ad tale decretum dirigeret scientia connexa
cum eo, purificata [illegible]; sed scientia con-
nexa cum decreto, et ipsum dirigens non relin-
quit libertatem. Ergo. Respondeo objectionem distinguo
[illegible]: scientia media dirigeret ad decretum ab-
solutum, purificatum [illegible]; nego: ad de-
cretum absolutum [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible], et subsequentem. Ejusdem sicut scientia media
[illegible] sub auxilio dirigit ad auxilium
[illegible], et supponit cognitionem indifferentem
dirigentem ad [illegible]; ita scientia media de
creto Incarnationis sub existentia alterius
Mundi, dirigit ad decretum absolutum alte-
rius Mundi, et supponit scientiam cognitionem
indifferentem dirigentem ad decretum Incar-
nationis.

950. Objicies 3.° data scientia media de

divini decreti sequitur Petrum v.g. esse abso-
lute praedestinatum ante omne decretum abso-
lutum; hoc est absurdum: ergo. Probatur sequela:
ea scientia data in Deo, stante scientia hac, si
praevideret Petrum consensurum auxilio ad illum
praedestinationem, et cum scientia hac non, si dede-
ret Petro auxilium ad consentiendum, sed stantibus
praedictis scientiis Petrus est absolute prae-
destinatus ante omne decretum absolutum: ergo.
Ratio probatur [illegible] praedictae scientiae existant
ante omne decretum absolutum, sed hae affirmant
praedestinationem absolute sub conditione praevisionis
[illegible], cum conditio [illegible] purifi-
catur. Ad objectionem negatur minor ad probationem
consequentiae [illegible] distinguo minorem: sed stantibus
praedictis scientiis Petrus est absolute illa-
tive praedestinatus ante omne decretum ab-
solutum, concedo: est absolute formaliter praedestina- 251.
tus, nego minorem.
Praedictae duae scientiae existunt in
Deo ante omne decretum actu existentes [illegible]
una seorsim, sed utraque coniunctim infert
Petrum esse absolute praedestinatum. [illegible]

utraq simul sumpta, e illativa praedes
tinatio Pri, ejusdemque praedestinatione gratis
absoluta stante in decreto absoluto Dei,
quod est posterius hic sensu ejus. Sunt
decreta praedestinationibus non existunt [illegible]
nisi sunt posteriora ad scientiam quae [illegible]
Pri consensu sub conditione, quae erat
conditionata quae conditionate existebat, seu sup
positae a Deo decreta praedestinationibus
Pri. Quod sicut ab ea suppositione condi
nate existente, decreta conditionate existebant,
sic ab eadem absolute existente absolute
existunt ista decreta.

Objicies 2.º id sic de
monstro: verum futurum esse decretum de In
carnatione Spiritus Sti sub conditione al
terius Mundi, requiritur quod non existat abso
322 lute decretum respectivum excludens decretum de
Incarnatione Spiritus Sti sub conditione
alterius Mundi v.g. decerno non decernere
Incarnationem Spiritus Sti si alter Mun
dus existeret; equidem si hoc decretum existeret
absolute non esset verum, sed falsum. Decretum

decretum Incarnationis, si alius Mundus existeret;
atqui id non existat absolute in Deo tale de-
cretum requirens, quod existat absolute aliud
decretum cum eo incompossibile: ergo scientia de decre-
to conditionato existituro stare nequit sine alio
decreto absolute existente. At scientia, quae sta-
re nequit, quin praesupponat aliquod decretum
absolute existens non est media: ergo. Respondeo ad 13
nego minorem: quia id decretum excluditur a Deo
vel per aliud ipsi oppositum, aut per ejusdem
puram omissionem, quam a Deo omnino rele-
gat.

Argumentum carrit negata impossibilitate
purae liberae omissionis in Deo, sed admissa res-
pondeo concedendo majorem, et distinguendo minorem;
atqui id non sit in Deo tale decretum re-
quirens ad veritatem scientiae negantur in Deo
pura libera omissione aliud decretum positi-
tivum absolute existens, et cum eo incompos-
sibili omito: requirens ad veritatem scientiae
conditionatae de decreto conditionate existituro;
nego minorem, et consequentiam. Non inquiram
modo, an eo alio capite [illegible] ...

prius ad scientiam Incarnationis Spiritus S.ti sub conditione alterius mundi existentis absolute in Deo aliquod decretum positivum, sed praecise sufficiendum, quod Deus sic existat absolute id decernere, illud non requiri ut medium in quo Deus cognoscat decretum illud ut conditionate futurum.

952. Quod si inferas, scientiam decreta conditionata non esse media; et simpliciter supponit decretum aliquod absolute existens, dicitur non esse stricte medium, sed late. Quia scientia late media est ea, quae licet supponat decretum aliud existens, tamen non supponit ut connectat actionem cum conditionato: et profecto talis est quae praecedit ad scientiam conditionatam Incarnationis Spiritus S.ti sub conditione alterius mundi, ut considerandum patebit. Adverte, talem praedictum scientiae fore liberam, ut libera sit, quia facta suppositione decreti, et aliam scientiam visionis, perinde ergo et sic libera, libera non sit supposito decreto praed nisi simpliciter; et collatio ...

prævof^e inefficacis.

Caput 5.^m

An Deus per scientiam conditionalem cognoscat scientia mediam? 353.

Supponendo

an in Deo det^r scia media respectu quã cognoscat^m dixerimus. ad quæstionis resolutionem, primo, non quæri an Deus cognoscat scig mediæ directæ ex parte conditionatæ; sed solum an cognoscat ex parte conditionis. Secundo notandum quæritur 3.ª conditionatæ scientiæ conjunctiva est accipienda subjective liber subtrahit illius veritati: porrò scia media directa non est subjective libera Deo, qui illius liber. Igitur quæstio est an Deus cognoscat scig conditionatæ ex parte hypothesis, seu conditionis ante scig mediæ directæ, et ex parte conditionatæ aliquod quod circa illius scig valuit. sic ex exemplo: si propositum vero aurum efficax, si operaretur, illud dabo: si propositum vero inefficax non dabo, et alia his assimilia. 352.

Ad quæstionem fit primo:

23 / 168.

Deus habet scientiam mediam reflexam circa op
erationes hypothesi [illegible] scientiæ mediæ directæ,
et operationem [illegible] liberam creaturæ per vo
luntatem. Affirmo cum Deo Thomistæ et ipsi
principiis constitutionibus ad 2.am [illegible] consequen
ter difficile posse oppositum teneri. Probatur: Deus
per scientiam mediam directam cognoscit actum
creaturæ liberum coordinatum cum statu conditionum
[illegible], et indifferentem ad oppositum [illegible];
et cognoscit etiam suum valorem liberum coordinatum
cum statu sub conditione [illegible], et indifferentem
ad ipsum; at Divina [illegible] possibilium scientia
scientiæ mediæ directæ, quæ [illegible] connexa et
indifferens ad [illegible] operationes creatæ vo
luntatis: ergo Deus [illegible] cognoscere etiam libe
rum suæ voluntatis coordinatum cum statu sub
conditione scientiæ mediæ directæ. [illegible] conse
quentia; quia sicut creata voluntas constituta
sub quibuscumque circumstantiis [illegible] potest
[illegible] consentiendo, vel non consentiendo, [illegible]
[illegible] conditionatæ sunt, et [illegible] vel [illegible]
[illegible] necesse est fore; ita Divina voluntas,
cujus liberum decretum erit, vel non erit,

p. quibuscumq. circumstantijs. Resp.
ipsimet ostare videtur. 955.

Resp. ad statum absolute
sub existentia iudicis videtur ad statum Dicendum
sub existentia ejusdem, pro hypothesi;
sed si illa ostari auxilio est, infertur ipsi
ee desistum auxilio illi, si ipsi decr. Deus adq.
scia videt directa de efficientia auxilij v.
ê absoluta collatio auxilij, vel n ê absoluta
collatio: ergo â desplici tradi oxe n ê dis
sitio: quia Deus ê q. si bec in Deo scia
directa de efficacia auxilij est, vel n
Deo a Deo; Id vero cognoscitur a Deo:
n Deo ê scia, qua cognoscit, q. si vide
rit auxilium efficax, dabit, vel n
noscit, sic dabit, si datum ee efficax.
Ex his cognitionibus Iª ê scia reflexa
affirmativa, 2ª negativa habemus, quo
scientiam Deum dicimus [illegible]. 956
Oppon.
distat enim possibili in Deo scia
media reflexa, stare potest hec, si videro
Deus ostensurum auxilio illo, si illi ostensurum

766. consensum illi auxilio A, si tamen non videar,
dissensum auxilio A, si illi consensum;
et consensum illi auxilio A, cui connexa est
gratia sua directa hoc, si voluntas Petri auxi-
lij A consentit; atqui ex complexo sci-
entiam stante in Deo, stat Petrum li-
bere dissensum auxilio A, quod prae-
Petrum non est liberum ad consentiendum, vel dis-
sentiendum auxilio A. Probatur minor: stante
complexo earum scientiarum stat complexum
unum impedibile a Petro et infallibiliter in-
ferens ipsum non esse dissensum auxilio A;
sed stante complexo unum impedibile a Petro
et inferente infallibiliter ipsum non esse dis-
sensum auxilio, stat Petrum [illegible]
libere dissensum auxilio A. Ergo quis-
quando Petrus non impedibili consensu
non potest libere dissentire. [illegible]

958. Probatur minor: Qu-
ia datur singulare complexum, quod Petrus
ipse Petrus neque consentiendo, neque dissen-
tiendo auxilio A potest impedire illud
complexum. Non consentiendo, ut patet ex

ē cõjungibile cum illo cõplexu. Non discentiens
do: q.ª ñ potest dissentire auxilio A, y neq.
p.ª dissensum impedire cõplexum. Quod vero
dissentire ñ posse auxilio A, sit
ex collatione hr. 3.ᵗⁱⁱˢ, cum sic probo: illud
cõjunctum infallibiliter infert Petrus ñ habitum
auxilium A, in circumstantia dissensum, q.ᵈ
igitur pacto dissentie. Petrus, auxilio q.ᵒ
ñ liberè. Infertur q.ª infallibiliter ex illo cõplexu
sciencium, Petrus ñ dissentiens auxilio A.
Cõ[illegible] ipse infallibiliter cõsentie. 958.

At repetitionem
[illegible] et ulteriorem pronomine, ultra ulteriorem
[illegible] dico, posse impedire illud cõplexum
p.ª dissensum, et quidem quoad utramque ejus partem
suis modis diversis, et reflexis. Directe, quia
ex suppositione auxilij Petrus cõsentit liberè:
ergo potest dissentire eidem auxilio: dissentiendo
impediret suum consensum, si cõsentire Petrus
auxilio A cõsensit. Reflexe, q.ª qui ex
suppositione auxilij potest ponere dissensum,
potest ponere quod deest auxilij, et si sic

inefficax, impedire quod scientia enunciantis non dabo auxilium si sit inefficax; sed Deus ex suppositione auxilii A. potest ponere dissensum; ergo et ponere existentiam auxilii inefficacis, et impedire scientiam reflexam, non dabo auxilium si sit inefficax.

D. D.

Ast dices, eâdem ratione Deus liberè dissentire poterit auxilio A., et si dissentiret, illud non liberè, ut infallibiliter enunciatur per suam mediam reflexam, non dabo auxilium si sit inefficax. Respondeo: Deus liberè potest dissentire auxilio A. non quod existat existente ea scientia; sed quod existat non existente ea scientia, seu ipsi opposita, dabo auxilium si sit inefficax: nam collato auxilio, et sub eo liberè dissentiente Petro, verum est, quod dato auxilio sit sit inefficax, et impedita est altera scientia non dabo si sit inefficax.

Caput 2. 163.

Instantiæ ad argumentum.

§. 960.

Elucidabuntur ar-gumenti solutionis doctrinæ, quam adhibeamus pro solvendis instantiis, quæ fiunt, et quarum 1.a est: stante complexo earum scientiarum, et Deo collato auxilio A, determinatè excludit dissensum: ergo Deus impedire non valet aliquem ex suis dicta, vel reflexis. Probatur antecedens: si dissensum esset Deus ipsi non conferet auxilium A; ita enim enunciat per scientiam reflexam: ergo ex suppositione collationis auxilij A, determinatè excludit dissensum. Ad instantiam distinguo antecedens: stante complexo, et Deo collato auxilio A, determinatè consequenter excludit dissensum, concedo: determinatè antecedenter excludit dissensum, nego antecedens, et consequens: ad probationem consequentis simili distinctione excipiendum est. 961.

Fateor, Deum non dissensurum auxilio A collato sub præscientia suâ reflexâ; verum cum eatenus conferat, quatenus prævisum est efficax,

 compossivitas conditionati consensus; exinde tota consensus necessitas est non ante, sed coeva. Itaque Deus discernere potest auxilio, quod per casus discensus collatum esse sub scientia discensus, impedita scientia reflexa, quae modo supponitur in Deo. Et nota bene, scientiam mediam dupliciter posse impediri. 1.º impediendo conditionatam sub existentia conditionis: sic creatura potest impedire scientiam mediam directam, et Deum reflexam. 2.º faciendo, quod sub non existentia seu defectu conditionati, existat conditio: sic Creatura potest impedire scientiam reflexam negativam, de qua loquitur argumentum.

362. 2.ª Deus non potest determinare se hanc scientiam affirmativam, dabo auxilium si sit inefficax: quia nequit impedire illam illis negativis, non dabo auxilium, si sit inefficax. Probatur antecedens consequentia: quia impedire scientiam negativam, est determinare affirmativam. Ultimo ante Deus non potest determinare se collationem auxilii supposita ejus inefficacia, aut efficacia: quia in illo instanti distinguitur ante:

Deus n̄ potest determinare hanc sciẽ affirmativã ante existentiam libertatis, Ideo: data libertate, seqr. quod posita conditionato potest imponeri conditione determinare potest veritatẽ conditionalẽ: siquidẽ ex Deus collato auxilio, quod ẽ conditionatũ ejus sci: dabo auxiliũ, posset imponere inefficaciã potest eam sciã determinare, et aliã negativã impedire. 2º. si n̄ supponat collatio auxilij et existentia libertatis, Deus tamẽ poterit determinare inefficaciã, et dissensũ conditionatũ, qui ẽ quid indifferens et existat conditionatũ absque scia ne flexa: dabo auxiliũ: ast per determinatiõẽ ejus dissensus indifferentis ad collatiõẽ auxilij non determinat hęc veritas: dabo auxiliũ, si sit in efficax.

963.

Sic Deus n̄ determinat sciã mediã directã, si dedero Petro auxiliũ consentiet: quia esto possit determinari absolutã auxilij collatione, hęc tamẽ indifferens se hbet ad conditionatũ, seu consensũ, qui sicut liberẽ adest, potest liberẽ abesse, disjungiq ab auxilio. Ad rationẽ consequentiã dico, quod in impediendo sciã negativã determinet affirmativã, oportẽ,

122. q.d fiat suppositio auxilii, et existentia liber-
tatis, quae si n. fiat, scia affirmativa de-
minari n. poterit. Hinc ex ad deminandum
sciam affirmativam debeat fieri suppositio
collationis auxilii Prius deminare n. potest
existentiam ut bene dicitur in antecedenti parte.

962. 3.a

Si Prius data libertate posset impedire sciam
negativam reflexam, n. dabo auxilium, si ista in
efficax, Deus potest impedire sciam directam,
si existat auxilium, Prius consentiet; ast hoc
e falsum: q.a Probatur m.r ideo Prius potest
impedire tq sciam, data libertate, quia
potest deminare illius Dionem ?, auxilii
sfruct existit; q. ad instantiam nego m.s et
m.t probationis distinguo: q.a potest deminare
illius Dionem deficiente Dionato; Nego:
q.a praecise potest deminare Dionem; nego
m.t quia scia e inimpedibilis a Deo,
et a Prio, sed diversimode ab uno,
et ab altero: Deus potest impedire sciam
faciendo, q.d existente Dione, n. exi-
stat Dionatum. Prius vero faciendo, q.d

defficiente dictamine, seu collato auxilio, exis-
tat inefficacia ejus: auxilii collatio est collatio,
et ejus inefficacia obstarent sibi divisim, non dabo
auxilium si sit inefficax. 965.

Deinde distinguo:
sed Deus potest determinare dictamen sive
existentiam auxilii, concedo; non supponit absolute exis-
tentiam carentiae dictaminis; dico: quod sit supponit
absolute existentiam eandem carentiae: nego minorem. Libe-
ra consensus carentia non potest supponere ab-
solute existens ad collationem auxilii; sed auxi-
lii collatio absoluta supponi debet cum carentia
absoluta consensus existentia. Et est ratio: quia an-
te absolutam auxilii collationem, vel supponitur
consensus dictamine futurus, vel non futurus
dictamine: si hoc, jam impedita est scientia dis-
sensus, et si hoc jam impedita est scientia
consensus. Igitur ad absolutam auxilii existentiam
impedita supponitur aliqua ex scientiis divinis.
Dictamen carentia consensus, vel
dissensus, quae praecessit. 966.
Dico: scientia, quae
est independens ab exercitio voluntatis

122. n̄ ē impedibilis p.r dissensũ volunta
tis; sed hæc scia negativa, si auxilij
sit inefficax n̄ dabo, ē ita independens:
q. Ratio m. q.a ex scia eodem modo da
ret seu voluntas dissensura esset, tali au
xilio ipsi dato, seu n̄ dissensura esset
auxilio, si daret, q.d sane n̄ daret, supposi-
ta scia de inefficatia. Ad instantiam,
dissesa m.i distinguo m.: scia negativa est
independens ab exercitio voluntatis,
si ipsi n̄ defertur libertas; dico: si non
fertur; neg.: scia si defertur auxilium ip-
si ipsa poterit dissentire, et ponere in
efficatia, quæ inefficatiã posita sub
auxilio absolutè existenti, seu caren
tia conditionati, n̄ dabo, impeditur scia
negativa, n̄ dabo auxilium si sit ineffi-
cax.

96). Pro coronide nota 1.o n̄ requiri
ad hoc, quod veritas istius n̄ dabo
auxilium si sit inefficax, si impediatur
à voluntate creata, quod ab ea pos-
sit impediri conditionatè. Ratio q.d

Dictamen h. d. Creaturæ liberæ. pro impediendo sufficiens, quod supposita impeditione dictamini facta à Deo, Creatura possit dissentire auxilio. Nota 2º. voluntatem creatam potentem ponere inefficaciam, et consequenter potest ponere carentiam auxilii: Ratio: quia istud supponit aliunde apposita se à Deo, qui pro sua libertate est dator auxilii. Nota 3º. eum determinando suum decretum de inefficacia, cognoscere Deum necessitatem dissimulandi; aut non dandi auxilium aut dandi illud sub scientia de inefficacia: quare voluntas sub auxilio absolute collato potest, pro dicendo influxu, et acquirere scientiam affirmativam, dato auxilio sibi sit inefficax, et negative impedire oppositum.

Disputatio 5.ª

Vtrum cognoscat Deus futura disparata?

Caput 1.um

Referuntur sententiae, et stabiliuntur conclusiones.

968. Hactenus locuti sumus de futuris sub conditione pertinenti, modo est sermo ipsis sub conditione disparata. Ea est conditio disparata, quae nec conducit ad unum extremum, neque removet oppositum, sed impertinenter se habet ad utrumque. Inquirimus utrum Deus noverit futura sub his conditionibus? P. Aguilar tract. 1. quaest. 13. sect. 2. quam accedit de nomine, cuius resolutio ab assignando sensu in quo propositiones de futuro sub disparata conditione verae sunt. P. Rivadeneira disp. 23. cap. 2. est pulchrior appellatio, et discussione digna.

969. In quaestione docet Doctor Epi mius lib. 2. de scientia futurorum contingentium cap. 6. num. 2.º praefatas propositiones de

futuris sub conditione disparata posse esse
vera, et a Deo cognosci per assensum generis
minus reddunt sui, quasi temporalis conco-
mitantiae, atque ita idem est dicere, si turca
dormiat, Petrus convertetur, ac dicere, quando
turca dormiat Petrus convertetur. Unde si quando
turca dormiat existat Petri conversio, Deus
poterit habere istum assensum verum, si turca
dormiat, Petrus convertetur. Assentiuntur Cominck,
Tonseca, Granado, Ruize, et Ruizius disp.
68. sect. 2. Doctor Acutissimus tenet si-
miles propositiones non esse veras, nisi aliquid ponatur
extrinsece pertinens ad conditionatum, adjuncto
Dei decreto, vel praevisione conditionata.
Favent opinioni PP. Alarcon, Esparza, Rin-
sus, et Thomistae. 97.

P. Rivadeneira etiam
opinatur, tales propositiones posse esse veras, primo in
sensu collativo hoc; turca dormiet et Petrus
convertetur. 2o in sensu disjunctivo isto, vel tur-
ca non dormiet, vel Petrus convertetur; idem est
ac dicere, non dabitur somnus turcae divisus
a conversione Petri. 3o sic illum sensum

978. afirmit Dominium Idionis cy Idionato hoc modo: si turca dormiat cogitet se, et turcy dormire et Petri verá. Addit idq Author ee plures species Idionis 1a specie disparata, cy re ipsa fiunt de Idionee Iducenti. Itq haec nominanq assig nat praeferty, quq in exemply adducunt.

979. Ante sententiam pronuntiationq praemitto quod si praefata species Idionis habere possunt suq collativy, et disjunctivy, in eo possunt esse vere, vel falsa, et cognosci enuntia rigs a Deo. Dixi, si possunt q nollo implicare quaestionem de nomine, et exemple pa satis.

980. Praemitto iterq, nullq excogi tasse, affirmisse dari in Deo scientiam futu rorum Idionatorum sub Idione physice dis parata. Ratio: q nullus affirmat poni rs sub ea ratione, sub qua nq quit poni; sed res nq quit poni praecise posita con ditione disparata: q. Cuq vere, fiat cy nequit utrumq cognoscat Deus futura

sub ratione pertinenti, ratio non sumitur abs-
tractive, ita ut excludat alia necessario
requisita ad existentiam rationem; sic similiter
secundo de disparatis disputantes non quaerimus
de cognitione futurorum sub ratione praecise
disparata, et excludente alia necessaria
ad futurum; sed quaerimus an futurum, et reli-
qua pro illius existentia necessaria Deus
cognoscat formaliter; sub ratione impertinenti
et disparata?

373.

Ratio 1.a Deus futura cog-
noscit de cognitione intrinsece disparata et
extrinsece pertinenti. Probatur ratio Scriptu-
rae testimoniis: Deus cognovit, quod si Joas
baculo percussisset terram quinquies, sexies,
aut septies, Syriam funditus devastasset,
sic praedixit: Eliseus 2o Regum cap. 13. Item
Elias dixit Eliseo 2o Regum cap. 14. Jona-
thas ait ad suum armigerum: si dixerint
ascendite ad nos, ascendamus, tradidit
eos Deus in manibus nostris. En futurum
hic nota, Deo revelante, Deus autem

revelare n̄ potest, nisi ante novisset, ac futura hęc sint de cōdiōne intrinsecè disparata, et extrinsecè pertinenti, quis enim dicat, terræ circumsiōnem juvare ad Ninive destructionem, nisi accessisset divina promissio? q. e.

211. Ratio 2.a Deus cognoscit futura de cōniōne ejus intrinsecè, quæ extrinsecè disparata. Prob: cōditio impertinens se habens ad alterius ex parte rei nequit præscindere à duplici cōtradictorio erga existentiam alterius: quia cōdiō talis ē, ut si existat, cōjungatur cum existentia alterius, vel cum defectu existentiæ alterius; sed necessitas prędictæ cōjunctionis infert determinatam veritatem de cōdiōne disparata: ergo ē veritas aliqua de cōdiōne disparata determinata; ast omnes veritates novit Deus: ergo. Prob. maj. 1.a discursus. necessitas disjunctiva vagans inter aliqua extrema cōdionata non potest stare ex parte rei sine aliquo extremo cōdionato determinato; sed ex-

tacem Idionata, scz quae negat necessari
illa dissjunctiva non praescissionis ab incomp
contradictoriis erga existentiam alterius sub existentia
Idionis disparatae sunt veritates Idionales
disparatae, et quae coniunctae: ergo. 935.

Ostrat, et
explicatur ratio facta: necessitas vaga in existentia
absoluta infert esse veritates absolutas determi-
natas. Atqui necessitas vagans in existentia Idio
nata de Idione pertinenti, infert esse veritates
Idionatas, determinatas de Idione influxura
et nihil. Nam ergo necessarium est, quod si existat
expilum A, existat Petri conversio, vel non exis
tat Petri conversio, aliqua ex his veritatibus
in re est, et existit, quam Deus cognoscit. ergo
cum aeque necessarium sit, quod si Petrus caret, de
tunc poeniteat, vel non poeniteat, quia in oppositis
contradictoriis non est praescisio, cum hoc necessarium
sit, aliqua ex istis veritatibus determinate
in re existit, et aliqua non existit determina
te in re, et ea tam inter res designandum:
Deus illas cognoscit; ipse cognoscit
Deus, quod si Petrus caret, [illegible]

182. poenitebit, vel q. ᵗⁿ poenitebit, ē cognos-
cere futura Conditata de Conditi, tum intrin-
sece, quam extrinsece disparata: ergo.

Capitis 2.

Argumenta in contrarium.

976. Pro ex

Quiadenenia: nulla ē conditionalis de conditione disparata: ergo. Anᵗ: si qua esset, haec maxime: si Turca dormiret, Petrus converteretur; sed haec non: ergo. Probatur: quod excludit impedimentum conversioni ē essentialiter connexum cum conversione, non ē impertinens ad conversionem; sed turcae dormitio id impedimentum excludit: ergo. Probatur minor: quia Deum decernere, turcam dormire, excludit decretum, quo Deus decernat, nec turcam dormire, nec Petrum converti: quod sane decretum ē impedimentum conversionis, et essentialiter connexum cum conversione. Ad argumentum neg. ant., et utramque minorem. Ad rationem probationis dico, Deum decernere turcam dormire, excludere dictum decretum, quo Deus

decernat, neq[ue] turis dormire, neq[ue] ... conversionem; non vero excludere ... quin ... gus excludit conversionem, et ... tia cum non conversione. 977.

Igitur sive Deus decernat dormitionem, sive decernat non dormitionem turis, aequè ... conversio cum dormitio, et ejus decretum nec non non dormitio, decretumq[ue] illius impertinentes se habeant, nec faciant, aut conducant ad conversionem, aut non conversionem ... Hinc ... decretum somni turis excludit decretum non dormitionis, et non conversionis ... hanc rationem, et ... indifferentia manente, ut pariter conversio, vel negatio conversionis sub somno turis, quia impertinens est ad utrumq[ue]. 978.

... ex ... tioso: ... si cum ... tione significat vel illationem, vel dependentiam alicujus consequentis ex ante; sed ubi ... est disparata consequens non infert, nec dependet ab illo, existit enim ...,

sine ponat, sine n. ponat Odio: q^d ubi
Odio ê disparata, oppositio afirmari aliquid
sub illa ê falsa. Ostrat: coexistentia presens
duorum n. sufficit ut unus existat de presenti
sub existentia alterius: q^o nec coexistentia
futura sufficit ut unus existat de futuro,
si existat aliud. Pbat ant.: si coexisten
tia presens duorum sufficeret ut unus exis-
teret de presenti sub existentia alterius;
unus, et alterus mutuo essent Odio, et Odio
natus, ex n. sit potior ratio cur unus sit
Odio, et alterus Odionatus, et n. ê ostrat;
sed q. unus, et alterus mutuo sint Odio,
et Odionatus videtur alienum à ratione: q^o.

379. Ad
argum respondeo, particulam si aliquando ejus
significare merum temporalem coniunctionem, et
coexistentiam, ut notant P.P. Salmeron,
et Sà ille tom. 1° Prolegomenon 16.
apte coniunctio, et iste in phrasibus Sacrae
Scripturae id si, et tunc equivalet parti
culae cum, aut quando, et oppositio, quae parti
culae assitur reddit sensum verum. Ad oppositionem

ngo ani, et in ordine. Atq in devenienti duo possunt mutuo esse Conditione, et Conditionatum; si nimirum nomen Conditio usurpet prout significat casum pro quo ponitur alius. Ac conditio quidem in 1.a significatione solum praesefert coexistentiam, et conjunctionem cum alio; cum in 2.a denotet prioritatem conditionis erga Conditionatum, et hujus dependentiam ab illa, quae mutuo haberi non possunt. 980.

Notat P.r Annibal, locutiones has: unum existere sub conditione alterius, unum existere cum conditione alterius diversas esse, diversumque significare: 1.a significat, unum existere pro casu, et positione alterius existentis determinate, aut pro signo naturae subsecuto ad aliud. Hoc 2.o modo loquuntur, qui dicunt sunt de conditione disparata; 1.o vero qui sunt de conditione connexa, aut influxiva in conditionatum. Ita aequivocationes vitabis. Legite P. Ruiz disp. 65. sect. 5. in appendice num. 21. 981.

Dices: ablata conditione disparata bene maneat aliquando

186. nil manet à Deo enuntiabile, quippe sola manebit orao insecta, cui veritas vel falsitas n potest competere; q neg Dditione possita e obiy apty diuine scie enuntianti. Rao coq: q cy Ddio sit dissparata perindè e illy pertinere n ponere. Instra arguty in Ddion liber veritatis necessariy, q si ab hic afferat Dditio, quidq reliquy e, n e enuntiabile à Deo. Dixerè, Dsse enti, no ceq. Ad raoy pbativ resp. perindè esse, ponere, ac n ponere Dditiony ad hoc, q existat vel n existat Ddionaty, ad quod se hbet impertinens; extery ay ad interry ferens, proponi Ddio sit necessaria ut pote illi dstitutivy adijcienda e.

982.

qy

requit Deus cognoscere quid creaty sum gug futury absolutè, vel Ddionatè, quy cognoscat causar quary vi erit; sed scia qua Deus cognoscat quid creaty futury sub hypothesi, q d ponat ejus cay, qua ry si erit n e scia futuri sub Ddione.

disparata, aut ē contra: q. in Deo ñ est scia futuri sub conditione disparata; ergo ut hac foret necessarius, qd. in Deo esset scia futuri, scientia qua ñ attingerent cām, aliudvè pertinens ad existentiam ejusdem futuri. Ad argumentum resp. quod si qdo cognoscit Deus rem existentem, ñ tamen cognoscit existentem cām ejus necessariam, verum tamen alia impertinentia, quibus coexistit; sic cognoscendo rem conditionatè futuram ñ tamen cognoscit cām ejus necessariam, sub quam conditione erit, sed tamen cognoscit alia impertinentia, quibus coexistit, sub casu, vel pro casu positionis eam. Ex his ad 3am.

983.

Et notes 1o. propositiones conditionales ñ habere sensum copulativum, nec enuntiare existentiam absolutam conditionis, et conditionati. Conditionalis precise enuntiat rem pro casu conditionis, et abstrahit ab existentia absoluta utriusque. Notes 2o. propositiones conditionales de conditione, vel unali, vel disparata admitendas, vel ñ admitendas pro sententia, quam quisque teneat in quaestione.

188. an ad apprehensionem conditionalem requiratur aptitudo, ut conditio conjungatur cum conditionato? Qui quaestionem affirmative resolvunt, negant, posse dari similem apprehensionem, quae in re sit conditionalis. Qui resolvunt negative, dicunt, Deum cognoscere apprehensionem de conditione impossibili impertinenti; item in sententia connexionis utramque esse propositionem ad falsam, et in sententia indifferentiae unam partem ad veram, et aliam ad falsam.

Capitulum 3.um

Doctrinae consectarium.

189. Infertur ex doctrina Deum cognoscere futura conditionata de conditione disparata per scientiam mediam. Consentanei et illa est contra PP. Esquierdo, Herrera, Marin, et alios, qui contendunt eum cognoscere per scientiam visionis. Omnium hoc argumentum quod proponit P. Herrera quaestione 16. sectione 5. videre est apud ipsos, quod est speciosum et habet magni ponderis a Doctoribus. Cujus solutio videnda est apud Ingeniosissimum Recentiorem P. Gregorium

Baltanas in sua sect. sive S.^e N.^a de sua media disp. 5. In sua figura dispara, capit 3.^ii 183.

Operis clausula. 985.

Recurrunt estivæ feriæ. Igitur ab alto
divinæ sapientiæ pelago in Portum navis
reducere. Quod sublimitate difficultates sco
poli non eliserint, et adversantis Vento
rum insurgentes impetus non obruerint,
acceptum refero Mariæ stellæ Maris, Mariæ,
cujus patrocinio vela datum aperuimus. Utroque in altum ducendi viæ sepa
rare, et ad capturam retis refficere
ope, et juvamine Dei Disse
toris, in cujus profectu
versamur, et ad cu
jus thesi haec cer
tè exigua
appendun
tur.

Index hujus operis.

Pars 2.a De scientia Dei media, seu respiciente objecta contingentia conditionata? ... pag. 1...
Disp. 1.a An Deus certo, et infallibiliter cognoscat eventus contingentes conditionate futuros.. pag. 3...
Cap. 1... Apparatus ad Disp. ... pag. 8
Cap. 2... Deus certo, et infallibiliter cognoscit futura contingentia conditionate futura. ... pag. 9
Caput 3... Confutatio responsionis. ... pag. 18....
Caput 4... Argumenta ab authoritate soluta ... pag. 26...
Caput 5... Argumenta a ratione diluta. ... pag. 33...
Disp. 2... An Deus infallibiliter cognoscat futura conditionata libera immediate, et in se ipsis vel mediate, et in alio?
Caput 1... Referuntur sententiae, et constituitur 1.a conclusio. ... pag. 43...
Caput 2... Constituitur 2.a conclusio. ... pag. 56...
Caput 3... Argumenta ab authoritate contra utramque conclusionem. ... pag. 66...
Caput 4... Argumenta a ratione, et quae desumuntur a Dei perfectione. ... pag. 81...
Caput 5... Argumenta alia ex eodem loco ... pag. 97...

192.

Cap. 6. ... Argum.ta desumpta ex ratione humanæ libertatis. . . . . pag. 112....

Disp. 3. ... Quodnam sit determinativum scientiæ mediæ.

Cap. 1. ... Sententia aliorum, et nrã. . . . . pag. 122..

Cap. 2. ... Illationes quædam utiles. . . . . pag. 129....

Cap. 3. ... Argum.ta ĉtra Nrã. . . . . pag. 134....

Cap. 4. ... Argum.ta contra 5.am illationem. . . . . . pag. 141....

Disp. 4.a ... An, et qui actus divini sint objectum scientiæ mediæ.

Caput 1. ... Vtrum per scientiam mediam cognoscat Deus sua decreta. . . . . pag. 148..

Cap. 2um ... Solvunt. objectiones. . . . . pag. 152....

Cap. 3um ... An Deus per scientiam conditionalem cognoscat scientiam mediam? . . . . . pag. 163.

Cap. 4um ... Instantiæ ad argumentum. . . . . pag. 169.

Disp. 5. ... Vtrum cognoscat Deus futura disparata?

Cap. 1um ... Referuntur sententiæ, et stabiliuntur Conclusiones. . . . . pag. 176..

Caput 2um. ... Argumenta in contrarium. . . . . pag. 182..

Caput. 3um. ... Doctrinæ confectarium. . . . . . . pag. 188..

Operis clausula. . . . . pag. 189.

Finis.

